

[Thử Miêu Đồng Nhân] – Nho Nhỏ Miêu Lang Quân

Contents

[Thử Miêu Đồng Nhân] – Nho Nhỏ Miêu Lang Quân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	43
23. Chương 23	47
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	56
29. Chương 29	57
30. Chương 30	60
31. Chương 31	61
32. Chương 32	63
33. Chương 33	65
34. Chương 34	66
35. Chương 35	67
36. Chương 36	70
37. Chương 37	72
38. Chương 38	73
39. Chương 39	76
40. Chương 40	78

41. Chương 41	80
42. Chương 42	81
43. Chương 43	83
44. Chương 44	83
45. Chương 45	86
46. Chương 46	89
47. Chương 47	91
48. Chương 48	94
49. Chương 49	97
50. Chương 50	99
51. Chương 51	102
52. Chương 52	105
53. Chương 53	108

[Thử Miêu Đồng Nhân] – Nho Nhỏ Miêu Lang Quân

Giới thiệu

Editor: Jung Tiểu Kú Thể Loại: cổ trang, nam nam sinh tử, miêu thử đồng nghiệp. Hần yêu y nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-dong-nhan-nho-nho-mieu-lang-quan>

1. Chương 1

Editor: Jung Tiểu Kú

“Ân a..... Triển, Triển Chiêu..... Ách..... A..... Người phóng, buông! A..... Nếu không ta hận người, hận người cả đời!”

“Ngọc Đường..... Ngọc Đường..... Thực xin lỗi..... Ta yêu người..... Thực xin lỗi.....”

Trong phòng, Triển Chiêu lâm vào *** không thể tự kiềm chế, tham lam hưởng thụ hoan ái tội lỗi nhất thời này, lại hiển nhiên chưa từng chú ý tới hết thấy cánh này bị một người vốn không nên xuất hiện ở ngoài này thu hết vào đáy mắt.

Ngoài phòng, ở một góc âm u, một lục y nữ tử dựa chặt vào vách tường, thân hình nhỏ bé và yếu ớt chậm rãi trượt xuống, ngồi sụp xuống đất, lát sau nước mắt đầy mặt: “Triển Chiêu, đây là nguyên nhân người từ hôn sao? Chính là..... Vì loại người là y? Vì loại người..... Y là nam nhân a!”

Lại thấy lục y nữ tử kia từ bi phẫn, bỗng nhiên thân hình chấn động, ngọc thủ (1) trắng nõn gắt gao nắm thành quyền, móng tay tròn tròn, sáng bóng khảm nhập lòng bàn tay thật sâu, mặc cho móng tay biến làn da non mịn bám đến xuất huyết nhưng lại không chút nào tự biết, một đôi mắt phượng phủ đầy nước mắt cũng dần dần nhiễm một mặt sắc tàn nhẫn, âm hiểm.

“Triển Chiêu, người đã không chịu yêu ta, vậy người cũng đừng nghĩ muốn tái yêu người khác!”

một đêm phân ngẫu nhiên quá muộn một chút

Bạch Ngọc Đường từ trong thời điểm ngủ mơ tỉnh lại, trời đã muốn sáng rồi, một nửa giường ngoại sườn kia sớm lạnh, nói vậy vị miêu quan thận trọng kia sớm đã đi tuần phố, miễn cưỡng chống đỡ thân thể đau nhức, lại tác động miệng vết thương nơi riêng tư, thoáng chốc đau đến tất cả nếp nhăn của ngũ quan y đều xô lại với nhau, “Tê” không kiềm được thốt ra một tiếng đau.

Tối hôm qua là lần đầu tiên y cùng Triển Chiêu, tuy rằng Triển Chiêu đã muốn tận lực ôn nhu đối xử nhưng là cũng khó tránh khỏi làm cho y bị thương. Giờ phút này đau đớn chỗ kia rõ ràng không phải hỏa thiêu bình thường, làm cho y khổ không nói nổi.

Cho dù như thế, Bạch Ngọc Đường vẫn là miễn cưỡng chống đỡ xuống giường. Y vốn là kẻ nhàn hạ không có tính hấp tấp, huống chi nếu là bởi vì loại ốm đau này mà ở trên giường, đối kẻ cao ngạo như y mà nói lại là sỉ nhục lớn!

Bạch Ngọc Đường đi đến trước bàn, phát hiện Triển Chiêu đã vì mình chuẩn bị tốt bữa sáng thịnh soạn, mà tất cả đều là mấy loại rau xanh y thích. Nghĩ đến tối hôm qua “mệt nhọc” một đêm, thật là bụng đói muốn đã kêu vang. Đối diện lại là chút mỹ vị làm y không khỏi nổi hứng thú, nhưng là bị một phong thơ kẹp dưới chén trà thu hút đi toàn bộ lực chú ý.

Bạch Ngọc Đường một tay cầm lấy chén trà, một tay cầm lấy lá thư này tỉ mỉ xem, đã thấy mặt trên chỉ có mấy câu nói ngắn ngủn

Bạch huynh:

Việc đêm qua, quả thật Triển mỗ rượu hậu thất đức, chú hạ đại sai, (1) Triển mỗ mặc dù muôn lần chết cũng khó chuộc tội này. Chính là hiện giờ Triển mỗ có chuyện quan trọng chưa xong, đợi sự tình xử lý xong, Triển mỗ chắc chắn giáp mặt lấy tử tạ tội.

Triển chiêu quý lưu.

Bạch Ngọc Đường hai mắt gắt gao nhìn chằm chặp những dòng chữ trong bức thư trước mặt kia một lúc lâu, trên mặt dần dần hiện lên một tia cười chua xót, lại không chú ý chén trà nằm trong tay trái bị chính mình bất tri bất giác biến thành một bãi bột phấn.....

“Triển Chiêu, người, người này quá nhu nhược.....”

Đêm qua cả một đêm tình cảm mãnh liệt kia, lời nói yêu thương kia triền miên quanh quẩn ở bên tai, yêu thương, luyến tiếc, ôn nhu này, người thế nhưng chỉ dùng “Rượu hậu thất đức” bốn chữ liền cho qua sao?!

Cái gì “Rượu hậu thất đức”? Ta xem người là chỉ có ở thời điểm uống say, mới dám quay về với chính con người chân thật của người, mới là nam tử hán anh dũng, có chí khí!

Nhưng..... Có thể trách ai được?

Chính mình cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức con mèo kia, không phải sớm nói sẽ có kết cục như vậy sao? Vẫn là ở trong miệng hắn nghe được ba chữ chờ đợi đã lâu kia, liền dễ dàng từ bỏ tất cả kiên trì trước đây. Kỳ thật..... căn bản là chính mình ngầm đồng ý hắn đối chính mình làm hết thấy tất cả, cho dù là nhận lấy đau thương, kia cũng là bản thân tự tìm lấy đi.....

Bạch Ngọc Đường trong giây lát xuất hiện biểu tình thương tâm, nhưng thương tâm này chính là lướt qua giây lát ngắn ngủi. Y dù sao vẫn là Cẩm Mao Thủ kia tiểu ngạo giang hồ phong lưu thiên hạ. Nếu cứ như thế hối hận để sự việc lắng xuống thì hắn đã không phải Bạch Ngưu gia!

Bạch Ngọc Đường trong mắt rất nhanh liền dậy lên ngọn lửa hừng hực, chỉ thấy y nắm chặt hai nắm đấm sôi sục ý chí chiến đấu, ngẩng đầu lên tràn đầy tự tin nói: “Thối miêu, Ngũ gia ta không tin người có thể cả đời làm rùa đen rút đầu! Chẳng lẽ chính người làm ra chuyện này rồi người thật sự có thể không nhận sao?! Cho dù người không thừa nhận, Ngũ gia ta cũng có biện pháp bức người phải thừa nhận!”

Ở trong lòng Bạch Ngọc Đường, bởi vì bọn họ hai người đều là nam tử, bất luận ai theo đuổi ai cũng không tính mất mặt. Bởi vậy, nếu con miêu kia cứ như vậy không lên tiếng, kia chính mình đành phải cố mà chủ động một chút vậy.

Chính là người tính không bằng trời tính, Bạch Ngọc Đường thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, ông trời liền ngay cả cơ hội này cũng không chịu cho y, Triển Chiêu thế nhưng cứ như thế hoàn toàn trốn tránh.

Nửa tháng sau, mặt hoa thôn truyền đến tin dữ, Triển Chiêu trong thời gian nhênh đón vị hôn thê Đinh Nguyệt Hoa trở về phủ thành hôn, trên đường đi gặp cừu gia kiếp sát, bị buộc tới chỗ đường cùng là một vách núi cao, cùng vị hôn thê hai người nhảy núi tự tử, lại rớt xuống sườn núi. Trong lúc đó không đành lòng thấy vị hôn thê của mình cùng xuống hoàng tuyền, nỗ lực đem nàng đẩy vào giữa một sơn động bên trong sườn núi, mà chính mình lại không may mắn rơi xuống núi mất mạng, thi cốt vô tồn.

CHÚ THÍCH:

(1) Rượu hậu thất đức, chú hạ đại sai: sau khi uống rượu vào thì có những hành động sảng bậy, đó là những lỗi vô cùng lớn ==)) ăn bạn Đường là một việc tốt, cần phải phát huy nhiều lần hơn nữa và làm ơn ăn ẻm nó lâu lâu chút ==)))

2. Chương 2

Editor: Jung Tiểu Kú

Tin tức vừa ra, phủ Khai Phong trên dưới đều lâm vào tình cảm cực kỳ bi ai, cho dù không cùng Triển Chiêu quá quen thuộc, cũng bởi vì nghe được sự tích hán lâm nguy vì cứu thê mà cảm động rơi lệ.

Chính là có một người phản ứng cùng mọi người hoàn toàn tương phản. Người nọ là Bạch Ngọc Đường

Tất cả mọi người biết Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tuy rằng miên thủ đánh nhau nhiều năm, không chịu hỗ trợ nhau, nhưng cũng ở nhiều năm tranh đấu ắt sẽ phát sinh một chút luyến tiếc. Hiện giờ huynh đệ cùng đối thủ tốt nhất của chính mình mất, Bạch Ngọc Đường chẳng những không có biểu hiện ra một chút thần sắc khổ sở, ngược lại còn tại thời điểm sau khi nghe được tin Triển Chiêu chết, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tiện đà cất cao giọng nói: “Triển Chiêu, người cho người chết là có thể chạy thoát sao? Ta cũng không tin người có thể vĩnh viễn trốn đi không thấy người!”

Người bên ngoài tuy không biết nội tình bên trong hai người, nhưng cũng biết rõ Bạch Ngọc Đường là người trọng tình trọng nghĩa, vả lại ngày thường lòng dạ hẹp hòi, chịu không nổi nửa điểm kích động. Bởi vậy, nghe Bạch Ngọc Đường nói xong còn cho là y không tiếp thụ được sự thật này, ưu sầu đến thất tâm điên đảo. Chính là mặc dù trong lòng mọi người nghĩ như vậy, cũng đều hiểu biết Bạch Ngũ gia tính tình nóng nảy, thật cũng không có người dám vạch trần.

Duy chỉ có trong lòng Bạch Ngọc Đường mới hiểu được. Y căn bản không tin Triển Chiêu thật sự đã chết!

Thi cốt vô tồn?! Nói cách khác không ai nhìn thấy thi thể Triển Chiêu, chỉ dựa vào lời nói của một bên liền kết luận Triển Chiêu đã chết?! Y mới sẽ không khờ dại như vậy!

Triển Chiêu tuy rằng thủy chung không chịu thừa nhận tình cảm chính mình, nhưng là tuyệt đối sẽ không vì trốn tránh mà đi thú một nữ nhân mình không thương, bỏ lỡ cả đời người ta. Huống hồ Bạch Ngọc Đường nhớ rõ ràng, đêm đó bọn họ phát sinh quan hệ, kiếm trong tay Triển Chiêu là kiếm Cự Khuyết! Bởi vậy, hán căn bản không có khả năng lại đi mặt hoa thôn đón Đinh Nguyệt Hoa hồi phủ thành hôn, càng không thể cùng nàng tự tử!

Chính là có một điểm làm cho Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu. Triển Chiêu mặc dù cảm tình vẫn tại thời điểm sợ bóng sợ gió, dẫn đo rất nhiều, ít nhất vẫn là loại người giữ lời hứa. Hán rõ ràng đã xác thực nói qua tại thời điểm giáp mặt sẽ lấy cái chết tạ tội. Hiện giờ vì sao lại đột nhiên giả chết trốn đi đâu? Huống

hồ còn có đảm đương trọng trách to lớn với triều đình và dân chúng mà buông vấn đề tình cảm riêng tư trên vai. Nay cũng quá không giống hành vi của Triển Chiêu!

Mang theo nghi ngờ trong lòng, Bạch Ngọc Đường quyết định ở lại phủ Khai Phong, tiếp nhận chức vị của Triển Chiêu. Bởi vì y biết, Triển Chiêu trong lòng tối vương bận thủy chung vẫn là phủ Khai Phong cùng dân chúng trong thiên hạ. Chỉ cần hắn còn sống ở trên đời này, liền nhất định không bỏ xuống được hết thảy mọi việc ở nơi này!

Đến nỗi Bao đại nhân bên kia, hắn mất đi một trợ thủ đắc lực, khiến rất nhiều án tử liền bỗng nhiên trở nên khó giải quyết. Nhưng nếu muốn rất nhanh tìm được một người ưu tú giống Triển Chiêu đến thế chỗ hắn thì thật không muốn. Vừa lúc này Bạch Ngọc Đường chủ động thỉnh, Bao đại nhân lập tức vui vẻ tiếp nhận.

Sự thật chứng minh, trên thế giới này Bạch Ngọc Đường là người tối hiểu biết Triển Chiêu

Triển Chiêu đi mật hoa thôn cũng không phải vì cưới Đinh Hoa Nguyệt, mà là bởi vì ngày trước cùng Đinh gia hủy hôn, lần này đặc biệt tiến đến bái kiến Đinh lão phu nhân ở trước mặt tạ tội. Chính là tối sau cùng lại xảy ra một ít ngoài ý muốn.....

Mà Triển Chiêu tối không yên lòng cũng là phủ Khai Phong, bởi vậy tuy rằng trên đường gặp việc ngoài ý muốn, vẫn là ra roi thúc ngựa chạy trở về, chẳng qua lúc này bộ dáng của hắn đã muốn không ai nhận ra được.....

“Khởi bẩm đại nhân, có một tiểu nam hài té xỉu ở cửa nha môn, thoát nhìn giống như bị trọng thương!”

“Công Tôn Sách tiên sinh, Bạch hộ vệ, chúng ta mau đi xem một chút!”

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn Sách lĩnh mệnh, theo Bao Chửng lập tức hướng ngoài đường chạy ra. Lúc này đứa nhỏ kia đã muốn bị bọn nha dịch ôm tới tây sương phòng rồi. Khiến mọi người sau khi đến sương phòng nhìn thấy hắn lại đều lâm vào cả kinh. Chỉ thấy đứa nhỏ kia ước chừng trên dưới sáu bảy tuổi. Tuy rằng quần áo tả tơi, rối bù, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra dung mạo non nớt kia..... lại cực kỳ giống Triển Chiêu!

Công Tôn Sách lập tức tiến lên xem mạch tượng cho hắn, lại phát hiện đứa nhỏ này không chỉ trên người có nhiều chỗ bị thương, mà còn có một loại kì độc cực kỳ hiếm có. Loại độc này tuy kiến thức của Công Tôn Sách là vô cùng sâu sắc cũng chưa bao giờ nghe qua. Thậm chí ngay cả loại độc này đối thân thể có nguy hại gì cũng nhìn không ra. Tự nhiên cũng tìm không ra phương pháp giải độc. Bất quá cũng may độc này tựa hồ vẫn chưa nguy hiểm cho sinh mệnh hắn. Bởi vậy nhất thời cũng không cần gấp.

Xác định tánh mạng đứa nhỏ không đáng lo, Công Tôn tiên sinh phân phó vài câu, liền đi xuống khai được.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy bộ dạng đứa nhỏ này, tâm liền sinh cảm giác khác thường. Hơn nữa y còn phát hiện quần áo trên người đứa nhỏ kia tuy rằng rách mướp, cơ hồ nhìn không ra hình dạng, lại tựa như cùng thường phục thân tím Triển Chiêu giống nhau như đúc. Trong lòng âm thầm đoán đứa nhỏ này nhất định cùng Triển Chiêu có loại quan hệ khác thường. Nên sẽ không.....

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng cảm thấy bất an. Thế là xung phong nhận trách nhiệm chiếu cố nam hài này, thuận tiện theo trên người hắn tra tìm manh mối.

Bao đại nhân gặp đứa nhỏ kia nhất thời nửa điểm cũng chưa rõ ràng mà công đường còn có án tử khác chờ tra, liền đưa hắn giao phó Bạch Ngọc Đường. Lại dặn dò y phải rất chiếu cố, chính mình buổi tối sẽ đến gặp. Sau đó, liền mang một chúng nha dịch trước đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường sau khi tiễn mọi người đi, khinh thủ khinh cước (tay chân nhẹ nhàng) cõng xuống quần áo đứa nhỏ, tận lực tránh cho đụng đến miệng vết thương trên người hắn, rồi mới dùng khăn che mặt cẩn thận thay hắn xoa khuôn mặt nhỏ nhắn cùng chỗ thương trên người dính đầy huyết ô. Sau khi xoa được hảo cẩn thận trên từng chỗ ở miệng vết thương, lại giúp hắn thay áo lót sạch sẽ. Cả quá trình động tác đều ôn nhu đến cực điểm. Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng thấp phần bội phục chính mình. Ngày thường hắn ghét nhất, sợ nhất bị dơ bẩn, lười thôi. Thế nhưng lại có kiên nhẫn cùng yêu thương chiếu cố một đứa nhỏ như thế này!

Nhìn đứa nhỏ kia trong lúc ngủ mơ vẫn là mày gắt gao tức khởi(cau mày, dựng lên), nghĩ hẳn có thể đang gặp đau thương, Bạch Ngọc Đường trong lòng có chút hơi hơi phiếm đau. Đưa tay xoa hai má non nớt của đứa nhỏ, ánh mắt lại dần dần phiêu hướng về phương xa, tự nhiên lẩm nhẩm nói: “Thối miêu, đứa nhỏ này nếu thật là nghiệt tướng của người, Bạch ông nội nhất định không buông tha người!”

Thực ra bạn Đường đang ghen mà thôi =))

3. Chương 3

Editor: Jung Tiểu Kú

Triển Chiêu chậm rãi mở hai mắt, trong mông lung tựa hồ thấy một bạch y tiên tử đang ôn nhu ngóng nhìn mình. Ngón tay dài, nhẹ nhàng lướt qua hai gò má chính mình, làm cho hắn trong nháy mắt có một loại cảm giác như bước lên cõi tiên bần. Kia một đôi mắt hoa đào say lòng người, phiêu dật tuyết y một hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm, còn có.....

Từ từ! Mắt đào hoa?! Tuyết y?! Bạch Ngọc Đường!

Ý thức được điểm này, Triển Chiêu thoáng chốc thanh tỉnh lại. Nội tâm cũng bắt đầu kịch liệt đấu tranh tư tưởng: Làm sao vậy?! Chính mình còn không có nghĩ làm sao hảo hảo đối mặt với Bạch huynh, hẳn là phải chịu trách nhiệm? Không được rồi! Như vậy Bạch huynh không phải sẽ bị thế nhân chê cười! Có thể xem như phải lấy tử tạ tội, chính mình dù sao cũng phải đối chuyện đêm đó cho Bạch huynh một kiến giải hợp lý a! Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây a a a a a !!!!! (Hừ!! Còn làm sao nữa chứ >”<) triển=” chiêu=” càng=” nghĩ=” càng=” gấp.=” ý=” tứ=” lại=” càng=” thêm=” hỗn=” loạn.=” dưới=” tình=” thế=” cấp=” bách=” nhưng=” lại=” thực=” không=” có=” khí=” cốt=” =” làm=” rùa=” đen=” rút=” đầu!=” vẫn=” canh=” giữ=” ở=” bên=” giường.=” bạch=” ngọc=” đường=” thấy=” đứa=” nhỏ=” kia=” tỉnh=” vốn=” là=” một=” trận=” cao=” hứng.=” đang=” muốn=” hỏi=” tình=” hình=” của=” hắn.=” đã=” thấy=” hắn=” bỗng=” nhiên=” thất=” kinh=” rầu=” rĩ=” lui=” đầu=” vào=” trong=” chốn.=” tâm=” tư=” thăm=” nghĩ=” kỳ=” quái.=” còn=” cho=” là=” đứa=” nhỏ=” này=” bị=” người=” xấu=” đũa=” giết=” khiến=” bị=” dọa=” sợ.=” cho=” nên=” vừa=” thấy=” người=” lạ=” liền=” sinh=” ra=” chút=” bản=” năng=” sợ=” hãi.=” thế=” là=” có=” gắng=” dùng=” ngữ=” khí=” tối=” ôn=” nhu=” kiên=” nhẫn=” đối=” hắn=” nói=” “bé=” con.=” (o.o)=” dùng=” sợ=” đại=” ca=” ca=” không=” phải=” người=” xấu.=” nơi=” này=” là=” phủ=” khai=” phong.=” là=” địa=” phương=” chuyên=” môn=” bắt=” giữ=” người=” xấu.=” những=” kẻ=” đã=” khi=” dễ=” người=” a.=” người=” nói=” cho=” ca=” ca.=” đại=” ca=” ca=” thay=” người=” đi=” bắt=” người=” xấu=” kia.=” vừa=” nói=” vừa=” mềm=” nhẹ=” xoa=” xoa=” trước=” lưng=” đứa=” nhỏ.=” nhằm=” tỏ=” thành=” ý=” chính=” mình.=” nhưng=” là=” triển=” chiêu=” trốn=” ở=” trong=” chốn=” nghe=” được=” cũng=” không=” hiểu=” ra=” sao.=” bạch=” huynh=” rốt=” cuộc=” ở=” đó=” nói=” chuyện=” với=” ai?=” sau=” phút=” chốc=” góc=” lẳng.=” mới=” cảm=” giác=” được=” thời=” điểm=” bạch=” ngọc=” đường=” nói=” chuyện=” một=” mực=” xoa=” xoa=” lưng=” chính=” mình.=” lúc=” này.=” mới=” ý=” thức=” được=” nguyên=” lai.....=” hẳn=” là=” ở=” đối=” chính=” mình=” nói?!=” triển=” chiêu=” cố=” gắng=” định=” thần=” tường=” tận=” hồi=” tưởng.=” cuối=” cùng.=” nhớ=” lại=” chính=” mình=” trước=” khi=” bị=” một=” đám=” người=” đũa=” giết=” là=” lúc=” bị=” trúng=” độc.=” đúng=” rồi.=” chính=” mình=” đã=” muốn.....=” hẳn=” nhất=” định=” nhận=” thức=” không=” ra=” chính=” mình=” triển=” chiêu=” trong=” lòng=” không=” khỏi=” âm=” thầm=” thở=” dài.=” chính=” mình=” cùng=” ngọc=” đường=” tương=” ái=” cũng=” không=” có=” thể=” gần=” nhau.=” gặp=” lại=” cũng=” không=” có=” thể=” quen=” biết.=” này=” thật=” đúng=” là=” tạo=” hóa=” trêu=” người=” a!=” nghĩ=” vậy.=” trong=” lòng=” không=” khỏi=” một=” trận=” mất=” mác.=” nhưng=” cũng=” chỉ=” có=” thể=” an=

ừi=" mình=" nói=" kỳ=" thật,=" này=" cũng=" không=" phải=" chuyện=" gì=" không=" tốt.= " ít=" nhất=" chính=" mình=" không=" cần=" phiền=" nào=" nên=" đối=" mặt=" bạch=" huỳnh=" như=" thế=" nào,=" cũng=" không=" cần=" hao=" hết=" tâm=" lực=" để=" che=" dấu=" cảm=" tình=" chính=" mình=" nữa.= " thân=" trúng=" kì=" độc,=" cũng=" không=" biết=" còn=" có=" thể=" sống=" thêm=" bao=" lâu.= " cho=" y=" biết=" mình=" biến=" thành=" như=" vậy=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" thêm=" thương=" cảm=" cho=" y=" mà=" thôi.= " chẳng=" thà=" sinh=" thời=" hảo=" hảo=" làm=" bạn=" với=" y,=" làm=" cho=" y=" khoái=" hoạt,=" lấy=" hết=" khả=" năng=" của=" mình=" bù=" lại=" sai=" lầm=" đã=" phạm=" phải.= " ngược=" lại,=" sau=" khi=" suy=" nghĩ=" mình=" bạch,=" triển=" chiêu=" đột=" nhiên=" thấy=" thoải=" mái,=" thản=" nhiên=" đứng=" lên,=" chậm=" rãi=" thò=" nửa=" cái=" đầu=" từ=" trong=" chăn=" bông=" ra.= " bạch=" ngọc=" đường=" nhìn=" đưa=" nhỏ=" tựa=" hồ=" đối=" chính=" mình=" thoáng=" dờ=" xuống=" phòng=" bị,=" cho=" là=" lời=" nói=" của=" mình=" có=" tác=" dụng,=" thể=" là=" tiếp=" tục,=" sờ=" vào=" túi=" nhỏ=" của=" hần,=" dùng=" ánh=" mắt=" tối=" từ=" ái=" nhìn=" hần=" hỏi:=" "bé=" con,=" nói=" cho=" đại=" ca=" ca=" biết=" người=" kêu=" tên=" là=" gì=" nha?"=" triển=" chiêu=" cùng=" bạch=" ngọc=" đường=" quen=" biết=" nhiều=" năm,=" có=" thể=" nghe=" y=" dùng=" loại=" ngữ=" khí=" cân=" ngân=" (1)=" này=" nói=" chuyện=" có=" thể=" là=" trước=" nay=" chưa=" từng.= " nhất=" là=" âm=" rung=" ở=" câu=" cuối=" kia,=" đà=" (2)=" làm=" xương=" cốt=" hần=" đều=" tô=" (3)="=|||," tóc=" gáy=" sau=" lưng=" đều=" dựng=" đứng=" lên.= " để=" không=" lộ=" ra=" sơ=" hở,=" triển=" chiêu=" cố=" gắng=" không=" chằm=" chú=" nhìn=" dáng=" tươi=" cười=" ấm=" áp=" tựa=" ánh=" dương=" quang=" làm=" hần=" hoa=" mắt=" cơ=" hồ=" không=" mở=" ra=" được=" nữa,=" lấy=" ngữ=" điệu=" cho=" rằng=" thật=" trẻ=" con=" trả=" lời:=" "ta=" gọi=" là....."=" vừa=" mới=" nói=" được=" hai=" chữ,=" bỗng=" nhiên=" ý=" thức=" một=" vấn=" đề.....=" chính=" mình=" rớt=" cuộc=" kêu=" tên=" là=" gì?!="=||| nhanh=" chóng=" trong=" đầu=" nghĩ=" ngợi=" một=" chút,=" cân=" nhắc=" chính=" mình=" cho=" dù=" nhỏ=" đi,=" hần=" là=" so=" với=" diện=" mào=" ban=" đầu=" vẫn=" có=" vài=" phần=" tương=" tự.= " hướng=" hồ=" bản=" thân=" còn=" dự=" định=" sau=" này=" tiếp=" tục=" ở=" lại=" phủ=" khai=" phong.= " tốt=" nhất=" là=" nói=" một=" cái=" tên=" cùng=" triển=" chiêu=" có=" liên=" quan=" chút=" sẽ=" thuận=" lợi=" hơn=" chút.= " vả=" lại,=" hiện=" tại=" mình=" trước=" sau=" vẫn=" là=" một=" đứa=" nhỏ=" sáu=" tuổi.= " tên=" hần=" là=" nên=" ngây=" thơ=" một=" chút.= " (= " hần=" triển=" đại=" nhân,=" ai=" quy=" định=" tiểu=" hài=" tử=" nhất=" định=" phải=" lấy=" cái=" tên=" ngây=" thơ,=" ngài=" cũng=" không=" phải=" cả=" đời=" không=" lớn="=) cuối=" cùng=" sau=" một=" hồi=" suy=" xét,=" triển=" miêu=" miêu=" đã=" nghĩ=" ra=" một=" cái=" tên=" tự=" nhận=" là=" thực=" thích=" hợp=" = " "ta=" gọi=" là=" triển=" tiểu=">

4. Chương 4

Editor: Jung Tiểu Kú

Triển Chiêu vốn là có tật giật mình, lúc đầu khi vừa nghe tiếng Bạch Ngọc Đường bạo rống, sợ đến mức giật nảy mình một cái, còn tưởng rằng y nhận ra mình rồi, không để ý cả người đang bị thương, xoay một cái từ trong ổ chăn nhảy ra, quỳ ghé xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường lớn tiếng xám hỏi: "Xin lỗi, xin lỗi! Đây là lỗi của ta! Đây là ta bất hảo! Chỉ cần người có thể người giặc, muốn chém muốn giết, Triển mỗ không một câu oán hận!"

Thế nhưng bộ dạng hần như vậy ở trong mắt Bạch Ngọc Đường lại thành một ... hàm ý khác

Hải tử này từ nhỏ không có cha bảo hộ, nhất định thường thường bị người khi dễ, cho nên đối bất luận kẻ nào đều phải cẩn thận dè dặt như vậy, rất sợ làm cho người khác mất hứng, nếu không sao lại muốn bị

người khác ngược đãi. (= =bbb hân Tiểu Bạch sao người có sức tưởng tượng phong phú vậy a!!!)

Hơn nữa bởi vì trong nhà không có trụ cột, hân tuổi còn nhỏ liền phải gánh vác trọng trách của người đứng đầu gia đình. Thế nhưng lại biến một hài tử sáu tuổi tôi luyện thành kẻ từng trải như thế, tuổi còn nhỏ vậy mà đã học được cách xưng Triền mỗ. (|||| cuồng hân Tiểu Bạch người có thể thay HM – tác giả đi viết ngược tâm ...)

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng nghĩ lòng chua xót không ngớt, hài tử này thực sự là... hảo đáng thương!

Nghĩ đến lại đau xót cực điểm, Bạch Ngọc Đường nhin không được vươn đôi tay ôm chặt hài tử vào trước ngực, muốn dùng chính cái ôm ấm áp kiên cố làm cho đứa nhỏ đáng thương nhưng kiên cường này một ít cảm giác an toàn! Đồng thời, ôn nhu an ủi hân nói: “Hảo hài tử, đừng sợ! Ta vừa mới hung là không phải với người. Người yên tâm! Có Ngũ thúc ở đây, Ngũ thúc sẽ bảo hộ người, cũng sẽ không để cho người khác khi dễ người!” (@||@!!!!) cuồng hân Tiểu Bạch tổ tông của ta nga...)

Triền Chiêu tuy rằng đối nhiệt tình đột ngột của Bạch Ngọc Đường có chút không thích ứng, nhưng có thể nghe được một tiếng “hảo hài tử”, lúc này mới thở phào một hơi, đem trái tim trở về trong lòng ngực...

Hô, nguyên lai Ngọc Đường cũng không có nhận ra Triền mỗ a, đại khái là y nghe được Triền mỗ nói mình họ Triền nên liên tưởng đến trước đây, mới phần nộ như vậy. Xem ra mình thực sự là thương tổn y quá sâu rồi. Ngọc Đường, xin lỗi! Bất quá từ nay về sau, Triền mỗ nhất định dùng hết khả năng mình có hảo hảo đối đãi người, cho người hạnh phúc, để bù đắp sai lầm trước đây đối với người!

Suy tính xong, Triền Chiêu liền quay lại vươn cánh tay nhỏ, mập mập ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường, trong lòng lặng lẽ thề rằng: “Ngọc Đường, Triền mỗ sau này cũng chắc chắn hảo hảo bảo vệ người!”

Thế là hai người một lớn một nhỏ cứ như vậy người nòng ta đậm, thâm tình ôm nhau hơn nửa ngày. Cuối cùng, chính Bạch Ngọc Đường mở miệng trước.

Để cho chắc chắn... Bạch Ngọc Đường vẫn là quyết định xác nhận một chút: “Được rồi, Tiểu Hùng, người sao lại đến Phủ Khai Phong? Ta xem người bị thương, có đúng hay không gặp phải loại sự tình gì đó, tới nơi này nhờ vả thân nhân?”

“Đúng vậy a, ta là tới Phủ Khai Phong tìm Triền đại nhân.” Triền Chiêu đáp có chút chột dạ, nhưng lại cũng chỉ có thể trả lời như thế. Bởi vì nếu như nói là thân thích của những người khác trong phủ thì rất nhanh sẽ bị bại lộ. Chỉ có thể nói là thân thích của chính mình mới danh chính ngôn thuận được lưu lại.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường đã bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi: Quả nhiên! Thế nhưng y chính là vẫn cố nhẫn nhịn cơn tức giận trong lòng, thể hiện ra ngoài mặt là một bộ dạng tươi cười như hoa tiếp tục ân cần hỏi han nói: “Vậy hân với người có quan hệ gì a?”

“Hân là...” Triền Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cười như cảnh xuân xán lạn vậy, chẳng biết tại sao phía sau mồ hôi lạnh ứa ra, lại càng không dám nói lung tung. Dẫn đo mãi. Nghĩ Bạch Ngọc Đường lúc này đối với mình nhất định hận thấu xương. Nếu đã nói là họ hàng gần của Triền Chiêu, hân nhất định sẽ liên hệ mình cũng đáng ghét như thế. Có nghĩa, thứ chính bây giờ là phải lấy lòng hân. Gần gũi hân, chỉ sợ bây giờ cũng không còn dễ dàng như trước nữa. Thế là rụt rè mở miệng nói: “Kỳ thực, kỳ thực cũng không phải rất thân thuộc, chỉ là một bà con xa thôi.”

Thế nhưng biểu tình do dự chốc lát pha chút điềm đạm đáng yêu trên khuôn mặt của hân, nhìn ở trong mắt Bạch Ngọc Đường, quả thực chính là cam chịu như suy đoán của chính mình! Lại càng đối tên hân tâm phụ thê, bỏ con kia lên án!

Cho rằng đứa bé kia chính là vì không muốn có quan hệ với tên xú nam nhân vô lương tâm kia nên mới nói như thế, liền tiếp tục truy vấn vấn đề này =|||: “Tiểu Hùng, trong nhà của người còn ai khác không?”

“Cha mẹ ta đều mất, trong nhà cũng không còn một ai khác, ta đã không có nhà để về, cầu người không nên đuổi ta đi có được hay không...” Lần này hân thực không có nói láo, phụ mẫu Triền Chiêu đích thực sớm đã qua đời, hai người ca ca cũng giống hân, trước đó đã bắt đầu tự mình lang bạt bên ngoài, hiện giờ đã muốn thành gia lập nghiệp. Nhà cửa ở cổ hương hiện tại cũng chỉ còn là nơi huynh đệ ba người thỉnh thoảng tụ tập, chính xác là nơi này không còn ai sinh sống. Mà hình dạng hân hiện tại cũng không ai nhận ra. Do vậy, cũng có thể nói hân quả thực là không nhà để về.

Để tranh thủ đồng tình cùng hảo cảm của Bạch Ngọc Đường, một bên Triển Chiêu vừa nói, một bên vừa nỗ lực từ đôi mắt to bài khai hai hàng nước trong suốt, lưng tròn, cùng sử dụng một loại nhãn thần cầu xin nhìn về phía y.

Thấy đứa nhỏ đã muốn sắp khóc đến nơi, Bạch Ngọc Đường cũng thực sự không đành lòng tiếp tục hỏi nữa. Nếu là một lần nữa bắt hẩn tự thuật lại những đau thương đã qua, chẳng phải lại lôi vết sẹo của hẩn ra sao? Như thế giống như quá tàn nhẫn với hẩn đi?!

Dù sao chính mình đã cùng hẩn nói chuyện cũng coi như là hiểu đại khái sự tình từ đầu đến cuối. (Ngũ gia, sự thực cùng với những gì người đoán rất xa vời đó = |||), không cần phải thương tổn tâm hồn trẻ thơ của hẩn như vậy nga).

Thế là lần thứ hai đem đứa nhỏ ôm vào lòng, yêu thương nói với hẩn: “Người yên tâm, Ngũ thúc sẽ không để người đi, từ nay về sau người theo Ngũ thúc, ta sẽ hảo hảo chiều cố người!”

Thối miếu, coi như người mệnh hảo gặp được Ngũ gia. Tuy rằng, người làm ra chuyện thực có lỗi với Ngũ gia, bắt quá đứa nhỏ này là vô tội, Ngũ gia chắc chắn coi hẩn coi như con của mình, thay người hảo hảo chiều cố hẩn!

Thế là, hiểu lầm cứ như thế sản sinh a...

Hẩn cái vấn đề con riêng này đến lúc nào thì sẽ kết thúc đây ... Nói vậy cả hai người đều có cảm giác gì đó nha... Tiểu Bạch đầu đất?

5. Chương 5

Editor: Jung Tiểu Kú

Triển Chiêu oa ở trong ngực ấm áp của Bạch Ngọc Đường, chính lúc sắp bắt đầu hưởng thụ cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào, lại bị một câu nói của Bạch Ngọc Đường đã kích, trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc

“Tiểu Hùng, người sau này sẽ không phải là một hài tử không cha không mẹ nữa, Ngũ thúc sẽ đem người coi như con của mình, hảo hảo đối đãi.”

Đương nhiên Bạch Ngọc Đường cũng không phải hoàn toàn hảo tâm như vậy thu dưỡng đứa bé này, y cũng có tính toán riêng. Nếu như mình tương lai muốn cùng Triển Chiêu một chỗ, nhất định phải ủy khuất thừa nhận đứa bé này. Bởi vậy, nhất định phải để lại cho hẩn ấn tượng đầu tiên tốt đẹp! (Tiểu Bạch, người đã tự thấy muốn mình hoàn toàn trở thành một người mẹ kế hảo với con riêng của chồng rồi đó b()d)

Mặt khác, nếu như Triển Chiêu biết chuyện nhi tử của hẩn ngàn dặm xa xôi đích thân đến Phủ Khai Phong tìm... Hừ hừ = =, đến lúc đó tại sao phải sợ hẩn không hiện thân?

Nhưng lại không biết đứa bé kia bị y ôn nhu từ ái ôm vào trong ngực đã ở trong lòng lệ chảy nhiều tới ngã xuống đất không dậy nổi = |||, chỉ thấy hẩn hai mắt tròn, thanh âm run rẩy. Có chút nói năng lộn xộn: “Người, người gọi... gọi người, gọi người cái gì?” Y thế nhưng lại muốn đem mình coi như con?!

Bạch Ngọc Đường nhìn cảnh đứa trẻ bị chính thân tình của mình làm cho cảm động thành bộ dạng như vậy, ngực vừa mừng rỡ vừa thương tiếc. Mừng rỡ chính là cách mình dụ dỗ lại có kết quả tốt như vậy. Thương tiếc chính là thấy vẻ mặt của hẩn, nhất định là bởi vì ngày thường có ít người đối hẩn yêu mến như vậy. Giờ đột nhiên như thế làm cho hẩn trong khoảng thời gian ngắn có chút không thích ứng, đều không thể tin được. (Tiểu Bạch, biểu tình của Triển đại nhân là bị lời nói của người cho một đòn sấm chớp nga... ||).

Bạch Ngọc Đường hình như có chút phát giác, sờ sờ đầu hài tử trong lòng, đối hẩn cười tủm tỉm nói rằng: “Nga, được rồi, người còn không biết ta là ai. Nói cho người biết, ta là đại danh鼎鼎鼎鼎 lão Ngũ của Hầm

Không đảo – Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường! Ta cùng con miêu kia, a, hay chính là Triển Chiêu, chúng ta phải..”

Do dự một chút, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng đồng ý với mối quan hệ tương đối nửa vời của hai người mà nói: “Đúng vậy là hảo huynh đệ!” Nói như vậy, sẽ không làm cho đứa trẻ này cảm thấy mới lạ, cũng sẽ không quá mức kinh thế hãi tục, miễn đạo đến hần, đối với mình sản sinh tâm lý bài xích.

Rồi mới lại nói tiếp rằng: “Sở dĩ như vậy nên thân nhân của Triển Chiêu cũng là thân nhân của ta. Người sau này liền gọi ta Ngũ thúc được rồi. Đương nhiên, nếu người thích, có thể gọi một tiếng Bạch phụ thân là tốt nhất”. Dùng một loại nhãn thần đầy chờ mong nhìn phía tiểu miêu miêu, chờ đáp án rõ ràng của hần.

Triển Chiêu lúc đầu nghe được Bạch Ngọc Đường nói mình là huynh đệ tốt nhất của y, trong ngực chính là rất vui mừng. Đường như nghe ra điều gì đó không đúng ở phía sau, Ngọc Đường không phải vừa mới rồi còn tự xưng là đại ca ca sao? Tại sao sau khi chính mình xưng tên, thoáng cái hình như thành đồng lứa. Chẳng lẽ mình lấy tên ngày thơ quá chăng?... T T?! (Triển đại nhân người giờ mới ý thức tới cái khác sao.. Nhất)

“Bạch... Bạch... Bạch ca ca.” Triển Chiêu ghen hơn nửa ngày cuối cùng nhả ra được cách xưng hô như thế.

Mở ra trò đùa gì đây?! Đảm bảo nếu như gọi y là Ngũ thúc, chẳng phải khi đó so với y không còn đồng lứa sao?! Càng đừng nói buộc hần gọi phụ thân, Triển mỗi khi kiên quyết không gọi!

“Gọi Ngũ thúc!” Bạch Ngọc Đường nhất thời đứng lên tức giận rống to hơn. Nói mới ra miệng liền ý thức được mình đang bày ra bộ dạng hung hãn, dọa đến tiểu hài tử =|||. đành phải cường chế lửa giận, trên mặt cố gắng thu hồi biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó lại bày ra bộ dạng tươi cười của một người hòa ái dễ gần, kiên trì nói: “Tiểu Hùng a, cái kia... tiểu chất tử (cháu) của ta niên kỷ có thể sánh với người còn lớn hơn ni, nếu đối ta một tiếng Ngũ thúc, người thế nhưng lại đối ta gọi một tiếng Bạch ca ca, này cũng không thỏa đáng a.”

Chơi trò gì vậy?! Mình nếu là nhượng hần thẳng gọi mình Bạch ca ca, chẳng phải là so với Triển Chiêu liền không đồng lứa sao?! Bạch gia gia cũng không muốn a! (hần, Ngũ gia người cùng Triển đại nhân tôn kính không hổ là một đôi vô cùng JQ a)

(chịu ko hiểu JQ là gì? Có thể là một đôi ngư tầm ngư mã tầm mã, là 1 đôi trời sinh hợp vô cùng =.=)

Triển Chiêu vô luận như thế nào cũng không chịu đổi cách xưng hô. Chính mình trước đây xuất phát từ lễ phép, đối Bạch Ngọc Đường gọi một tiếng Bạch huynh. Hôm nay buộc hần gọi một tiếng Bạch ca ca, cùng ý tứ trước kia cũng không sai biệt lắm. Chính mình tính ra còn phải chịu thiệt. Này cũng coi như hần đã muốn nhượng bộ lắm rồi. Phải biết rằng hần thế nhưng còn lớn hơn Bạch Ngọc Đường hai tuổi a!

“Thế nhưng... Trước đây Ngũ thúc sát vách thường thường khi dễ chúng ta. Hần là một đại phôi đản, ta ghét nhất là hần! Bạch ca ca người đối với ta như thế hảo, ta mới không cần phải gọi người Ngũ thúc!” Triển Chiêu dù sao đã ở quan trường lẫn lộn cũng nhiều năm, lợi dụng lợi ích vốn có mà tùy cơ ứng biến, đây hần là bản lĩnh cần phải có, lập tức ngay tại chỗ nghĩ ra một lý do (Triển đại nhân cái lý do này của người cũng quá là kỹ thuật đi = =).

Càng kinh người chính là Bạch Ngọc Đường cư nhiên hoàn toàn tin lời của hần (xem ra Ngũ gia chỉ số thông minh cũng có hạn đi = =), còn lập tức mang tất cả lỗi lầm đều quy kết hết lên đầu người phụ thân phụ lòng, cực kì độc ác kia! Nếu không phải vì thối Miêu không chịu trách nhiệm, hài tử này sao gặp phải nhiều khổ sở như vậy a?!

Càng ngoài ý muốn của Triển Chiêu chính là, Bạch Ngọc Đường lại vẫn bởi vậy tự giác tự nguyện buông tha ý niệm muốn hần gọi mình một tiếng phụ thân: “Quên đi quên đi, người thích gọi sao thì cứ gọi vậy đi.”

Nghĩ đến hài tử này đối mình xưng hô “phụ thân” nhất định là một loại hảo cảm! Muốn hần như thế xưng hô chỉ sợ càng ngày càng khó. Huống chi mình nếu là đối những ... vấn đề nhỏ này đều cường cầu quá mức, khiến cho hần không thoải mái mà phải gọi. Như vậy, chính mình sau này muốn cùng hần hảo hảo ở chung rất có thể sẽ khó khăn. (ai làm mẹ kế ...này... A không, la'm cha kế thật khó a!)

Dù sao từ nay về sau ngày tháng còn dài, chờ thối Miêu kia trở về, tiểu tử này sớm muộn cũng phải đổi ý gọi ta một tiếng “phụ thân”! (Ngũ gia, sợ rằng vĩnh viễn không có một ngày như vậy đâu = |||)

Hắn không nghĩ qua là lại viết dài dòng như vậy a viết liền năm canh lại cứ nhiên có thể bắt đầu phát triển nội dung câu chuyện =|||

Phần sau nhất định phải ra sức làm tiến độ nhanh hơn thôi nắm tay quyết tâm!

Ta không chịu nổi cảnh hai bạn tranh nhau cách xưng hô. Sao bạn Đường đáng yêu vậy?? Đáp bạn Sao bạn Triển lại buồn vậy?? dám cãi vợ sao?? =)) hắc hắc

6. Chương 6

Editor: Jung Tiểu Kú

Lúc chàng vạng, Bao đại nhân xử lý xong sự vụ của công đường, liền tới thăm thương thế của đứa nhỏ, thấy hắn đã tỉnh, lúc này mới yên lòng lại.

Đội Công Tôn Sách giúp hắn tái khám, sau khi xác định thương thế của hắn đã không ngại, Bao Chứng liền ngồi xuống hướng hắn hỏi một ít tình hình.

Triển Chiêu trong lòng rõ ràng biết tất thấy mọi sự kiện cũng không phải do thổ phỉ bình thường gây nên. Trong đó nhất định có nội tình khác. Thậm chí có thể quan hệ đến an nguy Bao đại nhân cùng Phủ Khai Phong. Bởi vậy cũng không dám giấu diếm nhiều lắm. Tuy rằng để che dấu thân phận thật sự nên có bóp méo một chút những sự việc đã trải qua, thế nhưng đối với đặc điểm cùng nhận dạng của bọn bất cộc kia cũng không hề giấu diếm mà cứ đúng sự thật khai báo..

Nhớ kỹ chính ngày ấy sau khi đi Đình phủ tạ tội, vốn muốn suốt đêm chạy về Phủ Khai Phong. Thế nhưng lúc sắp lên đường cũng là lúc Đình tiểu thư cố ý muốn tiễn một đoạn đường. Bản thân thấy hổ thẹn, sẽ không tự nhiên khước từ hảo ý của người ta. đành phải cùng nàng đi một đoạn. Ai biết mới qua bên ngoài Mạt Hoa thôn không bao lâu liền gặp gỡ nạn cường đạo. Vốn nếu là một mình, còn có thể miễn cưỡng ứng phó nhóm cường đạo kia. Thế nhưng lại đi cùng một người võ nghệ không tinh cùng thiếu kinh nghiệm thực chiến như Đình Tam tiểu thư. Địch thủ đông còn ta lại thân cô thế cô. Chính là một mặt dốc toàn lực đối phó với địch, một ... mặt khác còn muốn bảo hộ để tránh nàng bị thương. Cuối cùng chính là có chút lực bất tòng tâm. Không chỉ trên người có nhiều chỗ bị cường bạo chém thương, hơn nữa trên binh khí của những người đó còn hạ độc. Cuối cùng bị địch nhân bức tới rìa vách núi cao, bắt đắc dĩ kéo theo Đình Tam tiểu thư nhảy xuống vực chạy trốn. Trong lúc nguy cấp đã dùng lực đẩy nàng vào trong một sơn động giữa sườn núi. Còn chính mình khi thì triển khinh công đã rơi xuống đáy vực sau đó chống đỡ hết nổi mà té xỉu. Ai ngờ sau khi tỉnh lại liền biến thành dáng đắp như hôm nay.

Bây giờ nghĩ lại, nhóm người kia tuy tự xưng là muốn cướp giết, thế nhưng bọn đạo phỉ cướp của mình nhiều người như vậy thì sức ăn uống ắt cũng không phải nhỏ mà mình quần áo lúc đấy giản dị, hành lý cũng rất ít, căn bản không có khả năng trở thành mục tiêu cướp đoạt của đám đạo phỉ kia. Hơn nữa những người đó y phục thống nhất, đều là hắc y che mặt, võ công cũng rõ ràng được quan huấn luyện chính quy, chiêu thức rõ ràng thống nhất như một, trận pháp cũng thập phần đẹp mắt, căn bản không giống như là một đám ô hợp vào nhà ngược khác cướp của giết người. Huống hồ nếu thực sự muốn cướp, trực tiếp dùng mê dược hoặc là kịch độc trí mạng không phải càng tốt sao? Tại sao lại thượng loại độc kì quái như vậy trên binh khí?

Bởi vậy có thể thấy được những người này rất có thể là hướng tới mục tiêu là chính mình mà thôi. Hành động này cũng được bày binh bố trận chu đáo chặt chẽ. Những người này nhất định có chủ mưu. Mà mục đích của hắn cũng không phải đơn thuần là mệnh của mình. Hắn nhất định còn có mục đích khác!

Triển Chiêu ngoại trừ suy đoán về loại độc tố trên người hắn miễn cưỡng giấu giếm... còn lại toàn bộ đều nói cho Bao đại nhân.

Cũng may tuy rằng biến thành dáng dấp đứa bé thể nhưng võ công cùng nội lực trên người vẫn còn. Hơn nữa những người kia cũng cho mình dùng loại độc không nguy hiểm đến tính mạng, nói rõ mục tiêu của bọn họ cũng không phải mạng của mình. Cho nên một đứa nhỏ sáu tuổi tuy bị đâm sát thủ truy sát nhưng lại tìm được đường thoát cùng không ngạc nhiên lắm. (Triển đại nhân, đại não của người chỉ khi đối mặt với chuyện gia đình mới chấp mạch một chút thôi bình thường thì rất hảo a).

Mọi người sau khi nghe phân tích của hắn, đều bị kinh ngạc bởi một đứa nhỏ lại có suy nghĩ sâu sắc như vậy. Thế nhưng sau khi nghe Bạch Ngọc Đường thuật lại thân thể bị thảm của tiểu hài tử này, liền cũng nghĩ chẳng có gì lạ =|||. Cái này gọi là “ở lâu trong cái khổ nên quen mùi khổ” a lệ (ta chém theo nhân vật Mị =. =!!! =)) hoàn cảnh sinh anh hùng =.=)

Đương nhiên, Bạch Ngọc Đường để tránh cho thương tổn tâm hồn nhỏ bé của Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu, những lời này hắn đều là lén lút nói cho Bao đại nhân bọn họ. Lại còn dặn đại gia không nên ở trước mặt hài tử không nên nhắc tới chuyện cha của hắn, để tránh khỏi hắn thấy cảnh thương tình.

Bởi vậy, Triển đại nhân đáng thương của chúng ta lúc này tịnh không biết “Diễm sử” của chính mình mà ngay cả bản thân cũng chưa nghe qua nhất nhất bị đồng tử (1) Bạch Ngọc Đường tuyên truyền đến nổi trên dưới mọi người trong Phủ Khai Phong đều biết ...

Sau khi chờ Bao đại nhân tra hỏi kết thúc, Bạch Ngọc Đường liền nhân cơ hội này liền đưa ra ý nghĩ của chính mình: “Đại nhân, thuộc hạ cùng hài tử này thập phần hợp ý, không bằng đem hắn giao cho ta nuôi nấng, để hắn cùng với ta ở một chỗ, cũng tiện cho ta hảo hảo chiếu cố hắn.”

Kỳ thực trong lòng cũng có một ... lần bàn tính khác: như vậy có thể thuận lợi cùng hắn bồi dưỡng cảm tình. Nếu làm tốt sau này một ngày nào đó sẽ có cơ sở bảo hắn gọi mình một tiếng phụ thân a (hắn Tiểu Bạch không ngờ người vẫn còn suy nghĩ như vậy a). Hơn nữa từ nay về sau Triển Chiêu nếu muốn gặp hắn nhất định không thể trốn tránh chính mình, nói không chừng hắn còn có thể tác hợp cho mình cùng Triển Chiêu a o()o.

Bao Chứng cũng ít nhiều biết Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hai người có khí chất lại hay hỗ trợ nhau. Đây đều là đối thủ cùng huynh đệ tốt nhất. Nghĩ đến chắc là sẽ không bạc đãi đứa bé kia. Huống hồ Bạch Ngọc Đường mặc dù tính tình lỗ mãng, kích động. Nhưng hắn cũng là loại người bụng dạ ngay thẳng, tính cách hoạt bát hiểu động nhưng pha chút tính trẻ con (có Trần Nhân cùng Tiểu Bảo làm chứng). Lại nói đây nhất định là người có điều kiện tốt nhất để trông nom tiểu hài tử. (Tiểu Bạch người quả nhiên có tiềm năng xứng đáng làm hiền thê lương mẫu a ngay cả Bao đại nhân cũng xem trọng người nga).

Thế là liền tới hỏi Triển Chiêu: “Hài tử, người nguyện ý không?”

Triển Chiêu tự nhiên là cầu còn không được, lập tức miệng đồng ý: ” Ta nguyện ý!” (sao vậy hình như ở cử hành hôn lễ =|||)

“Được rồi, như Bạch hộ vệ nói, để hài tử này theo người a.”

...

Vào lúc ban đêm, Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu đã bị Bạch Ngọc Đường đại ca ca ôm trở về gian phòng của mình, cũng chính là gian nhà tiền nhiệm hộ vệ Triển Chiêu trước đây ở qua lúc ở Phủ Khai Phong. Từ nay về sau chính thức bắt đầu cuộc sống chung của hai người...

CHÚ THÍCH:

(1) Đồng tử: ống thẳng dài có hai lỗ. ở đây chỉ Bạch caca là thẳng ruột ngựa a

há há. đọc cái này yêu Bạch ca quá:”>:”> hóa ra không chỉ chúng ta bà tám nga

7. Chương 7

Editor: Jung Tiểu Kú

Lúc này đây Triển Chiêu đang nằm trên chiếc giường lớn xa hoa thuần trắng ở ngay gian phòng của mình, một bên che mặt, tắt vào miệng thật kêu, một bên cười khúc khích vui vẻ.

Trong phòng toàn bộ được trang trí rực rỡ hẳn lên, nơi nơi đều là khoa trương cùng hoa lệ. Hoàn toàn nhìn không ra dấu vết chính mình đã từng ở chỗ này. Bất quá Triển Chiêu lúc này đã không còn hoàn toàn chú ý quan sát biến đổi xung quanh, bởi vì toàn bộ ý thức của hắn đều bị lấp đầy bởi hình ảnh của màn tốt đẹp vừa rồi..

Hồi tưởng rõ ràng chính mình vừa rồi bị Ngọc Đường một mạch ôn nhu mềm ngọt ôm trở về phòng. Rồi mời một ngụm một ngụm uy mình ăn cơm, uống được, rồi còn cẩn thận trải chăn bông và thay mệm giường đẹp cho mình, đến lúc sắp ra ngoài còn thơm một ngụm ngọt ngào lên hai má mình (^ ^), a, thế giới này thực sự là đẹp quá !

Vốn tưởng rằng mình bị trọng thương, thân lại mang kỳ độc, sợ rằng một cơ hội nhìn thấy Ngọc Đường cũng không còn nữa, lại không nghĩ rằng kết quả không chỉ đại nạn không chết, mà cuối cùng lại là trong họa có phúc! Bây giờ nghĩ lại chính mình thật ra nên hảo hảo cảm tạ đám đạo tặc kia mới đúng! (Đỉnh Tam nếu như biết người thế này chắc tức giận thổ huyết mất ==|||)

Bằng không chính mình cùng Ngọc Đường quen biết nhiều năm, đã bao giờ được hưởng thụ qua Ngọc Đường đối đãi ôn nhu săn sóc như vậy?! Hơn nữa chính trước đây còn e ngại miệng lưỡi thế gian cùng luân lí, lễ giáo, chỉ sợ danh tiếng Ngọc Đường bị hủy nên thủy chung không dám thừa nhận tình cảm của mình. Cuối cùng hôm nay cũng có thể cùng Ngọc Đường không hề cố kỵ mà sống với nhau! (Triển đại nhân người chẳng lẽ không cảm thấy bộ dạng hiện tại này cùng Tiểu Bạch một chỗ càng kỳ quái sao? BL cùng luyện đồng a a a a a !!!). Mặc dù hiện nay mình phải giả dạng giọng điệu tiểu hài tử nói chuyện, thế nhưng sẽ không phải tìm cách che giấu nội tâm. Trái lại còn tùy ý nói điều mình thích, nói điều mình muốn.

So ra như thế cảm thấy tốt hơn, dù cho chính mình chịu bị thương, cũng có thể không cần quan tâm tìm hiểu rõ ràng loại độc kia là loại gì.

Triển Chiêu đang hưng phấn suy nghĩ, đã thấy Bạch Ngọc Đường xử lý xong công sự Bao đại nhân giao cho, đang từ bên ngoài đi vào. Vừa vào cửa liền thẳng đến bên giường Triển Chiêu, thấy hắn còn chưa đi ngủ, liền sờ sờ đầu của hắn cười hỏi: “Sao vậy, hay không quen ngủ ở nơi này? Không quan hệ, chờ ca ca hảo tắm sẽ tới cùng người ngủ.”

Triển Chiêu nhu thuận gật đầu, thế nhưng sau một khắc lại đột nhiên ý thức được một việc Ngọc Đường vừa nói cái gì?! Tắm?!

Mất mải chỉ nhìn Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lúc này mới chú ý tới lúc Bạch Ngọc Đường tiến vào phía sau còn có thêm mấy hạ nhân. Trong đó hai người nâng theo một đại mộc bồn, vài người còn lại mỗi người xách hai thùng nước to, mà nước kia còn đang bốc hơi. Những người đó buông thùng gỗ, sau khi đổ nước nóng vào, liền đều lui ra ngoài, chỉ để lại trong phòng hai người bọn hắn.

Không thể nào?! Y dám ở trước mặt Triển mỗ tắm (/////)?!!

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cởi dây buộc tóc màu trắng xuống, chậm rãi cởi ngoại bào tơ lụa ra, tiếp theo là hai lớp áo, rồi mới đến áo lót. Sau đó lại bắt đầu cởi quần...

Thấy hình ảnh hương diễm như vậy, gương mặt Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu của chúng ta lúc này đã hoàn toàn có thể đem so với quả cà chua chín nhừ. Thế nhưng đôi mắt to lấp lánh tia sáng ngây thơ thuần khiết vẫn không ngừng chăm chăm nhìn mỹ cảnh trước mắt luyện tiếu không rời ==|||.

Từng kiện từng kiện quần áo rơi xuống mặt đất, thân thể nhất quyết có thể nói là cực phẩm bày ra trước mắt Triển Chiêu, vưu vật này cứ từ từ từ trên xuống dưới hiện ra trước hắn: đột nhiên trong hắn nảy ra ý từ đen tối, kia làn da nhẵn mịn, trơn bóng màu mật ong, kia xương quai xanh tinh xảo mê người, kia hai khóa hồng anh trước ngực mỹ lệ, kia cơ bụng rắn chắc kiện mỹ, cái eo phẳng lì, tinh tế, xuống chút nữa... Trời ạ!!!

Trong lúc nội tâm Triển Miêu Miêu đang giằng co, bên kia Bạch Ngọc Đường đã hoàn thành công việc cởi quần áo, lấy một tự thể cực kì tao nhã bước vào bên trong bồn nước.

Nằm trong bồn nước hưởng thụ cảm giác mát xa, thoải mái của nước nóng, tựa hồ toàn bộ thể xác và tinh thần đều thả lỏng, Bạch Ngọc Đường lười biếng tựa vào bên vách bồn, như có như không nói chuyện với Triển Chiêu:

“Ân, thật là thoải mái a, Tiểu Hùng, có muốn hay không cùng ca ca tắm a?”

“...” Cái gì?! Cùng, cùng nhau tắm?!

“Nga, được rồi, trên người của người còn có thương, vẫn không thể tắm. Sau này thương chờ người lành rồi ca ca sẽ giúp người tắm a.”

“...” Lại còn, còn phải giúp ta tắm?!

“Ha ha, Tiểu Hùng người cũng nỗ lực nhanh dưỡng thương hảo một chút nga, không là sau này biến thành búp bê, ca ca cũng không thể lại cùng người ngủ nga.”

“...” Cùng nhau ngủ!!! Âu mạch cao (1)!!! (xx)

@# &% ... @^...

Bạch Ngọc Đường ở một bên tự vẽ tự họa nửa ngày, nhưng lại không nghe thấy bên giường có đáp lại cái gì, còn tưởng rằng đứa bé kia đang ngủ, không khỏi có chút buồn bực, lẩm bẩm khó chịu nói: “Hài tử này, không phải mới vừa không ngủ được sao? Sao nhanh như thế muốn ngủ liền ngủ? Uống phí Ngũ gia đối hẩn đặc biệt ôn nhu như thế.” Làm chính tác giả là y biểu hiện buồn nôn như thế nửa ngày, hẩn ngay cả một câu cũng không có nghe!

Bất quá nghĩ đi nghĩ lại. Hẩn dù sao còn là một hài tử, thân chịu trọng thương lại một mình chạy trốn đến nơi đây, nhất định mệt mỏi muốn chết rồi. Lúc này quả thật cũng chống đỡ không nổi. Ai, thực sự là một đứa nhỏ đáng thương.

Đau lòng hướng nhìn phía về giường, muốn nhìn một chút xem đứa bé kia ngủ ngon hay không. Nhưng sau khi nhìn cảnh tượng bên kia lại kinh ngạc nhảy dựng lên!

Lúc này trên giường đúng là bộ dạng đứa nhỏ kia nhưng chính là hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch ngã trong một vũng máu! (Miêu Miêu, tiểu tôn tổ =|||...)

Đây là sao vậy?! Chẳng lẽ là độc phát tác sao?!

Thấy tình cảnh này, Bạch Ngọc Đường nhất thời lòng nóng như lửa đốt, vội vàng từ trong bồn tắm nhảy ra, bất chấp đã mặc xong quần áo hay chưa liền lập tức một bước nhào tới bên giường. Một bả ôm lấy bé đang nằm trên giường, liều mạng hô to!

“Tiểu Hùng! Tiểu Hùng người xảy ra chuyện gì?! Người đừng làm ta sợ a! Tiểu Hùng người tỉnh tỉnh a! ...”

Bạch Ngọc Đường lo lắng hô hoán hơn nửa ngày, đứa nhỏ trong lòng mới chậm chậm thở một chút, dần dần tỉnh lại.

Thế nhưng lúc hẩn định thở dài nhẹ nhõm đã thấy đứa bé kia bỗng nhiên kinh hoàng mở to hai mắt nhìn chính mình (Ngũ gia, Miêu Miêu kia 8 tổ kinh khủng, tổ kinh diêm (>. <)!), lúc=“” hai=“” hàng=“” tiên=“” huyết=“” nơi=“” mũi=“” lại=“” tuôn=“” ra.=“” lần=“” thứ=“” hai=“” ngã=“” vào=“” trọng=“” lòng=“” ngực=“” của=“” mình=“” bắt=“” tỉnh=“” nhân=“” sự=“”=|||...” chú=“” thích=“” (1)=“” âu=“” mạch=“” cao=“” oh=“” my=“” god!!.=“” triển=“” chiêu=“” cũng=“” quá=“” hiện=“” đại=“” đi=“”))))))” thanks=“” nàng=“” kashin=“” nhiều=“” nhiều=“” đề=“” ra=“” hôn.=“”>.”>

đập bàn editor đã thắng >”

8. Chương 8

Editor: Jung Tiểu Kú

Công Tôn Sách đang ngồi trong phòng đọc sách của mình, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng đập cửa dồn dập, đoán tiếng động kia cũng biết là có việc gấp, tự nhiên không dám chậm trễ, cấp tốc đứng dậy ra mở cửa, liền thấy vẻ mặt lo lắng của Bạch Ngọc Đường đứng ở ngoài cửa, tóc còn dính nước ướt sũng, trên người chỉ có khoác nhất kiện áo đơn, cái cổ nhỏ phía trong áo như ẩn như hiện, trước ngực nhiễm một tảng máu lớn.

“Bạch hộ vệ, phát sinh cái...”

“Mau đi theo ta!” Bạch Ngọc Đường không đợi Công Tôn Sách nói cho hết lời, lôi hần hướng phòng chính mình chạy vội.

Ngay lúc Công Tôn Sách âm thầm lo lắng sợ rằng không biết khớp xương lão đầu sẽ bị công phu này túm cho nhuyển thì hai người đã đến nơi, Công Tôn Sách chưa kịp thở một hơi, lại bị Bạch Ngọc Đường cố sức kéo về phía trước (Tiểu Bạch người sao lại đối nhân xử thế như thế, phải biết kính già yêu trẻ a), mặc kệ hần thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã mạnh một cái xuống đất. Cũng may phía trước chính là giường lớn với chăn đệm dày của Bạch Ngọc Đường, mới để cho lão nhân gia ông ta may mắn tránh khỏi kiếp nạn..

Thế nhưng khi hần vừa hồi phục một chút, vừa lúc chống lên nhìn thấy mặt Triển Tiểu Hùng nằm ở trên giường, nhất thời sợ đến mức thiếu chút nữa bệnh tim phát!

Chỉ thấy trên giường nằm chính là vẻ mặt một đứa nhỏ đầy máu, cơ hồ nhìn không ra khuôn mặt, như vậy quả thực vô cùng thê thảm! (Triển đại nhân hình tượng người thế này thật khinh sợ nga!!! || °)

“Hần này, đây là xảy ra chuyện gì?!” Công Tôn Sách vốn đã đứng không vững, lại thêm cả kinh hách này làm hần trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất, nói cũng nói không được, thậm nghĩ đến tận cùng là loại người nào lại có thủ đoạn độc ác như vậy, đối một tiểu oa nhi lại nặng tay như vậy! (người kia vốn là Tiểu Bạch =|||)

“Cũng không biết xảy ra chuyện gì, mới mời người xem bệnh chứ a!” Bạch Ngọc Đường cấp chính mình nói thầm, hần cũng không phải đại phu, sao vậy sẽ biết hài tử xảy ra chuyện gì?! Ngày thường không phải thần kinh Tôn lão đầu bình tĩnh nhất sao? Sao đến thời điểm cần thì lại biến thành bộ dạng này?!

“Tại hạ là hỏi hần vì sao biến thành như vậy.” Họ Công Tôn Sách ai oán từ trên mặt đất đứng lên, thậm nghĩ Trung y chú ý vọng, văn, văn, thiết, (1) lẽ nào hỏi hài tử này tại sao bị thương như vậy một chút cũng là sai sao T^T” ///?!

Nhưng Bạch Ngọc Đường lúc này đã muốn không còn nhẫn nại, không kiên nhẫn được hướng Công Tôn Sách lớn tiếng rống lên: “Công Tôn tiên sinh người không phải đại phu sao? Người thay hần bắt mạch chẳng phải sẽ biết hần là sao lại biến thành bộ dạng như vậy sao? Ai. Đây chính là mạng người, trời ạ, người còn chậm chạp lề mề cái gì?!”

Này Công Tôn lão nhi có đúng hay không lớn đầu mà không có khôn hay không?! (Orz Tiểu Bạch, là ai đầu óc bất hảo đây a?!)

“Thế nhưng người cũng phải phối hợp với đệ tử, đệ tử mới chẩn bệnh tốt cho hần a TAT.” Công Tôn Sách quả thực muốn khóc không ra nước mắt, lẽ nào thực sự là già rồi sao, cùng người trẻ tuổi nói chuyện không được nữa rồi sao?!

Nhưng thấy Bạch Ngọc Đường bên kia cuối cùng một tia tính nhẫn nại cũng bị thổi bay lên chín tầng mây rồi, trực tiếp nổi trận lôi đình đại rống lên: “Đúng vậy hần bị bệnh, cũng không phải ta có bệnh! Người còn không mau nhanh chữa bệnh cho bệnh nhân! Muốn ta phối hợp người cái gì đây?!”

“...” Công Tôn Sách hoàn toàn không nói gì, người đại phu nào gặp gỡ người nhà bệnh nhân như vậy sợ rằng đều phải rơi lệ chạy vội a.

Công Tôn Sách cuối cùng chỉ còn cách buông tha ý niệm muốn hỏi bệnh tình bệnh nhân trong đầu, cầm lên cánh tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại của Triển đại nhân (nha chính mình bị tới nơi rồi ==|||) tinh tế chẩn mạch.

Một bên Bạch Ngọc Đường sợ quấy rối hấn khám và chữa bệnh, liền nén lửa giận lại, thậm chí hô hấp cũng không dám phát ra tiếng, chỉ sợ ảnh hưởng tới Công Tôn đại phu, nhưng ánh mắt lại mở thật to, chăm chú nhìn Công Tôn Sách, chờ hấn nói ra kết quả.

Đã thấy lông mày Công Tôn Sách dần dần nhũn lại, trong miệng lại thì thào lẩm bẩm: “Kỳ quái... Thực sự là kỳ quái a...”

Bạch Ngọc Đường thấy biểu tình của hấn cứ như thế, cũng nhịn không nổi nữa, tiến lên nắm cánh tay hấn lắc lắc hỏi: “Hấn sao vậy? Có đúng hay không trúng độc rồi?!”

Công Tôn Sách là một văn nhược thư sinh, cánh tay bị y cầm sinh đau, để tránh da phải chịu khổ, vội vàng trả lời: “Bạch hộ vệ, người đừng kích động! Hấn không có việc gì! Nhìn tình trạng hấn đều không phải tình trạng độc phát tác!”

Nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn cầm lấy tay hấn không tha, không nghe theo mà cũng không buông tha nói: “Vậy hấn sao vậy lại lưu nhiều máu mũi như vậy?!”

Công Tôn Sách chảy đầy mồ hôi, nguyên lai vì sao mà hấn lưu máu mũi thành như vậy?! Nhưng lưu nhiều như thế cũng quá khoa trương a! Hấn còn tưởng rằng là bị người nào đó đánh cho ni!

Ngực mặc dù không nghĩ như thế, ngoài miệng cũng không dám chậm trễ, lập tức đáp: “Hấn nội tức bình thân, lục phủ ngũ tạng cũng đều không chịu bất luận cái tổn thương gì, chỉ là tìm chẳng biết tại sao đập thập phần gấp, đệ tử đoán rằng đại khái đây chính là nguyên nhân hấn lưu nhiều máu mũi.”

Ai biết Bạch Ngọc Đường vừa nghe lời này càng nổi giận đùng đùng, gấp đến độ hét lớn: “Đây còn không phải là có việc?! Bằng không nếu êm đẹp sao lại đập dồn dập như vậy?”

“Này...” Họ Công Tôn Sách như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy cái cổ nhỏ nhỏ ẩn hiện dưới cánh áo đơn vì kinh qua một phen mà phát phơ bên này rồi lại bên kia, rồi mở rộng ra, trên đầu ẩm ướt chưa khô, cách đó không xa là bồn tắm còn có nhiệt khí tỏa ra... ||

Hài tử này...

“Bạch hộ vệ, người hảo hảo hồi tưởng một chút hấn mới vừa rồi là bị kinh hách hoặc là kích thích gì? →→ “

“Không có a, vừa rồi chính là ta đang tắm, hấn nằm ở trên giường, trong phòng cũng không có bất kỳ ai nữa, ta tắm đắc hạo hạo, đột nhiên vừa quay đầu lại thấy hấn biến thành như vậy.” Bạch Ngọc Đường nỗ lực hồi tưởng chuyện vừa phát sinh, nhưng thủy chung để ý không ra manh mối.

“...” Quả nhiên là như vậy ==|||

“Lẽ nào... Là hấn đang ngủ rồi gặp ác mộng?!”

“Bạch hộ vệ...”

“Đúng, nhất định là như vậy! Hấn không lâu trước đó bị nhiều người xấu truy sát như vậy, ngực nhất định sẽ lưu lại bóng ma!”

“Bạch hộ vệ...”

“Ai, ta sao vậy như thế sơ sẩy, sao vậy có thể cho hấn một người ngủ ni?! Ta hấn là nghĩ đến hấn sẽ sợ a!”

“Ách, Bạch hộ vệ...”

“Ta đã biết, nếu như ta chấp nhận cùng nhau ngủ với hấn, hấn sẽ không còn sợ nữa. Ân! Cứ như thế lo liệu!” (như vậy Triển đại nhân sẽ chết càng nhanh hơn |||)

“Cái kia, Bạch hộ vệ...”

“Tiểu Hùng, người không cần sợ, ca ca đến cùng người ngủ. Được rồi, Công Tôn tiên sinh, nếu như không có việc gì người có thể đi ra ngoài a, chúng ta cần phải đi ngủ rồi.”

“...” Ai, quên đi, đứa bé kia sớm hay muộn cũng phải học cách thích ứng, cứ như vậy sẽ hình thành thói quen
|| °, tiểu hài tử đối nhiều huyết đối với sau này phát triển càng có lợi hơn...

CHÚ THÍCH:

(1) Vọng, văn, vấn, thiết: bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y nhìn, nghe, hỏi, sờ. gọi là “tứ chẩn”.

p/s: editor mỗi lần làm là mỗi lần sai quai hàm mong mọi người bình tĩnh, không ăn uống hay làm gì để tránh kích động mà lại đi ném dếp ta vì không báo:”>.”> Bạch ca ca cũng quá kinh khủng đi J

9. Chương 9

Editor: Jung Tiểu Kú

Bạch Ngọc Đường có một tiểu gồi ôm mềm mại ấm áp, tối nay đặc biệt ngủ đến là say giấc.

Thế nhưng đứa bé ngủ trên giường thì không được yên ổn như thế.

Đáng thương Triển Chiêu đến nửa đêm mới hơi khôi phục một chút nguyên khí, thật vất vả từ trong hôn mê dần dần tỉnh lại. Ai ngờ vừa tỉnh dậy thì một cuộc khảo nghiệm về kích thích giác quan mới lại bắt đầu: cảm giác được nhiệt độ quen thuộc của người nọ bao vây chung quanh chính mình, gương mặt của mình chỉ cách một tầng áo đơn, như thể tựa như dán chặt vào ngực người kia, xuyên qua lớp y phục thật mỏng manh thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng tiểu đột khởi trước ngực Bạch Ngọc Đường theo hô hấp phập phồng ở trên gương mặt của mình bắt đầu cọ xát nhẹ nhàng > <... này=“ so=“ với=“ xa=“ xa=“ lại=“ không=“ phải=“ là=“ điểm=“ chết=“ người=“ hơn =“ bởi=“ vì=“ triển=“ chiêu=“ phát=“ hiện...=“ giờ=“ phút=“ này=“ bắt=“ đầu=“ của=“ mình=“ đang=“ cùng=“ bảo=“ bối=“ giữa=“ khỗ=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ tiếp=“ xúc=“ vô=“ cùng=“ thân=“ mặt!!!=“ hơn=“ nữa=“ bởi=“ vì=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ nghiêng=“ mình=“ ôm=“ lấy=“ hân=“ bày=“ ra=“ tư=“ thế=“ ngủ=“ hình=“ một=“ người,=“ đầu=“ phải=“ vươn=“ về=“ phía=“ trước=“ đề=“ lại=“ triển=“ chiêu=“ hai=“ cái=“ chân=“ ngắn=“ ngắn,=“ mập=“ mập,=“ làm=“ nữa=“ người=“ dưới=“ của=“ hân=“ không=“ có=“ cách=“ nào=“ di=“ động.=“ điều=“ này=“ cũng=“ làm=“ cho=“ hân=“ thích=“ thú.=“ nếu=“ như=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ không=“ chủ=“ động=“ xoay=“ người...,=“ hân=“ nhất=“ định=“ phải=“ bảo=“ trì=“ tư=“ thế=“ này=“ cả=“ đêm!(+ +)=“ đối=“ mặt=“ với=“ quả=“ quả=“ đỏ=“ nhạt,=“ mê=“ người=“ như=“ thế=“ của=“ người=“ thương,=“ nếu=“ như=“ còn=“ có=“ người=“ nội=“ tâm=“ có=“ thể=“ không=“ lay=“ động...,=“ trừ=“ phi=“ hân=“ không=“ là=“ nam=“ nhân,=“ cho=“ dù=“ là=“ nam=“ nhân,=“ cũng=“ là=“ không=“ nam=“ nhân=“ bình=“ thường!=“ thật=“ đáng=“ buồn=“ chính=“ là,=“ triển=“ chiêu=“ hân=“ là=“ nam=“ nhân=“ bình=“ thường,=“ ít=“ nhất=“ xét=“ từ=“ hai=“ phương=“ diện=“ thân=“ thể=“ cùng=“ tâm=“ linh,=“ hân=“ cũng=“ là=“ nam=“ nhân=“ bình=“ thường=“ =“ hân=“ cũng=“ là=“ một=“ thanh=“ niên=“ 25=“ tuổi=“ đây=“ nhiệt=“ huyết.=“ dưới=“ loại=“ tình=“ huống=“ này=“ cũng=“ sẽ=“ bị=“ kích=“ thích=“ bởi=“ x=“ như=“ một=“ người=“ trưởng=“ thành.=“ tốt=“ đẹp=“ ở=“ chỗ,=“ hiện=“ tại=“ hân=“ đang=“ trong=“ bộ=“ dạng=“ của=“ một=“ nam=“ hài=“ sáu=“ tuổi.=“ nhưng=“ giờ=“ phút=“ này=“ triển=“ chiêu=“ rất=“ hi=“ vọng=“ mình=“ là=“ không=“ bình=“ thường=“ a=“ lệ=“ a::=“><:: triển=“ chiêu=“ cố=“ gắng=“ một=“ lần=“ lại=“ một=“ lần=“ tự=“ nói=“ với=“ mình,=“ phải=“ bình=“ tĩnh,=“ bình=“ tĩnh!=“ nhưng=“ hân=“ càng=“ nghĩ=“ không=“ chế=“ thì=“ trong=“ đầu=“ lại=“ càng=“ không=“ ngừng=“ hiện=“ ra=“ hình=“ ảnh=“ một=“ màn=“ hương=“ diễm=“ mê=“ người=“ khi=“ lần=“ đầu=“ tiên=“ mình=“ vượt=“ ve=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ .=“ kia=“ chỉ=“ vì=“ mình=“ mà=“ bày=“ ra=“ vẽ=“ mặt=“ tràn=“ đầy=“ mị=“ hoặc=“ mê=“ loạn,=“ kia=“ từng=“ tiếng=“ từng=“ tiếng=“ làm=“ cho=“ ***=“ chính=“ mình=“ hăm=“ sâu=“ không=“ cách=“ nào=“ tự=“ kèm=“ chế=“ rên=“ ri=“ thành=“ tiếng,=“ kia=“ tiểu=“ huyết=“ hân=“ hập=“ hít=“ sao=“ đem=“ mình=“

bao=" trùm=" thật=" chặt,=" cảm=" giác=" này=" thật=" tiêu=" hòn=" thực=" cốt...=" ông=" trời=" oi=" !!!=" nghĩ=" đến,=" các=" bộ=" vị=" trên=" thân=" thể=" triển=" chiêu=" liền=" giống=" như=" không=" tự=" chủ=" như=" bình=" thường,=" tự=" giác=" tự=" chuyển=" động=" lên,=" đôi=" tay=" nhỏ=" bé=" trắng=" nồn=" chẳng=" biết=" lúc=" nào=" đã=" dò=" vào=" mở=" vật=" áo=" bạch=" ngọc=" đường,=" ở=" trước=" ngực=" hấn=" gỡ=" trò=" rồi.==" càng=" sờ=" càng=" có=" cảm=" giác,=" dần=" dần=" ăn=" đậu=" hủ=" bằng=" tay=" cũng=" vô=" pháp=" thỏa=" mãn,=" toàn=" thân=" liền=" chuyển=" động,=" nửa=" người=" dưới=" mặc=" dù=" không=" rút=" ra=" được,=" nhưng=" giầy=" dựa=" một=" chút=" vẫn=" là=" có=" thể.==" thể=" là=" liền=" giầy=" dựa=" lấy=" tiểu=" thí=" thí=" của=" mình=" ở=" trong=" ngực=" bạch=" ngọc=" đường=" cọ=" qua=" cọ=" lại.==" theo=" đó,=" hai=" chân=" ở=" nơi=" đó=" của=" bạch=" ngọc=" đường=" thỉnh=" thoảng=" lại=" cọ=" sát=" hai=" cái=" =" () ,=" cuối=" cùng=" dứt=" khoát=" duỗi=" dài=" cái=" cổ,=" đem=" cái=" miệng=" nhỏ=" nhẩn=" phần=" đô=" đô=" của=" mình=" cũng=" cùng=" nhau=" đi=" lên...=" nhưng=" ngay=" khi=" cái=" miệng=" nhỏ=" nhẩn=" miêu=" miêu=" cách=" khóe=" môi=" bạch=" ngọc=" đường=" còn=" có=" 0.==" 01=" centi=" mét,=" hấn=" lại=" đột=" nhiên=" dừng=" lại=" =" "ân,=" tử=" miêu...=" dừng=" làm=" rộn=" chán=" ghét=" ="=" bạch=" ngọc=" đường=" trong=" giắc=" mòng=" vô=" ý=" lảm=" bảm=" một=" câu=" làm=" triển=" chiêu=" sợ=" hết=" hòn,=" lý=" trí=" cũng=" nhất=" thời=" mà=" tìm=" về=" mặc=" dù=" rất=" nhanh=" liền=" xác=" định=" bạch=" ngọc=" đường=" không=" tỉnh=" lại,=" chẳng=" qua=" là=" đang=" ở=" trong=" mòng=" nói=" mớ,=" thể=" nhưng=" là=" một=" chính=" nhân=" quân=" tử,=" triển=" đại=" nhân=" trong=" lòng=" vẫn=" khó=" tránh=" khỏi=" tự=" trách,=" thăm=" mắng=" mình=" không=" phải=" là=" người,=" sao=" có=" thể=" trong=" lúc=" ngọc=" đường=" ngủ=" say=" lợi=" dụng=" người=" ta=" gặp=" khó=" khăn,=" chiếm=" tiện=" nghi=" của=" y=" đây?!=" sau=" khi=" tự=" mình=" trải=" qua=" một=" phen=" khảo=" nghiệm=" sâu=" sắc,=" miêu=" miêu=" đau=" đón=" hạ=" quyết=" định=" chán=" chĩnh=" lại=" suy=" nghĩ=" không=" đứng=" đắn=" của=" mình,=" vút=" bỏ=" tà=" niệm,=" làm=" cho=" cục=" cứng=" ngoan=" ngoan=" hảo=" ngủ=" một=" chút!==" nhưng=" ai=" biết=" thế=" sự=" khó=" liệu,=" lúc=" này=" lại=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện=" một=" tình=" huống=" mới=" =" hạ=" thân=" bạch=" ngọc=" đường=" mới=" vừa=" rồi=" một=" phen=" bị=" tiểu=" hùng=" tiểu=" bằng=" hữu=" nhiệt=" tình=" trêu=" đùa,=" lại=" nổi=" lên=" phản=" ứng=" +...=" trời=" a!!!=" hiện=" tại=" đây=" là=" tình=" huống=" gì=" đây=" a=" a=" a=" a=" a=" a=" ?!!!=" làm=" sao=" đây,=" làm=" sao=" đây=" a?!!!=" phải=" giúp=" y=" sao?=" không=" được,=" không=" được.==" vạn=" nhất=" thức=" tỉnh=" ngọc=" đường,=" để=" cho=" y=" thấy=" triển=" mỗ=" đối=" với=" y...=" mình=" nhất=" định=" sẽ=" bị=" đá=" xuống=" giường!==" hơn=" nữa=" sau=" này=" y=" nhất=" định=" cũng=" sẽ=" không=" cùng=" mình=" cùng=" nhau=" ngủ=" nữa=" tat=" (==" triển=" đại=" nhân=" bấy=" giờ=" lại=" còn=" nghĩ=" cái=" này=" orz.==" nếu=" có=" một=" ngày=" người=" người=" vì=" tinh=" tấn=" quá=" nhiều=" mất=" máu=" mà=" mất=" mạng=" hoặc=" là=" bị=" vị=" qm=" kia=" ghen=" đến=" dương=" wei=" như=" vậy=" cũng=" nhất=" định=" là=" tự=" tìm=" phiền=" phức=" đi!!!)=" nhưng=" là=" nếu=" như=" không=" giúp,=" vạn=" nhất=" ngọc=" đường=" không=" nhịn=" được=" đi=" ra=" ngoài=" tìm=" hồng=" nhan=" tri=" kỹ=" của=" y=" giúp=" giải=" quyết...=" tuyệt=" đối=" không=" nên=" a=" a=" a=" a=" !!!=" hơn=" nữa=" cho=" dù=" ngọc=" đường=" có=" thể=" nhịn=" được,=" ghen=" như=" thế=" đối=" với=" thân=" thể=" cũng=" không=" tốt=" a!==" mình=" cũng=" là=" nam=" nhân,=" tự=" nhiên=" biết=" rõ=" cảm=" giác=" đó=" cái=" loại=" đục=" hỏa=" này=" khi=" khó=" có=" thể=" phát=" tiết,=" tư=" vị=" một=" con=" người=" cũng=" khó=" có=" thể=" chịu=" được.!==" (==" tác=" giả=" triển=" đại=" nhân,=" ở=" phương=" diện=" này=" quả=" nhiên=" tương=" đối=" có=" kinh=" nghiệm=" a=" =" () ...=" miêu=" miêu=" > < cam=" miệng=" !!!=" (=" (#) o=" ()=" trong=" lúc=" thiên=" sứ=" cùng=" ác=" ma=" trong=" nội=" tâm=" triển=" chiêu=" đang=" kịch=" liệt=" đấu=" tranh=" với=" nhau,=" một=" câu=" nói=" bạch=" ngọc=" đường=" vừa=" mớ=" đứng=" lúc=" làm=" hấn=" đi=" đến=" quyết=" định=" cuối="

cùng =” “ân...=” miêu=” thối...=” ngưoi=” rớt=” cuộc=” có=” thể=” hay=” không...=”
 nếu=” không=” phải=” có...=” sẽ=” làm=” cho...=” ngũ=” gia...=” ở=” phía=” trên...=”
 tốt=” lắm...=” khò=” khè...=” (=” (o)=” ngũ=” gia=” là=” ở=” trong=” mộng=” làm=”
 gì?!!!)=” ngọc=” đường=” đây=” cũng=” là=” tự=” bản=” thân=” ngưoi=” tìm=” đến=”
 nga=” o=” ()o!!!=” thể=” là=” thời=” gian=” một=” nén=” nhang=” qua=” sau=” khi=”
 khó=” khăn=” lựa=” chọn=” cùng=” chuẩn=” bị=” tâm=” tư=” (=” miêu=” miêu=” là=”
 bộ=” dạng=” khẩu=” thị=” tâm=” phi=” a=” →→),=” thứ=” tội=” lỗi=” của=” tiểu=”
 miêu=” chậm=” rãi=” hướng=” về=” phía=” khổ=” của=” bạch=” ngọc=” đường.....=”
 đêm=” hôm=” đó,=” bạch=” ngọc=” đường=” có=” một=” giấc=” mộng,=” mộng=” xuân=”
 hân=” hoi.=” hân=” mơ=” thấy=” triển=” chiêu=” trở=” lại=” bên=” cạnh=” mình=”
 rồi,=” còn=” cùng=” mình=” thành=” khăn=” bày=” tỏ=” tình=” cảm=” chân=” thật.=”
 thể=” là=” cuối=” cùng=” hai=” người=” cũng=” thành=” người=” một=” nhà,=” tay=”
 nắm=” chặt=” tay.=” sau=” đó,=” tất=” nhiên=” sẽ=” có=” chuyện=” phát=” sinh=”
 sau=” đó=” là=” chuyện=” mà=” những=” người=” yêu=” nhau=” vẫn=” làm.=” hơn=”
 nữa=” làm=” bạch=” ngọc=” đường=” cảm=” thấy=” hưng=” phấn=” chính=” là=” lúc=”
 ấy=” mình=” vẫn=” nằm=” trên!=” (=” ngũ=” gia=” là=” đúng=” là=” đang=” nằm=”
 mơ=”) kia=” cảm=” giác=” trong=” mộng=” là=” vô=” cùng=” chân=” thật,=” giống=”
 như=” những=” thứ=” cảm=” thụ=” xúc=” giác=” kia=” thật=” sự=” phát=” sinh=” ở=”
 trên=” người=” mình.=” duy=” nhất=” không=” hợp=” lý=” chính=” là=” tay=” của=”
 triển=” chiêu=” không=” có=” cảm=” giác=” thô=” ráp=” bởi=” vì=” quanh=” năm=”
 cầm=” kiếm=” mà=” xuất=” hiện=” các=” vết=” chai=” dầy=” cùng=” các=” nốt=”
 phòng,=” mà=” là=” trơn=” bóng,=” nộn=” nộn,=” ôn=” nhu,=” mềm=” nhũn=”. mà=”
 bởi=” vì=” cảnh=” trong=” mơ=” quá=” mức=” chân=” thật=” này,=” cũng=” gây=”
 cho=” bạch=” ngọc=” đường=” một=” chút=” rắc=” rối=” nho=” nhỏ.=” sáng=” sớm=”
 ngày=” thứ=” hai=” khi...tỉnh=” lại,=” bạch=” ngọc=” đường=” lúng=” túng=” phát=”
 hiện=” mình=” thể=” nhưng=” bởi=” vì=” tối=” hôm=” qua=” mộng=” xuân...=” liền=”
 di=” jing=” (lưu=” lại=” ing)=” ‘=” (=”) ...=” mà=” tiểu=” hùng=” tiểu=” bằng=”
 hữu=” bị=” bạch=” ngọc=” đường=” một=” đêm=” ôm=” làm=” gối,=” chẳng=” những=”
 không=” có=” một=” chút=” giảm=” bớt=” bệnh=” trạng=” chảy=” máu=” mũi=” không=”
 ngừng=” mà=” cộng=” thêm=” ở=” trên=” vánh=” mắt=” còn=” nổi=” lên=” hai=”
 cái=” vết=” thâm=” thật=” to=” tat,=” thực=” sự=” phù=” hợp=” với=” danh=” xưng=”
 “triển=” gấu=” mèo”.=” bộ=” dáng=” thoát=” nhìn=” so=” với=” tối=” hôm=” qua=”
 còn=” thê=” thảm=” hơn=” orz...=” điều=” này=” làm=” cho=” bạch=” ngọc=” đường=”
 không=” khỏi=” có=” chút=” chột=” dạ.=” đứa=” nhỏ=” này=” sẽ=” không=” phải=”
 một=” đêm=” không=” ngủ=” chứ.=” vậy=” chắc=” hẳn=” cũng=” đã=” thấy=” được=”
 điều=” gì=” rồi=” chứ.=” hi=” vọng=” mình=” không=” nói=” cái=” gì=” không=” nên=”
 nói=” để=” hẳn=” nghe=” được=”=bbb, cũng=” may=” hẳn=” mới=” sáu=” tuổi,=” hẳn=”
 là=” còn=” không=” hiểu=” lưu=” lại=” -=” jing=” là=” chuyện=” gì.=” (=” không=”
 hiểu=” mới=” là=” lạ!)=” ++++++++++=” mọi=” người=” ơi=”) có=” phải=” là=”
 triển=” chiêu=” dùng=” cái=” nhỏ=” nhỏ=” của=” mình=” để...=” cái=” nhỏ=” nhỏ=”
 theo=” nghĩa=” khác...=”)))))))))) của=” bạch=” ngọc=” đường=” không?=”)))”><=>

Hắc hắc, cái chương này thật là ba chấm mà .= edior vẫn vừa làm vừa đập bàn chan chất và nguy cơ cái
 bàn cùng ta bị chìm trong biển nước mắt vì cười nhiều quá .=!!

ngoi lên có ai thấy là Triển ca và Bạch ca rất rất rất... n lần rất dễ thương không!! Một kẻ sắc lang và một
 kẻ ngây thơ cụ a =)))))) chết đây.

10. Chương 10

Editor: Jung Tiểu Kú

Bất quá đại ca ca Bạch Ngọc Đường của chúng ta sau này đích xác là xứng với chức vị một người mẹ, a không, sau này là một người cha thật tốt!

Sau khi nhìn đến gương mặt gấu mèo của Triển Tiểu Hùng tiểu đệ đệ, y là tốt cùng đau lòng, cũng quên đi việc suy nghĩ quá nhiều về chuyện mất mặt vừa rồi, ngay cả điểm tâm cũng không ăn, liền vội vã ôm Tiểu Miêu đi ra ngoài tìm đại phu.

Nhưng lần này Bạch Ngọc Đường thà rằng kéo dài thời gian khiến chậm trễ gây nguy hiểm cho bệnh tình của đứa nhỏ để chạy đi tìm thầy thuốc, cũng nhất định không lại đi tìm sự gia vận năng của phủ Khai Phong Công Tôn Sách trị liệu cho Tiểu Hùng. Bởi vì sau khi trải qua chuyện lần trước, ở trong suy nghĩ Bạch Ngọc Đường, đại phu Công Tôn đã bị nhận định hoàn toàn là một kẻ lang băm. (= = Sách Sách: ta oan uổng a T T”).

Ôi Sách ca của ta. Poor you chấm chấm nước mắt =))

Kết quả tất yếu là Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Hùng bệnh tật chạy một lượt toàn bộ Biện Kinh thành (1), đến hỏi tất cả đại hình y quán. Thế nhưng nhận được đều là đồng dạng một đáp án đứa nhỏ này trừ mất máu quá nhiều, bị chút ít ngoại thương, thân thể có chút suy yếu, những thứ khác hết thấy đều bình thường, cũng không phải là trúng độc. Hết lần này tới lần khác đứa bé kia cũng nói hán không có chuyện gì, không có chỗ nào không thoải mái (Miêu đại nhân dĩ nhiên không dám để cho Tiểu Bạch biết mình là vì sao chảy máu mũi a →→) Điều này càng làm cho đại phu khó đối chứng mà chữa trị.

Ai, đứa nhỏ này chính là quá hiểu chuyện rồi. Thà rằng chính mình bị thương, chịu khổ cũng không để cho người khác lo lắng Thật là một hài tử số khổ a lệ a (Miêu Miêu kia mà là kẻ hiểu chuyện, đúng hơn là có tật giật mình đi = =+).

Bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là đành phải biên thư cho đại tẩu ở Hãm Không Đảo gọi nàng nhanh nhanh chạy tới hỗ trợ.

Mà Lữ phu nhân y đang chờ cũng không phải là một người nhàn rỗi gì. Nàng hành tẩu giang hồ, cũng hay thụ thương nên biết chút ít y thuật. Mà Bạch Ngọc Đường chỉ bằng chút ít kiến thức về y thuật gà mờ của mình chọn thuốc, bất kể là loại gì chỉ cần bổ khí dưỡng huyết thậm chí ngay cả thuốc bổ huyết cho phụ nữ sau khi sinh đều đem ra dùng hết (Tiểu Bạch đây là loại y thuật gì đây?!!! ||). Mỗi ngày đều không ngừng cấp được cho Triển Tiểu Hùng bồi bổ. Dưới sự giàu công tẩm bổ của Bạch Ngọc Đường, tiểu Miêu này dù ba lần năm lượt chảy máu mũi, mất ngủ, nhưng cũng không vì vậy mà suy yếu tới chết ngược lại còn mập mập thêm mấy cân.... ... =. =!!! cảm nín

...

Sau vài ngày như vậy, thân thể Triển Tiểu Hùng càng ngày càng tốt lên (như vậy cư nhiên lại cũng được = =).

Bởi vì phủ Khai Phong lúc trước không có tiểu hài tử, chỉ có cháu trai 8 tuổi, người nhà của Lưu mục chịu trách nhiệm mua thức ăn, cho nên y phục Triển Chiêu cũng là mặc lại đồ trước kia của nó. Nhưng Bạch Ngưu Gia chình là người coi trọng thứ hạng, Nên làm sao có thể chịu được việc nhi tử tương lai của mình phải chịu mặc lại quần áo của người khác đây (kia là không có khả năng, Ngưu Gia liền bày tỏ suy nghĩ = =)!! Vì vậy vừa thấy thương thể Tiểu Miêu Miêu tốt lên gần như người bình thường, liền chuẩn bị mang hán ra đường mua vài món quần áo mới, cho hán trang phục hảo hảo.

Nhưng khi hai người một lớn một nhỏ này vẫn còn ở trên phố, cho dù là đi trên phố ở kinh thành tối phồn hoa, bọn họ cũng hoàn toàn không bị đám người kia lu mờ. Ngược lại bởi vì có nhiều người làm nên nên dù đông nhưng vẫn tỏ ra hết sức dễ nhìn.

Thật ra thì những ánh mắt nhiệt tình như hỏa của mấy thiếu nữ mộng mơ yêu đương kia đối với Triển Chiêu mà nói cũng không xa lạ gì. Hán ở phủ Khai Phong người hầu nhiều năm, đối với những ánh mắt kia sớm tập thành thói quen rồi. Nhưng hôm nay lúc những ánh mắt kia tập trung nhìn vào tiêu điểm là Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu thể nhưng lại cảm thấy vô cùng chói mắt, thậm chí là cảm thù đến tận xương tủy!

Thế là Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu liền rất “Bất hạnh” bị mấy người mắt không trông chen cho ngã. Còn rất khoa trương ở chỗ té như kiểu con cún nhỏ lao bổ đầu về phía trước rồi một mặt run run rẩy rẩy, một

mặt nước nổi lên tiếng:: “Ô ô... Bạch ca ca, người ở đây rất nhiều a chen chúc làm ta theo không kịp người... Ô ô...”

Quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường liền đau lòng. Sau khi giúp hắn vỗ nhẹ, phủi hết bụi bặm trên người, liền một tay ôm lấy hắn, oa vào trong ngực: “Tiểu Hùng ngoan không khóc a ca ca ôm người có được hay không, như vậy cũng sẽ không lạc mất.”

Hắn =.=!!

“Ân... Nhưng là... Ta, ta gần đây lên cân, ôm ta mệt chết đi...” Nói xong tiểu bao tử phẩn phẩn nộn nộn hiện ra một tầng mây đỏ. Bộ dạng làm người ta không thể không yêu thương. (Miêu tử lại còn giả bộ?! > <). bạch=“ ngọc=“ đường=“ bị=“ tiểu=“ bộ=“ dạng=“ ngưỡng=“ ngừng=“ thực=“ khả=“ ái=“ này=“ làm=“ cho=“ y=“ thực=“ hận=“ không=“ thể=“ trên=“ khuôn=“ mặt=“ phẩn=“ đô=“ đô=“ mà=“ cần=“ một=“ ngậm=“ o=“ ()o.=“ không=“ nói=“ lời=“ nào=“ liền=“ bé=“ tiểu=“ mong=“ của=“ triển=“ chiêu=“ lên=“ còn=“ niết=“ (=“ nắn=“ chọi=“ chọi)=“ lấy=“ mũi=“ của=“ hân=“ cười=“ nói=“ “ca=“ ca=“ nhưng=“ là=“ đại=“ hiệp=“ võ=“ công=“ cao=“ cường=“ nga=“ ôm=“ lấy=“ mấy=“ trăm=“ cân=“ cự=“ thạch=“ (=“ đá=“ tảng=“.=) cũng=“ không=“ có=“ vấn=“ đề=“ gì=“ (=“ thực=“ hân=“ a?=“ →→),=“ ôm=“ người=“ lại=“ càng=“ không=“ đáng=“ kể=“ cần=“ bản=“ không=“ cần=“ tốn=“ nhiều=“ sức!=“ triển=“ chiêu=“ sau=“ khi=“ âm=“ mưu=“ được=“ như=“ ý=“ còn=“ bày=“ ra=“ vẽ=“ mặt=“ thuận=“ khiết=“ ở=“ trên=“ mặt=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ hôn=“ lên=“ một=“ ngậm=“ lớn=“ vô=“ cùng=“ sùng=“ bái=“ nhìn=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ nói=“ “wow=“ nga!=“ bạch=“ ca=“ ca=“ thật=“ là=“ lợi=“ hại=“ a!=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ thấy=“ triển=“ tiểu=“ hùng=“ sùng=“ bái=“ mình=“ như=“ vậy=“ tất=“ nhiên=“ đắc=“ ý=“ vô=“ cùng=“ cũng=“ cảm=“ giác=“ hiệu=“ quả=“ mình=“ mấy=“ ngày=“ nay=“ cố=“ gắng=“ nhận=“ được=“ là=“ đến=“ thời=“ điểm=“ kiểm=“ nghiệm=“ một=“ chút=“ thành=“ tích=“ rồi=“ nói=“ không=“ chừng=“ rất=“ nhanh=“ có=“ thể=“ để=“ cho=“ hân=“ đổi=“ cách=“ xưng=“ hô=“ mà=“ gọi=“ thẳng=“ mình=“ là=“ cha=“ a=“ y=“)) triển=“ ca=“ cũng=“ quá=“ là=“ lưu=“ manh=“ đi=“)) thể=“ là=“ thử=“ dò=“ xét=“ lấy=“ hỏi=“ “kia=“ tiểu=“ hùng=“ có=“ thích=“ hay=“ không=“ ca=“ ca=“ ta=“ à?=“ lại=“ thấy=“ triển=“ tiểu=“ hùng=“ trong=“ ngực=“ khuôn=“ mặt=“ đều=“ nhanh=“ hồng=“ đến=“ lỗ=“ tai=“ một=“ hồi=“ lâu=“ mới=“ ngưỡng=“ ngừng=“ nói=“ nói=“ “thích=“ thích=“ a...=“ (=“ này=“ coi=“ như=“ là=“ tổ=“ tình=“ sao=“ ...)=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ nghe=“ được=“ kia=“ hai=“ chữ=“ trong=“ lòng=“ một=“ trận=“ mừng=“ như=“ điên=“ không=“ nhận=“ được=“ liền=“ tiến=“ thêm=“ một=“ bước=“ hỏi=“ “kia=“ tiểu=“ hùng=“ có=“ muốn=“ hay=“ không=“ cùng=“ ca=“ ca=“ trở=“ thành=“ người=“ một=“ nhà=“ a?=“ triển=“ chiêu=“ vừa=“ nghe=“ lời=“ này=“ nhất=“ thời=“ trong=“ mắt=“ lóe=“ ra=“ kim=“ quang=“ vô=“ cùng=“ kích=“ động=“ lập=“ tức=“ không=“ chút=“ chậm=“ trễ=“ đáp=“ “dĩ=“ nhiên=“ muốn=“ rồi!=“ triển=“ mỗ=“ nằm=“ mộng=“ cũng=“ muốn=“ cùng=“ ngọc=“ đường=“ trở=“ thành=“ người=“ một=“ nhà=“ a=“ =“ “vậy=“ thì=“ tốt=“ quá=“ ca=“ ca=“ cũng=“ rất=“ muốn=“ cùng=“ tiểu=“ hùng=“ trở=“ thành=“ người=“ một=“ nhà=“ a!=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ trong=“ lòng=“ cũng=“ là=“ kích=“ động=“ không=“ thôi=“ vui=“ vẻ=“ ở=“ trên=“ trán=“ triển=“ tiểu=“ hùng=“ hung=“ hăng=“ lại=“ hôn=“ một=“ cái=“ thấy=“ hai=“ người=“ kia=“ ở=“ trên=“ đường=“ cái=“ trước=“ mặt=“ mọi=“ người=“ thể=“ nhưng=“ không=“ cố=“ kỵ=“ chút=“ nào=“ hôn=“ tới=“ hôn=“ lui=“ như=“ vậy=“ (hai=“ vị=“ hữu=“ thương=“ phong=“ hoá=“ (=“ gây=“ hại=“ cho=“ luân=“ lí=“ đạo=“ đũa=“ xā=“ hội)=“ a=“=!!” =))=“ không=“ ít=“ các=“ thiếu=“ nữ=“ rất=“ nhiệt=“ tình=“ kia=“ trong=“ thoáng=“ chốc=“ ánh=“ mắt=“ lộ=“ ra=“ vẻ=“ mát=“ mát=“ các=“ nằng=“ vốn=“ là=“ thấy=“ đũa=“ nhỏ=“ này=“ lớn=“ lên=“ cùng=“ với=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ nửa=“ điểm=“ cũng=“ không=“ giống=“ nhau=“ còn=“ tưởng=“ y=“ là=“ thay=“ bằng=“ hữu=“ chăm=“ nom=“ hải=“ tử=“ nghĩ=“ đến=“ bạch=“ ngũ=“ gia=“ ngày=“ thường=“ phong=“ lưu=“ không=“ chịu=“ gò=“ bó=“ trói=“ buộc=“ cũng=“ có=“ mặt=“ biết=“ yêu=“ thương=“ nhất=“ thời=“ ái=“ mộ=“ đối=“ y=“ càng=“ thêm=“ sâu=“ sắc=“ nhưng=“ bây=“ giờ=“ nhìn=“ lại=“ y=“ cùng=“ với=“ đũa=“ nhỏ=“ này=“ thân=“ mật=“ như=“ vậy=“ nếu=“

không=" phải=" phụ=" tử=" ruột=" thịt,=" như=" thể=" nào=" tình=" cảm=" lại=" thân=" mật=" khăng=" khít=" giống=" như=" lần=" này?!=" xem=" ra=" các=" nàng=" là=" không=" có=" có=" hi=" vọng=" rồi=" t=" t...=" (= xem=" ra=" những=" nữ=" nhân=" này=" đều=" là=" hc=" thắng=" nữ=" a,=" mọi=" hình=" ảnh=" trong=" mắt=" đều=" nhìn=" thành=" jq=" trần=" triệu,=" xích=" quả=" đỏ=" thắm=".=+)" hắc=" hắc,=" vắn=" cái=" màn=" cũ.==" ông=" nói=" gà=" bà=" nói=" vịt.==" triển=" nhi,=" đùa=" chứ,=" chuẩn=" đáng=" tiểu=" thụ=" ấy=" nức=" nở=" sao=" lại=" là=" công=" vậy=" +++++++++++=" để=" cho=" mọi=" người=" đợi=" lâu=" công=" việc=" bận=" rộn=" không=" có=" biện=" pháp=" a=" lệ=" chỉ=" có=" thể=" hướng=" mọi=" người=" cúi=" người=" chào=" thôi=" chú=" thích:=" (1)=" biện=" kinh=" thành:=" biện=" khai=" phong=" (tên=" riêng=" của=" khai=" phong=" thuộc=" hà=" nam,=" trung=">

11. Chương 11

Editor: Jung Tiểu Kú

Triển Chiêu ngày thường đối với việc mặc trang phục cũng không thực chú ý, hơn nữa công vụ bận rộn, cũng một này thời gian, bởi vậy đối với việc đi dạo phố mua sắm sẽ không có nhiều hứng thú. Huống hồ tâm tư hôm nay của hắn lại đều đặt ở việc đấu chí đấu dũng với các nữ nhân này. Nên căn bản không rảnh quan tâm những thứ khác. Thế là việc chọn lựa quần áo phụ tùng đều do Bạch Ngọc Đường thay hắn một tay lo liệu.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường cũng là một nam nhân, tự nhiên sẽ không giống một phụ nhân gia mua đồ, có đủ kiên nhẫn để lựa thử từng bộ từng bộ như vậy. Hơn nữa Bạch Ngũ gia hôm nay tâm tình thật tốt nên căn bản không quan tâm đến chuyện tiền bạc (Ngũ gia khi tâm tình không tốt cũng không có quan tâm vấn đề tiền bạc a= ||||). Bởi vậy cả quá trình mua quần áo đại thể như sau

“Tiểu Hùng, y phục này người có thích không a?”

“Bạch ca ca, người quyết định là tốt rồi.”

“Cái này thì sao?”

“Tùy người.”

“Còn có cái này, người xem nó như thế nào?”

“Bạch ca ca, người thích là tốt rồi.”

“Cái này màu sắc thích hợp không?”

...

“Được rồi, lão bản, đem tất cả y phục ở đây mà hợp với đứa nhỏ này, từng cái từng cái gói lại sau đó cho người mang đến phủ Khai Phong là được. Nơi này là một trăm lượng, được rồi chứ?”

“Được rồi được rồi, đương nhiên là được rồi. Ta lập tức cho người đưa đến quý phủ cho ngài, ai, Ngũ gia ngài đi thông thả, Ngũ gia ngài thường đến nữa a!”

...

Đi dạo hết con chợ ở đây, mỗi khi đến một khách *** xuyên suốt cuộc nói chuyện cũng chỉ là như vậy, vắn vắn chỉ lặp lại những điều như thế.

Thế là đợi đến lúc Bạch Ngọc Đường đem được Triển Tiểu Hùng trở lại phủ Khai Phong thì thấy toàn bộ căn phòng chật ních là những bộ y phục, phụ kiện, xếp thành đồng cao như núi (). Đã thế, có thể nói

trong đó đa dạng các loại y phục, chủng loại đầy đủ hết. Không chỉ có y phục, giày dép của tiểu hài tử mà còn có một ít đồ chơi, túi hương, ngọc bội cùng cái vòng trường mệnh gì đó.

Đã mua quần áo mới thì đương nhiên phải thay rồi, bất quá vì cá tính của Bạch Ngọc Đường đại ca ca siêu cấp yêu sạch sẽ, em bé mà bẩn thì sẽ không cho phép mặc quần áo mới, vậy là

Cứ như vậy, Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu cuối cùng cũng bắt đầu ngênh đón cảm giác hạnh phúc khi hai người lần đầu tiên HLL trong uyên ương dục... ,:: () / : °

“Tiểu Hùng, đến, nước đã chuẩn bị rồi, nhiều lắm, ca ca giúp người tắm.”

Bên kia Bạch Ngọc Đường đã cởi áo khoác đứng ở bên cạnh bồn tắm, phát tay ý bảo Triển Tiểu Hùng qua, lại thấy con mèo nhỏ bên kia hai tay gắt gao nắm chặt góc áo, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng trứ, cúi thấp đầu, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nửa ngày mới từ trong ngưỡng ngưỡng mở miệng nói: “Cái kia... Bạch ca ca... Không cần làm phiền người... Ta, chính mình tắm là được...”

“Kia sao được, chính người tắm sẽ không sạch sẽ! Mau tới đây, nghe lời!” Bạch Ngọc Đường giả vờ bày ra vẻ mặt nghiêm khắc, cứng rắn, kỳ thực ở trong lòng đã rất buồn cười: vật nhỏ này, Ngũ gia cũng không phải chưa có thấy qua bộ dạng trần truồng của người. Ngay cả bên hông trái của người có một cái bớt hình Miêu Trảo (Vuốt mèo) ta cũng biết nhất thanh nhị sở (biết rõ ràng) <()>(cái này chỉ do EG, nói thêm vào cho nó khớp = =bbb). Chỉ bất quá khi đó người hôn mê bất tỉnh không nhớ rõ mà thôi, không nghĩ tới lúc này giúp tắm rửa, người cư nhiên còn có thể xấu hổ. Thực sự là rất đáng yêu! (Ngũ gia người... || °)

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường phát hỏa, đành phải ngoan ngoãn hướng bồn tắm đi đến (xem ra Miêu đại nhân người trời sinh ra vốn là một tiểu Miêu cup tai nga ()).

Bạch Ngọc Đường thấy hấn vẫn là nhần nhần nhỏ nhỏ, là bộ dạng không chút tình nguyện, liền dứt khoát tiến thêm vài bước đưa tay xách lấy Triển Tiểu Hùng như xách một con mèo nhỏ. (nhân: Miêu đại nhân người có thể nói là tiểu công nhỏ nhất trong lịch sử a = =|||, miêu: > < câm=“” miêng=“” !!!=“” ((#) o(//))=“” “tiểu=“” hùng=“” đưng=“” xấu=“” hổ=“” mà=“” cũng=“” không=“” phải=“” lần=“” đầu=“” tiên=“” ca=“” ca=“” cũng=“” sẽ=“” không=“” ăn=“” người=“” (=“” tiểu=“” bạch=“” ngữ=“” khí=“” này=“” của=“” người=“” hảo=“” ws...=“”=|||)” nói=“” xong=“” còn=“” đưa=“” tay=“” cỏi=“” bỏ=“” y=“” phục=“” của=“” triển=“” tiểu=“” hùng=“” ai=“” biết=“” tiểu=“” miêu=“” thể=“” nhưng=“” lại=“” liệu=“” mạng=“” nắm=“” chặt=“” góc=“” áo=“” làm=“” ra=“” bộ=“” dạng=“” biểu=“” tình=“” như=“” trình=“” tiết=“” liệt=“” nữ=“” nói=“” cái=“” gì=“” mà=“” thể=“” nào=“” cũng=“” không=“” chịu=“” nhượng=“” bạch=“” ngọc=“” đường=“” giúp=“” mình=“” cỏi=“” quần=“” áo=“” còn=“” một=“” bên=“” trốn=“” một=“” bên=“” hét=“” lớn=“” “ta,=“” ta=“” tự=“” mình=“” tới=“” là=“” được!=“” “sợ=“” cái=“” gì=“” a,=“” cũng=“” không=“” phải=“” nữ=“” oa=“” nhi.=“” nếu=“” như=“” là=“” nữ=“” hài=“” thì=“” cũng=“” còn=“” chưa=“” có=“” dậy=“” thì=“” vậy=“” sợ=“” cái=“” gì=“” a?=“” “vậy=“” cũng=“” không=“” được!=“” chính=“” mình=“” cỏi=“” quần=“” áo!=“” “...=“” bắt=“” quá=“” hai=“” tiểu=“” cánh=“” tay=“” non=“” mìn=“” vẫn=“” còn=“” nhéo=“” chính=“” đùi=“” mình=“” triển=“” tiểu=“” hùng=“” tiểu=“” bằng=“” hữu=“” sau=“” một=“” phen=“” kịch=“” liệt=“” chống=“” lại=“” cuối=“” cùng=“” vẫn=“” phải=“” nhận=“” lấy=“” kết=“” cục=“” thất=“” bại=“” là=“” =“” bị=“” bạch=“” ngọc=“” đường=“” đại=“” ca=“” ca=“” lột=“” sách=“” tron=“” rồi=“” ném=“” vào=“” trong=“” bồn=“” tắm=“”=|||...” (=“” tiểu=“” bạch=“” người=“” sao=“” lại=“” có=“” thể=“” thô=“” lỗ=“” như=“” vậy=“” a?=“” cư=“” nhiên=“” lại=“” dùng=“” sức=“”>

12. Chương 12

Miêu đại nhân hồi hộp, ngưỡng ngưỡng ngồi vào dục dũng, ngay cả đầu cũng không dám nâng, tay chân đều không biết nên để hướng nào (Miêu đại nhân dùng khí người ăn tươi Tiểu Bạch đi đâu rồi?!!!). Cho đến khi thùng nước lại một lần nữa văng lên thanh âm “ rầm “, Triển Chiêu kinh hãi, nhất thời giật mình một cái mới ngẩng đầu lên. Thế nhưng tầm mắt lại vừa vịn đối diện với bộ vị ngay giữa thân của Bạch Ngọc Đường vừa mới trần như nhộng nhảy vào bồn tắm.

“Tiểu Hùng, người sao lại chảy máu mũi nữa rồi? Không phải chỉ là tắm rửa một cái thôi sao? Không đến nỗi hồi hộp, khẩn trương như vậy chứ? Ai, hài tử này...” Đối với những chuyện như vậy, tập mãi thành quen, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, lại liên tưởng đến thân thể đáng thương của đứa nhỏ này: Cũng đúng, đứa nhỏ này, ngay từ nhỏ đã không cha, phải tập thói quen tự lập ngay từ nhỏ, đại khái là không có thói quen để người khác giúp hẳn tắm a

Để tránh máu mũi của Triển Tiểu Hùng nhuộm bẩn nước trong bồn, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nâng cái đầu nhỏ nhắn của hắn đặt ở trên thành dục đũng, tránh cho máu mũi chảy vào trong bồn tắm mà chảy hết ra ngoài.= || Sau đó mới ôm thân thể Miêu Miêu vì mất máu quá nhiều mà trở nên hư nhược, lau rồi đứng lên.

Triển Chiêu hoảng hốt chỉ cảm thấy một đôi bàn tay to, thon dài ôn nhu chậm rãi lướt qua mỗi một tấc da thịt trên thân thể của mình. Vốn định kháng cự, thế nhưng thân thể vì bất đắc dĩ mà suy yếu không còn chút sức lực nào, thực sự vô lực phản kháng (→→ người thực sự muốn phản kháng sao, không phải là do người giả bộ sao?), thế là Bạch Ngọc Đường cứ như vậy tùy ý ở trên người hắn giở trò.

Bất quá hẳn nhiên là phải tắm mà thân thể Triển Chiêu lại suy yếu, tự mình vô pháp động thủ, tự nhiên tất cả các bộ vị đều tùy ý do Bạch Ngọc Đường làm thay. Đường nhiên, cũng bao hàm cả... bộ vị đặc biệt trong yếu kia o()o.

Triển Chiêu cho đến lúc này cuối cùng cũng ý thức được dụng tâm hiểm ác của kẻ hạ đọa mình kia

Lúc này bàn tay ấm áp của Ngọc Đường đã đi tới, đặt trên tiểu PP trơn mềm của mình. Cảm xúc tựa hồ không sai, y liền rất thân thiết ở trên đó hung hăng nhéo hai cái, sau đó cái tay kia lại chậm rãi di chuyển đến phía trước người, rồi ... Ngọc Đường hần, hần, hần... Dĩ nhiên cứ như vậy cầm... tiểu jiji (cái ấy ấy ấy mà:”>) của chính mình!!! = bbbb, còn không ngừng xoa nắn trên dưới (cuồng hân Tiểu Bạch người xác định thật sự không có động tâm trước Triển Tiểu Hùng tiểu đệ đệ đó chứ?!)!!! Thế nhưng hôm nay đáng thương cảm cho chính mình đó là đối mặt với jì qing mê người như vậy mà không thể tiến thêm một bước nữa a lè... Đây quả thực là bày ra với chủ ý cho hắn xem đây mà. Xem được, cũng cảm thụ được thế nhưng duy nhất không thể ăn //(o)//, chỉ có thể biến yu hỏa (ai biết chỉ ta =.!!) của cái thứ ngạnh ngạnh ở bụng dưới thành nhiệt huyết trong tim mà thôi... Khụ, không đúng. Phải là máu mũi = |||!

Loại cảm giác này với hắn mà nói đơn giản, dứt khoát là sống không bằng chết. Cái đó cùng hoạn quan có cái gì khác nhau đâu a a a a !!!!! (Nhân: khụ Triển đại nhân, nghiêm túc mà nói người còn không bằng bị thiến nha. Bởi vì thái giám hẳn là không có cường yu như vậy... Miêu: người đi tìm chết đi!!! Đều không phải bởi vì người sao??!!!! ((#) o(///))

Triển dục miêu cuối cùng lại một lần nữa rất vô dụng ở trong vũng máu tanh suy yếu ngắt đi. Cho nên nói đoạn sau ở trong bồn tắm yên ương cùng với quá trình hắn mặc quần áo căn bản không nằm ở ý thức của hắn mà do một tay Bạch Ngọc Đường toàn quyền hành động.

Thế là sáng ngày thứ hai khi Triển Tiểu Hùng tiểu đệ đệ ở trong lòng Bạch Ngọc Đường đại ca ca thân mến...tỉnh lại, liền phát hiện mình đã từ đầu đến chân sáng sủa hẳn lên. Thế nhưng đây hình như không phải quần áo cùng phục trang mới của hắn.

“A ! Tại sao ta phải đeo vòng bạc cùng vòng trường mệnh lại còn phải mặc cái yếm yên ương khả ái như vậy a a a a !!”

...

Bên kia lúc Hâm Không Đảo nhận được thư khẩn của Bạch Ngọc Đường vừa vặn lúc Lư Mân cùng Mẫn Tú Tú lúc này vợ chồng ân ái cùng mang theo nhi tử mới ra ngoài du ngoạn. Cho nên chờ lúc bọn họ hay tin mà vội vã tới phủ Khai Phong đã là chuyện của hơn một tháng sau đó.

Bởi vì Bạch Ngọc Đường một lòng một dạ đều đặt cả vào trên người Triển Tiểu Hùng nên Phủ Khai Phong không còn người chạy việc (một ngoại nhân hỏi tứ đại môn trụ vì sao không có người chạy việc, bốn người bọn họ liền trả lời vốn đều là tùy tùng của Miêu đại nhân. Khi không có Miêu Miêu cùng Tiểu Bạch dẫn đầu, bốn người này hiện tại cũng không có hiệu quả). Ân tử mà Triển Chiêu thụ lí cũng bị gác lại = |||. Từng ngày từng ngày lại trôi qua, ngoại trừ Triển Tiểu Hùng thường xuyên chảy máu mũi cùng Bạch Ngọc Đường đêm đêm lại xuất hiện mộng xuân thì những thứ khác coi như bình thường. 0 .

Thế nhưng những ngày như thế này cũng không duy trì được bao lâu, Bạch Ngọc Đường liền dần dần phát hiện thân thể của chính mình tựa hồ có chút không thích hợp. Thường thường sẽ buồn nôn, ăn không ngon, không thể ăn thức ăn mặn, có dầu mỡ, khẩu vị cũng trở nên rất kỳ quái. Trước đây món cá lư hấp mình thích ăn nhất, hôm nay nghĩ đã muốn nôn. Thế nhưng bây giờ lại bắt đầu muốn ăn một ít mứt mơ mà trước đây nhìn cũng cảm thấy ghê răng. Đường như lúc nào cũng thiếu ngủ, suốt ngày mệt mỏi, rã rời không có tinh thần.

Bạch Ngọc Đường cũng không rõ chính mình đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Nếu như do ăn phải cái gì đó không tốt bị đau bao tử thì ba đến năm ngày thì có thể được rồi. Cũng không đến nỗi bị thời gian dài như thế này a. Hơn nữa thân thể chính mình luôn luôn tốt, hẳn sẽ không mắc phải bệnh gì nghiêm trọng chứ? Nếu phải thì sao có thể chăm sóc tốt cho đứa nhỏ này đây? Sẽ không a, đứa bé Tiểu Hùng kia rất hiểu chuyện, rất độc lập. Hơn nữa Phủ Khai Phong không phải đều có người chuẩn bị tốt ngày ba bữa cơm, hẳn căn bản là không cần chính mình chiếu cố a!

13. Chương 13

Editor: Jung Tiểu Kú

Sáng sớm hôm nay, mọi người trong Phủ Khai Phong đang ngồi cùng nhau ăn điểm tâm. Nhưng cơm mới ăn được một nửa, Bạch Ngọc Đường thế nhưng lại bỗng nhiên đứng dậy nói mình có chuyện gấp cần lập tức xử lý, sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài.

Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường khác thường, cảm thấy lo lắng, liền lặng lẽ thì triển khinh công đi theo sau Bạch Ngọc Đường, lại thấy y sau khi xuyên qua hai chỗ rẽ liền quẹo vào một ngõ cụt vắng vẻ. Nhưng cũng không cần đợi Triển Chiêu chạy qua xem tột cùng đã xảy ra chuyện gì, liền nghe trong ngõ truyền ra một trận thanh âm nôn mửa tê tâm liệt phế. Điều này làm tâm Triển Chiêu nhất thời nhói lên, thiếu chút nữa đã nhào tới nhìn xem đến tột cùng là làm sao.

Cũng may Triển Chiêu còn nhớ rõ mình là len lén theo phía sau, nếu để cho Ngọc Đường biết mình, một hài tử sáu tuổi so với kinh công của y cũng khá tốt thì nhất định sẽ làm cho y hoài nghi. Bởi vậy, chỉ có thể âm thầm hạ quyết tâm thận trọng ở một nơi bí mật nào đó gần đấy quan sát tình hình Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vừa nãy lúc ăn thì cảm thấy khó chịu, thế nhưng để tránh cho mọi người nghi ngờ, cố nhẫn xuống cảm giác dạ dày đảo lộn, muốn nôn mà chạy ra ngoài, lúc này tới chỗ không người đã không còn cách nào nhịn được nữa, liền một tay ôm chặt lấy ngực, một tay vịn lấy vách tường ới lên ới xuống, điểm tâm vừa ăn xong cũng vì thế mà toàn bộ đều ới ra ngoài. Lúc này đã muốn không thể nôn ra cái gì nữa rồi nhưng vẫn không thể dừng nôn ra nước chua, phun không ngừng đến nỗi mặt mũi đều xanh hết cả, khóe mắt cũng ầng ậc nước, đứng lên cũng không xong.

Một hồi lâu sau, cảm giác buồn nôn mới dần dần giảm xuống, Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng đứng thẳng dậy, mem theo tường đi vài bước thân hình mới vững vàng, nhưng vẫn có chút lảo đảo như muốn ngã.

Cái này may là Bạch Ngũ gia luôn luôn tự tin cơ thể mình khỏe mạnh nếu không cũng sẽ không khỏi không tin mình bị bệnh. Nếu lại bị bệnh nặng thêm thì sớm muốn mọi người sẽ phát hiện, đặc biệt nếu là bị tên lang băm Công Tôn kia biết sau này còn không bức mình uống chén thuốc gì đó thật đáng muốn chết. Nhưng vừa nghĩ tới, còn phải nằm trên giường dưỡng bệnh không được xuất môn, mà quan trọng là còn phải nghe hẳn cần nhân, lăm nhăm nói những lời ý tứ, tận tình khuyên bảo, Bạch Ngọc Đường đau đầu không thôi, nếu nói như thế vậy thì mỗi ngày của Ngũ gia sẽ như thế nào đây a!

Thế là tay phải nắm lấy cổ tay trái, muốn trước tiên tự mình xem một chút, nếu là chứng bệnh tự mình có thể chữa được thì phải đi hiệu thuốc mua ít thuốc về uống ngay cho xong việc. Ít nhất còn có thể giữ thanh tĩnh cho tai của mình, cũng miễn cho phải bị hạn chế tự do cá nhân.

Nhưng ai mà biết được lần kiểm tra này cuối cùng lại làm cho Bạch Ngũ gia sợ đến ngất người. tức khắc như sét đánh bên tai làm y như hóa đá tại chỗ.!

Hỉ, hỉ mạch?!!!!

Lão thiên gia, nguyệt lão, hồng nương, Tống Tử Quan Thế Âm (1) Như Lai Phật Tổ! Các người có làm hay không a?!!! Bạch gia gia ta là một nam nhân a!!! Hoàn toàn là một nam nhân chân chính a a a a !!! (Tiểu Bạch người có kêu Thiên Vương lão tử cũng vô dụng a, ai bảo cái bụng của người đã tố giác người cơ, người liền làm nghe theo ý kiến của mọi người mà nhận mệnh đi XDDDDD)

Cũng không phải Bạch Ngọc Đường thấy cơ thể khỏe mạnh, vừa mới chẩn ra hỉ mạch liền tin chuyện mình mang thai là thật. Bởi vì nửa năm trước có phát sinh một chuyện khiến y đến nay vẫn còn hoài nghi. Cho nên khi bắt được hỉ mạch liền lập tức liên tưởng đến sự kiện kia.

Từ đây chữ nẫu, in nghiêng là hồi tưởng quá khứ nha

Lúc đó Triển Chiêu phụng mệnh đi núi Không Động phụ cận để tra án, chính mình trong lúc ấy rảnh rỗi liền cũng theo cùng đi (Ngũ gia người thật đúng là nhân a nhìn trời), đi tới nghỉ mát ở một cái chòi trên đỉnh núi thì đụng phải một nữ tử kỳ quái.

Nói nàng kia kỳ quái, cũng không phải bộ dạng nàng ấy lớn lên có bao nhiêu kì lạ, chỉ là tướng mạo của nàng cùng với y phục mặc trên thân thể thập phần không thích hợp. Bởi vậy mới sinh ra cảm giác quái dị..

Chỉ thấy nàng kia khuôn mặt thanh lệ thoát tục, da trắng nõn nà, đôi mắt trong như sớm mai. Quả thực có thể so sánh diện mạo với thiên tiên. Vừa nhìn liền biết cũng không phải nữ tử được nuôi trong nhà nghèo khổ, thể nhưng trên thân lại mặc y phục rách nát, giống như quần áo của một tên khát cái bình thường, trên tay còn cầm theo một cái giỏ tre, bên trong đầy một giỏ là long nhãn cùng hạt sen. Và luôn miệng nói chính mình nghèo rớt mồng tơi, trong nhà còn có một mẹ già đang ốm nặng cùng ấu đệ tuổi còn nhỏ, mong muốn hai vị tráng sĩ hảo tâm có thể mua một ít trái cây, để cho nàng có tiền mua gạo và thuốc, nếu không một nhà bọn họ sẽ chết đói đầu đường.

Lúc đó chính mình đã cảm thấy kỳ quái, khi đó đang đầu xuân, trên đỉnh núi tuyết còn chưa có tan, ngay cả cỏ dại cũng còn không có nảy mầm, nàng ấy lấy đâu ra cây long nhãn cùng hạt sen? Cho dù là tự dưới chân núi lên đây, nhìn dáng dấp nàng ấy được nuông chiều từ bé, làm sao có thể mang theo rổ trái cây to như thế lên tận đỉnh núi cao ngất như thế này a? Hơn nữa nàng ấy nếu là muốn nhanh chóng kiếm tiền, đem xuống chợ dưới chân núi bán không phải sẽ tốt hơn sao? Thời tiết này, hoa quả rất ít, nhất định có thể bán được giá tốt. Trên đỉnh núi hoang tàn vắng vẻ này, nếu không đụng phải hai người bọn họ, nàng ấy còn không phải chờ chết đói sao?

Bất quá Bạch Ngọc Đường được xưng phong lưu thiên hạ, tâm cũng có chút thương hương tiếc ngọc, huống chi việc yêu thích cái đẹp mọi người đều có, y mặc dù trong lòng đã có nơi có chốn, thể nhưng dù sao khi đối mặt là một người tựa thiên tiên, động lòng người như thế, vẫn là động lòng trắc ẩn, chuẩn bị giúp nàng một chút. Dù sao nếu bị lừa mắc mưu cũng bất quá chỉ ít đi chút bạc mà thôi, cũng không ăn gì nhiều (Tiểu Bạch người sai rồi, người sẽ mất đi rất nhiều thứ a - -+). Lại nói, vì không muốn làm cho mọi người tranh luận nhiều, ta nói luôn nhân vật thần tiên tỷ tỷ này chính là khách nhân qua đường ta đây. (=^ ^=), bị mọi người PIA phi: người thật ra thì sớm đã được đưa cho thuốc sinh tử sao?!!!!).

Thế nhưng trong lúc y đang chuẩn bị tiền bạc, đã thấy Triển Chiêu bên cạnh đã đi trước một bước, đem mười hai lượng bạc đẩy tới

Vốn là nếu Triển Chiêu vui vẻ cứu người cũng không có gì không đúng. Dù sao bạc kia nếu không phải Triển Chiêu xuất ra thì cũng là bản thân xuất. Thế nhưng từ miêu kia hẳn bỏ tiền mua trái cây còn chưa tính, vì cái gì phải nhìn tiểu cô nương đó chăm chăm như thế chứ? Đôi mắt mèo liền nhìn mãi không ngừng! Nữ nhân kia cũng chỉ là da trắng một chút, đôi mắt lớn một chút, khí chất thoát tục một chút, eo thon nhỏ một chút thôi sao? Nghĩ xem ta Bạch Ngũ gia a, da cũng rất trắng, con mắt cũng rất to, khí chất cũng rất thoát tục, eo cũng rất... Ách, chỉ ít so với con miêu kia sẽ là nhỏ hơn một chút đi (Ngũ gia kích thước eo của người cũng rất nhỏ nhắn, duyên dáng a nước bọt-ing). Thế nhưng vì sao chưa bao giờ thấy con miêu chết tiệt kia nhìn mê đắm như vậy chứ?!!!!(Ngũ gia người cư nhiên mong muốn miêu đại nhân mê đắm chính mình như thế a = há miệng =?!!!! QM tuyệt đối sẽ biến nguyện vọng của người thành hiện thực!!!)

CHÚ THÍCH:

(1) Thỉnh qua đây tham khảo nga:

Thực sự bạn die đây, ghen rồi nhớ, lại còn so sánh này nọ chứ =))=)) ghen quá hóa rồ đó sao =)) Bạch Nhi thật đáng yêu mà =P

p/s: bạn nữ nhân như hoa như ngọc kia có phải hủ nữ không ta chớp chớp.

14. Chương 14

Editor: Jung Tiểu Kú

Bạch Ngọc Đường thấy hai mắt tỏa ra ánh lửa, có thể tưởng tượng nếu mình mà nổi giận chẳng khác nào thừa nhận mình đang ghen, chỉ có thể cưỡng chế lửa giận lại, im lặng không lên tiếng hờn dỗi đứng một bên, đã thấy nàng kia được một tắc lại muốn tiến thêm một bước (aka được voi đòi hai bà trưng), ngay lúc nhận bạc còn cố ý làm bộ không cẩn thận mà đụng chạm tay Triển Chiêu, sau đó lại gấp như bị điện giật mà vội vàng rút ngọc thủ thon thon về, vẻ mặt còn thẹn thùng, hai má ửng đỏ, quay mặt sang chỗ khác, cúi thấp đầu nhẹ giọng nói: “Đa tạ tráng sĩ, ngài đem bạc để ở đây là được rồi, những hoa quả này là của ngài.”

Thanh âm kia thật có thể nói là đã ngọt lại càng thêm ngọt, muốn có bao nhiêu tiêu hồn thì sẽ có bấy nhiêu tiêu hồn. Nếu để nam nhân khác nghe được, sợ rằng xương cốt đều nhuyễn cả. thế nhưng khi vào tai Bạch Ngọc Đường lại chói tai không gì sánh được! Nữ nhân kia tuyệt đối là cố ý!!! (Ngũ gia TAT đây quả thật là ta cố ý đây là nội dung vở kịch cần a lệ -ing) Quả nhiên thấy trong lúc Triển Chiêu cúi người để bạc tại mặt đất, hai mắt không chớp mà nhìn chòng chọc vào nàng kia. Sau đó cũng không đón lấy cái rổ trong tay nàng mà bày ra nụ cười hớn hở, ôn nhu nói: “Cô nương, tại hạ cùng bằng hữu chốc nữa còn phải lên đường, mang theo một cái rổ này nữa thì rất bất tiện. Những trái cây... này tặng cho người cùng đệ đệ và nương người ăn đi.”

Ai ngờ nữ tử nhu nhược kia lại rất có cốt khí, ngẩng mặt lên quát cường nói: ”

Kia sao thế được? Ngài tốn bạc sao không lấy đồ chứ? Tiểu nữ tuy rằng xuất thân bản hàn, nhưng cũng không đến nỗi phải đi ăn xin? Ngài nếu là không cảm lấy trái cây, ta đây cũng không thu tiền của ngài.”

Triển Chiêu không còn cách nào khác, biết rằng nếu vẫn tiếp tục kiên trì thì đối với cô nương này chính là nhục nhã, nên chỉ biết nói rằng: “Như vậy đi, ta lấy hai quả này của người. Dưới thời tiết này mà được quả vậy thật đúng là thiên kim khó cầu, tại hạ bỏ ra hai mươi lượng bạc mua long nhãn cũng coi như là đáng giá.”

Lúc này mới khiến nàng ta cười một cách vui vẻ với Triển Chiêu, từ trong rổ lấy ra hai quả long nhãn lớn nhất, ngon nhất đưa cho Triển Chiêu, thuận tiện tại nơi có miêu trảo sờ sờ một chút (mồ hôi Ngũ gia là kẻ ghen tuông kinh khủng = =... Tiểu Bạch: Bạch gia gia mới không phải ghen!!! ><#). sau=“” đó=“” mới=“” từ=“” dưới=“” đất=“” nhất=“” bạc=“” lên=“” cười=“” hi=“” hi=“” nói=“” “tráng=“” sĩ=“” ngài=“” thật=“” sự=“” là=“” một=“” người=“” rất=“” tốt=“” bụng.=“” người=“” tốt=“” nhất=“” định=“” sẽ=“” được=“” báo=“”>

Tiếp theo lại quay sang hướng Bạch Ngọc Đường nói: “Vị tráng sĩ này, ngài có muốn hay không cùng tới nếm thử mấy quả này một chút? Trái cây của ta thu hoạch vào mùa đông thế nhưng rất có linh tính, nếu ngài cùng người thương ăn, nhất định năm nay người sẽ có quý tử!”

Bạch Ngọc Đường vốn là nhìn nàng không vừa mắt, lại thấy lời nói này càng đúng là chọc tức không thôi, thế nhưng không thể cùng một cô nương chân yếu tay mềm phát giận, chỉ có thể bày ra bộ dạng hờn giận mà nói: “Gia ngày hôm nay ra ngoài vội vội vàng vàng, trên người không mang theo bạc!”

Hừ! Cầm hai quả với không có quả nào thì khác gì nhau chứ? Nữ nhân này vô tâm hay là làm bộ làm tịch đây!! Bạch Ngọc Đường lúc này đã xác định rõ tâm ý của mình đối với Triển Chiêu, bởi vậy cũng sớm chuẩn bị tốt tâm lý là đời này sẽ không thể có hài tử. Mặc dù trong lòng hắn đã quyết định nhưng còn chưa biết tâm tư của Triển Chiêu, nếu hắn lo ngại về tổ tông mà sống chết muốn thú thê thì làm sao? Việc này liên

quan đến hiếu đạo, bản thân nếu không giữ lễ tiết thì thôi chứ quyết không thể miễn cưỡng Triển Chiêu được. Chính là thực tế không thể sinh hài tử cho hắn được... Mỗi khi y nghĩ tới đây, những dần vặt trong lòng bị đè nén lại ần ần đau. Bởi vậy, khi nghe cô nương này nói đến chuyện này, ngữ khí của y không nhịn được mà có nặng thêm.. Thế nhưng Triển Chiêu lại không thấy được hờn giận của Bạch Ngọc Đường, lại còn nói rằng Bạch Ngũ gia ngày thường xuất thủ phóng khoáng vậy mà hôm nay lại không mang theo bạc, nghĩ rằng vì chuyện này mà nét mặt mới tức giận buồn bực như vậy. Thế nên lại thoải mái nói: “Không quan hệ Bạch huynh, người nếu là muốn ăn, Triển mỗi có thể thay huynh trả tiền mà.”

Hắn một lòng hỏi được không thể này đã trực tiếp chọc giận tới Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường tự nhiên sẽ không kiêng nể hắn nữa, nhất thời hướng hắn rống to lên: “Ai cần người tốn bạc như thế a?!!!”

Nói xong giận dữ, quay đầu liền bỏ đi. “Ngọc... Bạch huynh!”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường dứt bỏ đi, mặc dù chẳng hiểu vì sao y phát hỏa, nhưng vẫn là vội vàng đuổi theo. Lại nghe nàng kia ở phía sau lưng lớn tiếng nhắc nhở một câu: “Nhớ kỹ lời của ta a, nhất định phải cùng người thương trong lòng ngài ăn nha! Khẳng định trong vòng năm nay ngài sẽ con nói đôi tấc tấc...”

Câu nói kia nghe thì giống như đối Triển Chiêu mà nói, Bạch Ngọc Đường cũng không quay đầu lại, thế nhưng lại có cảm giác được nàng ta nói những tựa hồ lại hiện lên ánh mắt kỳ quái sau lưng mình. Không thể nói rõ là cảm giác kì quái gì, nhưng tóc gáy hắn đều dựng thẳng, sống lưng từng trận lạnh run. Nói chung cả người đều khó chịu. (Ngũ gia, người thật là một pho tượng cổ hủ, lạc hậu a, đó chính là ánh mắt sắc lang của hủ nữ rồi ()). Bạch Ngọc Đường nhìn không được xoay người hướng nơi phát ra thanh âm kia nhìn, nhưng lại phát hiện con đường phía sau thế nhưng sớm đã không có bóng người từ lâu rồi chỉ còn lại thanh âm mị mị ngọt ngào đó quanh quẩn thật lâu trong sơn cốc... Nữ nhân kia rốt cuộc có phải là người hay không?! Mặc dù là y hay Triển Chiêu dù có luyện được võ công cùng kinh công thượng thừa như thế này cũng không có khả năng đi nhanh đến vậy! Huống chi nhìn nàng xem, cước bộ hư nhược, căn bản không giống với thể trạng của người luyện võ. Lẽ nào, nữ nhân này đúng là yêu tinh của núi?! Đúng! Phàm là thâm sơn dã lĩnh (núi sâu hoang dã), tất có yêu nghiệt thường lui tới! Thảo nào nàng ta vừa nhìn thấy thối miêu kia liền lộ ra thần sắc dửng dưng như vậy. Nguyên lai là một con hồ ly tinh chuyên mê hoặc con người! (Ngũ gia, ta là thần tiên a thần tiên không phải hồ ly tinh a TAT) Thế nhưng Triển Chiêu lại không biết điều này, hắn một mặt chỉ lo đuổi theo Bạch Ngọc Đường, căn bản sẽ không chú ý nàng kia rồi đi vào lúc nào, thấy y dừng bước, vội vàng tiến lên phía trước, hỏi: “Bạch huynh, người sao lại sinh khí a?”

Bạch Ngọc Đường tuy rằng trong lòng ngổn ngang trăm mối nghi ngờ, lại vẫn còn giận dữ, không muốn cho Triển Chiêu một vẻ mặt hòa nhã, mạnh miệng nói: “Ta không có tức giận! Bạch gia gia ta mới không giống người keo kiệt như vậy!”

Đồ thối miêu! Còn cố giả ngu?! Trước mặt Bạch gia gia ta còn cùng hồ ly tinh mắt đi mày lại, động tay động chân (nhân: oan uổng a Ngũ gia TAT ta chưa cùng Miêu đại nhân nhà người động tay động chân a chỉ là sờ soạng đôi tay nhỏ bé mà thôi Tiểu Bạch: vậy cũng không được! Đây chính là tiểu Miêu của Ngũ gia gia, người ngay cả nhìn liếc mắt một cái cũng không được! > <) thế=“” nhưng=“” còn=“” làm=“” bộ=“” giống=“” như=“” chưa=“” từng=“” phát=“” sinh=“” chuyện=“” gì=“” hỏi=“” bạch=“” gia=“” gia=“” tại=“” sao=“” tức=“” giận!=“” bạch=“” gia=“” gia=“” cũng=“” không=“” tin=“” người=“” thật=“” có=“” thể=“” trì=“” độn=“” đến=“” như=“” thế=“” này!!!=“” ai=“” biết=“” được=“” con=“” mèo=“” gốc=“” nghếch,=“” đầu=“” gõ=“” lại=“” vẫn=“” ngây=“” thơ=“” hồ=“” đồ=“” truy=“” vấn=“” vậy=“” người=“” đi=“” nhanh=“” như=“” vậy=“” làm=“” cái=“”>

Bạch Ngọc Đường thấy hắn chẳng phong tình (lẳng lơ ấy ạ) chút nào (Ngũ gia người tính toán cái gì “Phong tình”

a ORZ), bỏ qua sự chờ mong vào con mèo thiện lương sẽ nhất thời thông minh kia, tức giận nói: “Bạch gia gia đã đói bụng, nghĩ nên nhanh một chút tìm một tầu lâu ăn!”

Nói xong liền quay người lại tiếp tục đi về phía trước. Lại thấy Triển Chiêu thoáng lo lắng giữ chặt lấy chính nói: “Bạch huynh, nơi này là vùng núi hoang vắng, ngay cả một tiệm cơm cũng khó tìm, muốn tìm tầu lâu chỉ sợ càng... Bạch huynh người nếu là đói bụng đến như thế, trước hết cầm lấy hai quả long nhãn này ăn đi, nhiều ít cũng cầm cự được chút.”

Vừa nói tay vừa lấy hai quả dưa tới. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cầm hai quả long nhãn trong tay, lửa giận vô cớ trong long nháy mắt bốc lên càng cao, nét mặt cũng méo mó mà cười, dung ngữ điệu châm chọc, mỉa mai cười lạnh nói: “Người không có nghe cô nương kia nói sao? Đây là muốn cùng ‘ người trong lòng ’ ăn, người cứ giữ lấy để đem về nhà cùng muội muội Nguyệt Hoa của người ăn đi!”

Lời này tuy là xuất từ trong miệng chính mình, thế nhưng trong ngực không nén được có chút chua xót. Đúng a! Triển Chiêu còn có một vị chính thể tương lai Đinh Nguyệt Hoa, mà chính mình... Thậm chí ngay cả tư cách trách cứ hấn trên hoa gheo nguyệt cũng không có a... Triển Chiêu dù chậm chạp thế nào lúc này sợ cũng nhìn ra ít nhiều ghen tuông trong lời nói của Bạch Ngọc Đường. Tuy là vô pháp đáp lại tình cảm của y, nhưng vẫn không nhịn được trấn an nói: “Bạch huynh, cô nương kia bất quá chỉ là nói ngọt một chút để có thể bán được quả thôi mà, trên thế gian này làm gì có loại trái cây thần kì như thế. Người sao có thể đem lời này là lời nói thật chứ?”

“ ... ”

Bạch Ngọc Đường thế nhưng lại không tiếp tục trả lời, hấn biết rõ Triển Chiêu không có khả năng đối với mình nói ra “Người chính là ‘ người trong lòng ’ của ta”

. Tuy vậy, vẫn không tránh được trong lòng có chút chờ mong. Hôm nay mong muốn hoàn toàn tan biến, trong lòng không khỏi một trận mất mát. Thế nhưng trong long lại âm thầm kiên cường tự giễu nói: Bạch Ngọc Đường a Bạch Ngọc Đường, người từ lúc nào đã trở nên lo được lo mất như vậy?! Người không phải luôn tự nói chỉ cần mình vui vẻ, cho dù dùng hết mọi biện pháp cũng sẽ đạt được trong tay hay sao?! Như vậy thật không giống phong cách hành sự của người a! Triển Chiêu lại đuổi theo, Bạch Ngọc Đường chỉ nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm như đang khiêu khích của thối miêu kia: “Người nếu không ăn Triển mỗ sẽ ăn một mình a ”

rồi lại tiếp tục tức giận nói: “Người muốn ăn liền ăn đi! Cứ nói nhảm nhiều như vậy làm gì?!”

Tựa hồ là thấy phép khích tướng của mình không có thể dùng, Triển Chiêu không thể làm gì khác hơn là chạy vượt lên trước mặt người kia, cười lấy lòng nói: “Như vậy đi Bạch huynh, người một quả, ta một quả, hợp lý a, như vậy được không?”

Bạch Ngọc Đường nhưng lại hơi nghiêng thân tránh khỏi cái ôm của Triển Chiêu, trong đầu còn nghĩ sẽ hướng sang một bên không để ý tới hấn, sau đó nổi giận nói: “Bạch gia gia nói không ăn sẽ không ăn!”

Triển Chiêu vô pháp, chỉ phải thở dài cúi đầu chuẩn bị đem hai quả long nhãn tươi ngon kia cất giữ vào trong người. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không có đuổi theo, cũng không nói gì thêm, trong lòng không khỏi lại có chút hối hận, nhẹn không được quay đầu lại, đã thấy Triển Chiêu giơ lên ống tay áo muốn đem hai quả long nhãn thu vào trong tay áo, nhất thời trong lòng căng thẳng, bật thốt lên hỏi: “Người đây là có ý gì?”

Hấn không phải giữ lại để sau này cùng xú nha đầu Đinh Nguyệt Hoa ăn chứ?! Triển Chiêu tựa hồ còn chưa có phục hồi tinh thần lại từ trong mất mát lúc này, ngữ khí xuống dốc đáp: “Nếu Bạch huynh người không muốn ăn, Triển mỗ liền lưu lại sau này ăn cũng được.”

Ai ngờ Bạch Ngọc Đường thế nhưng một cước đoạt lấy một quả long nhãn trong tay Triển Chiêu, bóc vỏ hai cái liền hoàn toàn nuốt xuống dưới, còn không có nhả hạt ra, liền mơ hồ nói rằng: “Coi kìa, nghèo kiệt xác, không phải là năm đồng một quả sao long nhãn sao? Bạch gia gia cho người không phải được rồi sao? Để tránh cho người không nỡ nào ăn mà lại sinh mốc, đến lúc đó ăn lại hỏng bao tử, phải phiền đến Ngũ gia ta chiếu cố người. Nữ nhân kia nếu thật là một hồ ly tinh, thứ này nói không chừng thật sự sẽ có hiệu dụng, tuyệt đối không thể để cho hấn mang về cho xú nha đầu kia ăn! Triển Chiêu nghe khẩu khí Bạch Ngọc Đường như vậy, biết là y đã không còn tức giận nữa, lúc này mới yên lòng, mỉm cười khê thờ dài, đem một quả long nhãn cầm trong tay ... khác cũng bóc vỏ ăn. bạch Ngũ gia cũng ghen tuông quá đáng đi ==)) chạm cũng không được chạm ==))=))

15. Chương 15

Editor: Jung Tiểu Kú

...

Nhớ lại tình cảnh khi đó, sau lưng Bạch Ngọc Đường không khỏi một trận lạnh cả người. Nói như thế nữ nhân kia sợ rằng thật sự đúng là do một hồ ly tinh hóa thành, khó trách mình lúc đó sao lại nhìn nữ nhân kia không vừa mắt (Ngũ gia, đó là bởi vì lúc đó người rơi vào bình dấm chua nên mới không nhìn vừa mắt chứ không phải kia a ORZ)! May mà chính mình lúc đó đã đoạt ăn lấy quả long nhãn đó, chứ không thì ...

Chờ một chút, vấn đề không phải ở chỗ này a

Đinh Nguyệt Hoa chính là có thể mang thai, thế nhưng một đại nam nhân như mình lại có thể mang thai a a a a a !!!

Lúc đó chính mình chỉ là muốn Triển Chiêu không thể mang trái cây về cho người khác ăn, nhưng sao có thể nghĩ rằng một nam nhân như mình ăn cũng có thể xảy ra sự tình kia. Huống hồ y cũng không nghĩ đến chính là bản thân cùng Triển Chiêu có da thịt chi thân, mà chính mình lại bị áp! =|||

Ngũ gia ta một đời anh danh rất cuộc triệt để bị hủy ở trên người thối miêu. Như thế rất tốt, nếu để cho người khác biết, Ngũ gia ta bị thối miêu làm cho cái bụng to ra, bộ mặt Ngũ gia chẳng phải là sẽ không còn sót lại chút gì sao?! Người khác còn không đem Ngũ gia ta ra làm trò cười mà chê cười sao?!

Không được, việc này quyết không thể để cho người khác biết! Nhất định trước khi bị người khác bị phải giải quyết cái thứ trong bụng này!

Bạch Ngọc Đường nghĩ đến đây, liền lập tức xoay người hướng phía ngoài ngõ nhỏ đi đến, thế nhưng còn chưa đi được hai bước, rồi lại do dự: trong bụng mình lẽ nào thực sự mang thai hài tử của con mèo kia... Mình và Triển Chiêu cùng hoài sinh ra hài tử... Nếu con mèo kia một khi biết chuyện này, như thế sẽ không trốn tránh tình cảm của mình nữa...

Suy nghĩ rõ ràng, tay phải liền bắt chấy bắt giặc xoa lên cái bụng còn bằng phẳng của mình. Nơi này mặc dù giờ chưa có... to ra chút nào, thế nhưng khi sờ lại có chút không giống với trước kia, tựa hồ... có chút cứng cứng!?!

Nơi này thực sự có một tiểu sinh mệnh sao?!

Không! Đây nhất định là ảo giác của mình!

Bạch Ngọc Đường vội vàng rút tay về, cố gắng làm tinh thần hảo như một cô nương lần đầu làm mẹ, thai ngén đứa con đầu tiên tràn ngập chờ mong cùng yêu thương, cảm giác có chút kì lạ. Thực sự rất muốn xác thực một lần nữa xem bụng của mình có phải so với ngày trước có chút bất đồng hay không? Thế nhưng bàn tay lại như không có dũng khí, cũng không dám... nữa sờ bụng chính mình.

Trong lòng lại âm thầm đưa ra lí do: hay là y thuật chính mình không tinh, đây có thể là một loại mạch giống hỉ mạch mà thôi. Nam nhân căn bản là không có khả năng hoài thai! Chỉ cần bản thân chút nữa đi mua thuốc hoại thai uống. Điều này chỉ vì muốn biết mình có thực sự mang thai hay không thôi. Chứ căn bản không cần phải chịu cảm giác tội lỗi gì đó!

Bạch Ngọc Đường nghĩ xong, liền hạ quyết tâm, lần thứ hai hướng ra bên ngoài bước..

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đi ra, vội vàng lách mình trốn vào chỗ tối của góc tường, đợi sau khi Bạch Ngọc Đường đi một khoảng cách xa rồi mới thì triển kinh công âm thầm đuổi theo.

Đã thấy Bạch Ngọc Đường sau khi đi qua hai con đường, liền tiến vào một hiệu thuốc bắc.

Chính là Bạch Ngọc Đường giống như cũng không muốn cho người khác biết y mắc bệnh gì. Bởi vậy, cố ý đè nén âm thanh, sau khi thì thầm dặn dò với chủ quầy của quầy thuốc. Chủ quầy liền xoay người vào trong phòng được, chỉ trong chớp lát, được đã hảo hảo được đưa tới.

Bạch Ngọc Đường cảm được, giống như làm việc gì đó trái lương tâm, bộ dạng lén lút, cảnh giác nhìn xung quanh. Khi thấy dường như không có người quen, lúc này mới yên lòng bước ra hiệu thuốc. Sau đó cũng

không có trực tiếp quay về Phủ Khai Phong, mà là tìm một cái phòng hảo hạng trong khách *** để bước vào.

Toàn bộ quá trình Triển Chiêu vẫn âm thầm theo Bạch Ngọc Đường, mặc dù tốt cùng chẳng biết hắn đang cầm loại thuốc gì, nhưng từ hành động khác thường của Bạch Ngọc Đường phát giác ra việc này dường như có gì đó rất cổ quái. Bằng không nghĩ muốn Bạch Ngũ gia ngày thường làm việc gì cũng hợp tình hợp lý, từ bao giờ lại có dấn dấp có tạt giạt mình như vậy chứ?!

Bất quá điểm ấy việc nhỏ nhất như thế sẽ không làm khó được tiểu miêu đại nhân thông minh chúng ta. Triển Chiêu đợi khi tiểu nhị giúp Bạch Ngọc Đường sắc thuốc hảo rồi đi ra, liền len lén vào trù phòng (phòng bếp), đem nhặt những bã được mà tiểu nhị vừa mới đổ ra

Nghĩ rằng phải biết Ngọc Đường rút cục mắc bệnh gì, cứ việc cầm những bã thuốc này đi hiệu thuốc hỏi một chút không phải sẽ ra hết sao?

Đến khi hắn mang được đi hỏi chủ hiệu thuốc, đáp án này lại khiến hắn như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

Chỉ thấy lão bản vẽ mặt kỳ quái nhìn tiểu miêu đại nhân, thận trọng dặn dò: “Tiểu đệ đệ a, cái này được dùng cho phụ nhân có hài tử hoại thai (aka phá thai =.!!), người nghìn vạn lần đừng có ăn bậy nga! ...” (cuồng hân lão bản tiệm thuốc này = =bbb...)

Dùng cho phụ nhân có hài tử hoại thai?!!!

Dùng cho phụ nhân có hài tử hoại thai?!!!

Dùng cho phụ nhân có hài tử hoại thai?!!!

Phần sau của câu nói căn bản Triển Chiêu không có để ý nghe, trong đầu chỉ quanh quẩn mỗi câu nói trên, lẽ nào... Ngọc Đường ở bên ngoài có nữ nhân, lại cùng nữ nhân kia có hài tử?! = =||||

Triển Chiêu tuy rằng vẫn không chịu thừa nhận tình cảm của mình, thế nhưng tâm lại đã sớm thuộc về một người là Bạch Ngọc Đường rồi. Bởi vậy, vào nửa năm trước tại Không Động Sơn gặp được nữ tử xinh đẹp như thiên tiên kia, hắn căn bản chưa từng để ở trong lòng, huống chi lúc đó hắn chỉ một lòng muốn làm Bạch Ngọc Đường người giận, cũng không chú ý tới sự dị thường của nàng, tự nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện Bạch Ngọc Đường mua được này cho bản thân y dùng.

Tuy rằng biết người nọ tự cho là thiên hạ phong lưu, lại chính trực huyết khí phương cương, tất nhiên là ở phương diện này không thể không có nhu cầu, thế nhưng vừa nghĩ tới y đã có mình vậy mà bên ngoài còn có cá nước thân mật với người khác, trong lòng Triển Chiêu vẫn là một trận đau đớn khó có thể kìm nén được!

Khó trách lúc mua thuốc thần sắc hắn lại khấn trương, che che giấu giấu, sau đó còn không quay về phủ, nhất định là hẹn với nàng kia gặp gỡ ở bên ngoài. (Miêu đại nhân đầu óc người nhất định chấp mạch đến ngu ngốc rồi?! Ngũ gia mua thuốc chính là hoại thai chứ không phải thuốc an thai a!).

Không được, cho dù biết người nọ thực sự đã yêu người khác, mình cũng không thể thua rõ ràng như vậy được! đúng! Hiện tại đến khách *** bình dân kia nói rõ, chắc là vẫn còn kịp nhìn thấy. Hắn muốn nhìn thấy, nữ nhân kia rút cục là có dạng người gì lại có mị lực làm khiến Ngọc Đường vui vẻ được!

16. Chương 16

Triển Chiêu thi triển kinh công chạy vội tới khách *** Bạch Ngọc Đường đang ở tạm, lúc này cũng không sợ bị y nghi ngờ gì nữa, xông thẳng lên gian phòng của Bạch Ngọc Đường ở lầu hai, để tránh bị y phát hiện mà đem nữ nhân kia giấu đi (hân Miêu đại nhân, cho dù Ngũ gia có nữ nhân khác cũng sẽ không giấu giếm như thế đâu, cũng không giấu lại xem người hiện tại nhỏ nhen như thế nào sao? (”)). Triển Chiêu

không chút suy nghĩ liền đẩy cửa trực tiếp xông vào. Thế nhưng, khi tiến vào lại không thấy một cảnh Ngọc Đường cũng nữ nhân kia như dự đoán.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường xoay người đưa lưng lại về phía mình, một tay đang bưng bát thuốc, tay kia gắt gao nắm lại thành quyền. Giống như y đang phải hạ quyết tâm cái gì đó. Khi thấy có người vào, cơ thể bỗng nhiên run mạnh, hoảng hốt đặt chén thuốc xuống, xoay người lại, thấy hần thực sự là ngoài ý muốn, trưng ra vẻ mặt hết sức ngạc nhiên. Sau một lúc lâu mới định thần lại được, hỏi: "Tiểu Hùng, người vì sao đến đây?"

Sau khi sững sốt hồi lâu, Triển Chiêu tiến vào. Lúc này khi bị y hỏi mới nhớ chính mình vì nhất thời xúc động nên mới chạy tới đây, căn bản chưa hề nghĩ đến sau khi thấy Bạch Ngọc Đường sẽ nói cái gì. Huống hồ, trong căn phòng này hoàn toàn không có nữ nhân nào, cho dù bản thân muốn chắt vắn y cũng không có chứng cứ để hỏi. Không những thế còn có thể tự tố giác hần đi theo dõi.

Sau khi suy nghĩ trước sau, tầm mắt lại như lơ đãng dừng lại ở bát được đặt trên bàn, tự nhiên nghĩ ra được một kế, đi đến giữ chặt lấy tay áo của Bạch Ngọc Đường, bày ra bộ mặt lo lắng, hỏi: "Bạch ca ca, người thực sự sinh bệnh đúng không? Người là sợ chúng ta lo lắng cho nên mới chạy đến đây phải không?"

Bạch Ngọc Đường bị hần hỏi như vậy thì chợt dạ, lại không thể nói rõ sự thật được, đành nói lảng sang câu chuyện khác: "Tiểu Hùng, người vì sao lại biết rõ ta ở nơi này?"

Triển Chiêu hiển nhiên không thể nói là do bản thân theo dõi y mới tới được đây, thế là bèn trả lời: "Ta thấy người không giống như bình thường mới nghĩ chắc người không thoải mái, thực lo lắng không yên, liền cùng vài người ra đường tìm xem có ai thấy người hay không? Dọc đường có đại thúc, đại thẩm hảo tâm nói cho ta biết là trông thấy người đi vào khách *** này, nên liền tìm đến đây. Bạch ca ca, người rốt cục là thấy không khỏe ở chỗ nào thế? Muốn hay không ta gọi đại phu tới xem cho người?" Vừa nói vừa giả trò ở bên người Bạch Ngọc Đường, giống như muốn xem xem y là không thoải mái ở đâu, đang bình thường tại sao lại sinh bệnh vậy. (Miêu đại nhân, người cũng không có quên thừa cơ mà ăn đậu hủ a ==|||)

Bạch Ngọc Đường thấy hần nói như vậy, khuôn mặt lại còn hơi nhú nhú lại, tựa hồ như rất lo lắng cho mình, có vẻ rất nhanh tiếp theo sẽ khóc, trong lòng bỗng sáng tỏ một chút, không nhịn được mà ôm tiểu miêu miêu vào lòng, sủng nịnh sờ đầu hần, trấn an: "Bệnh của ca ca đã tốt hơn nhiều rồi, Tiểu Hùng người không cần lo lắng nữa."

Thế nhưng thực sự trong lòng tiểu miêu rất không tin tưởng, bướng bỉnh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một đôi mắt to đen như thạch bàn ăng ặc nước nhìn chằm chặp Bạch Ngọc Đường, hỏi: "Vậy người vì cái gì không về phủ mà lại trốn ở nơi này?"

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, biết rõ nếu muốn giấu giếm đứa nhỏ suy nghĩ nhạy bén này sợ rằng không dễ dàng. Thế là liền trốn tránh, nói sang chuyện khác: "Vừa rồi là có chút không thoải mái, hiện tại vừa thấy Tiểu Hùng thì tốt hơn rất nhiều rồi. Chúng ta bây giờ quay về đi thôi. Nói xong kéo lấy đôi tay nhỏ của Triển Chiêu định bụng đứng dậy trở về.

Ai ngờ Triển Chiêu lại vẫn như cũ đứng yên tại chỗ không cất bước, ngập ngừng nói: "thuốc kia....." Bản thân còn chưa nhìn thấy nữ nhân kia rút cục là ai mà, sao có thể đi chứ?!

Bạch Ngọc Đường rút cục không thể không sử dụng đến tuyệt chiêu của bản thân! Hi sinh một chút nhan sắc, ngồi xổm xuống, ôm lấy cơ thể của Triển tiểu miêu, ở trên trán của hần nhẹ nhàng hôn một cái, khẽ nói: "Không uống! Tiểu Hùng chính là liều thuốc tốt nhất của Bạch ca ca rồi. Chỉ cần có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, vui vẻ của Tiểu Hùng thì bệnh gì của Bạch ca ca cũng tốt hơn rồi. Cho nên đừng mặt mày ủ ẻ như thế nữa nhé. Cười một cái cho ca ca xem nào, được không?" (hần Tiểu Bạch, người quả nhiên là có đam mê luyện đồng nga bbbb)

Bạch Ngọc Đường Bạch ca ca quả nhiên không hổ là người hiểu con tiểu miêu kia nhất. Y lần này thực sự là hiệu quả, một cái hôn môi mà có thể đồ ngon đồ ngọt, đầu óc của miêu đại nhân nhất thời trở nên đặc dính như hồ rồi. À không! Phải nói là một khi đã dính vào hũ mật ngọt ngào thì không cách nào có thể suy nghĩ được, Triển Chiêu sởn nhẹ lên chỗ được hôn để cảm nhận dư vị còn sót lại kia. Trên mặt không kìm được lộ ra bộ dạng tươi cười như HC (đừng ai hỏi mình HC là cái gì nhé T.T mình không biết đầu raw nó ghi thế đó) sau đó lại ngoan ngoãn để Bạch Ngọc Đường đại ca ca bế mang về phủ.

Về phủ, để tránh cho Bạch Ngọc Đường sẽ thừa dịp mình không chú ý mà ra ngoài cùng nữ nhân kia vụng trộm gặp nhau, tiểu miêu đại nhân vừa vào cửa liền kéo y hướng đến bên giường lớn trắng tinh. (= =bbb tiểu Miêu đại nhân cũng thật có ý tứ lắm nga, tưởng tượng *** đang liền ngồi vào góc tường tự hồi lỗi đi!!!)

” Bạch ca ca, người nhanh nằm xuống giường đi. Ngoan!”

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy hần nghiêm túc ra lệnh cho mình có chút mờ mịt không hiểu nguyên nhân vì sao, nhất thời đối vẻ mặt vênh váo hất hàm sai khiến của hần quên nỗi câu nói:” Rõ ràng đây là ban ngày, lên giường làm cái gì?” (những lời này sẽ làm nhiều người liên tưởng xấu xa nga kích động – ing)

” Người bị bệnh, tốt nhất nên hảo hảo nằm trên giường nghỉ ngơi đi.” Triển Tiểu Hùng vẫn như cũ bày ra bộ dạng ngang bướng còn nhìn mình chăm chăm.

Bạch Ngọc Đường vốn chột dạ, hơn nữa lại thấy Triển Tiểu Hùng lúc trước vì lo lắng cho bản thân mình mới bày ra bộ dạng quật cường như thế vậy khẩu khí nhất thời trở nên mềm mỏng, thậm chí còn mang vài phần lấy lòng, nhượng bộ:” Tiểu Hùng, ca ca không phải mới nói sao, ta đường như đã tốt...” (Ngủ gia, nếu người biết phụ thân đứa nhỏ trong bụng là con mèo nhỏ này, người còn có thể đối hần hòa nhã như vậy sao→→→)

Ai ngờ con mèo này không đợi y nói hết câu, liền nói xen vào: ” Bạch ca ca ở nơi này chờ ta, ta có vật này muốn cho người a.”

Nói xong liền xoay người, nháy mắt đã chạy ra ngoài. Vừa chạy vừa xoay đầu lại hét to:” Bạch ca ca, người nghìn vạn lần đừng chạy đi đâu đó, nhất định phải ở đây chờ ta.”

Bạch Ngọc Đường vốn không nghĩ sẽ chạy đi, hôm nay trên người y cũng không thoải mái, buổi sáng phun hết những gì đã ăn được ra, vừa rồi lại phải chạy đi chạy lại cả buổi, trên người một chút khí lực cũng chẳng có. Nghe tiểu gia khóa kia nói muốn cấp cho mình cái gì đó, trong lòng cũng có chút tò mò muốn nhìn là cái gì. Ngẫm lại dù sao chuyện kia nhất thời cũng không cần phải quá gấp gáp. Bởi vậy, liền dứt khoát cứ tựa vào trên tháp mà nhắm mắt nghỉ ngơi trong chót lát.

17. Chương 17

Nhưng Bạch Ngọc Đường lúc này đang tâm phiền ý loạn, vừa nhắm mắt lại thì chuyện của y và Triển Chiêu lần đầu tiên ở Không Động sơn phát sinh quan hệ lại hiện ra trước mặt từng màn từng màn rõ ràng, mặc y vừa gạt vừa đẩy thế nào cũng không được.

Ở trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày cũng không thể nào ngủ được, lại nghĩ đến Triển Tiểu Hùng tiểu gia khóa kia nói đi ra ngoài có một chút sao vẫn chưa về, không biết rút cục là đi làm gì, liền dứt khoát khoác quần áo đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài tìm hần, cũng thuận tiện đỡ phải ở lại đây một mình nhàm chán sinh ra suy nghĩ lung tung.

Đạo quanh phủ một vòng, từ những hạ nhân hỏi thăm được Triển Tiểu Hùng là đi vào phòng bếp, trong bụng không khỏi có chút kì quái. Đứa bé kia không phải nói muốn đưa cho mình đồ vật gì đó sao? Đến phòng bếp làm cái gì chứ?

Khi Bạch Ngọc Đường đến cửa phòng bếp rồi, vốn định sẽ bảo Triển Tiểu Hùng đi ra ngoài, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của hần cùng Tiểu Miêu có chút giống nhau, thiếu chút nữa tâm trí cũng bay đi mất.

Chỉ thấy Tiểu Miêu đại nhân đang lom khom trước bếp lò. Bởi vì thân thể thấp bé, không với tới mặt bàn được, đang đứng nghiêng nghiêng vẹo vẹo trên mấy cái ghế tre xếp chồng lên nhau, một tay cầm lấy cái bát nhỏ, một tay cầm lấy cái thìa đang vớt vớt cái gì đó trong nồi to ở trên bếp. Nhưng bởi vì bếp quá cao, mà cánh tay của hần lại quá ngắn, đành phải ghé nửa thân lên mặt bàn, khuôn mặt rất nhanh có thể sẽ nhào vào trong nồi (cuồng hần, Miêu đại nhân rất nhanh sẽ biến thành mặt mèo hấp chẳng nhẽ người định đem nấu chín bản thân cấp cho Thử gia đang bầu bí nhà người bồi bổ thân thể sao? Ách... xen vào một

chút Hmm đó là vì nỗi cơm của phủ Khai Phong dùng là nỗi cơm rất lớn, cho nên bếp cùng lò nấu cũng là rất lớn = bbbb).

Dưới tình thế cấp bách, mặc kệ cái gì mà quân tử phải tránh xa xó bếp, cái gì mà khói dầu của nhà bếp sẽ bắn quần áo, Bạch Ngọc Đường hét to một tiếng rồi chạy vọt vào trong.

Vốn trước đây hắn còn tốt, lấy công phu khinh công Yến tử phi của miêu đại nhân chúng ta, đứng ở trên 2 thành ghế nhỏ căn bản chỉ là chuyện nhỏ nhặt, thế nhưng đột nhiên bị một tiếng kêu rống này của y làm giật mình, nhất thời thân người đang dính liền với cái ghế cũng rầm một cái, lật mình ngã xuống đất. Cũng may thân thủ hắn nhanh nhẹn, sau đó kịp thời nhảy xuống mới không có rơi vào nôi. = bbb Bất quá, trên tay kia của hắn đang cầm hơn nửa bát canh nóng không ngờ lại tung tóe hết ra ngoài, đổ thẳng lên cánh tay nhỏ nhắn, làn da non mịn kia liền nổi lên bong nước tấy đỏ, đầu gối cũng đập mạnh xuống băng ghế ngồi, nhất thời máu chảy như nước. TAT (nhân: tiểu Miêu đại nhân là pho tượng đáng thương, QM đồng tình với người gạt lệ Miêu: Người là cái đồ HM aaaaaaaaaaaaaa <() (= "> <-) bạch=" ngọc=" đường=" thấy=" cảnh=" này,=" tâm=" đau=" gần=" chết,=" vội=" vàng=" chạy=" qua=" bé=" triển=" tiểu=" hùng=" đang=" vô=" cùng=" thê=" thảm,=" chật=" vật=" dưới=" đất,=" nhanh=" chóng=" mang=" về=" phòng...=" bên=" trong=" phòng=" triển=" chiêu=" bạch=" ngọc=" đường=" một=" bên=" cần=" thận=" giúp=" triển=" tiểu=" hùng=" kiểm=" tra=" vết=" thương,=" một=" bên=" đau=" lòng=" hỏi,=" tiểu=" hùng=" người=" sao=" rồi?=" cho=" ta=" xem=" xem=" một=" chút,=" bị=" thương=" nơi=" nào?=" có=" đau=" không?=" triển=" chiêu=" thương=" yêu=" nhe=" răng=" cười=" toét,=" nhìn=" đến=" bộ=" dạng=" bạch=" ngọc=" đường=" vì=" mình=" mà=" lo=" lắng,=" ngược=" lại=" còn=" an=" ủi,=" bạch=" ca=" ca,=" ta=" không=" sao,=" không=" đau,=" thật=" sự!=" a=" !=" ngoài=" miệng=" nói=" không=" có=" việc=" gì,=" nhưng=" khi=" làn=" da=" chỗ=" bị=" bỏng=" tiếp=" xúc=" với=" được=" cao=" thì=" trong=" nháy=" mắt=" thấy=" như=" lửa=" thiêu=" đau=" nhức,=" nhịn=" không=" được=" kêu=" lên=" một=" tiếng,=" bạch=" ngọc=" đường=" thấy=" hắn=" thê=" thảm=" như=" thế=" mà=" vẫn=" cố=" nhẫn=" nhịn=" đau=" đón=" lại=" còn=" an=" ủi=" mình,=" trong=" lòng=" vừa=" đau=" xót=" vừa=" ngọt=" ngào,=" không=" nhịn=" được=" vuốt=" ve=" mà=" oán=" giận=" nói,=" người,=" đưa=" nhỏ=" này?!=" nếu=" thật=" sự=" sợ=" ca=" ca=" vì=" quá=" lo=" lắng,=" cũng=" dùng=" làm=" chuyện=" nguy=" hiểm=" như=" thế=" a!=" người=" nhớ=" kĩ,=" sau=" này=" nếu=" có=" đôi=" bụng=" thì=" nói=" với=" ca=" ca=" là=" được=" rồi,=" dùng=" có=" một=" mình=" chạy=" đến=" phòng=" bếp,=" biết=" không?=" nếu=" còn=" tái=" phạm=" nữa,=" để=" ca=" ca=" biết=" người=" lại=" một=" mình=" chạy=" đến=" chỗ=" kia=" thì=" ta=" liền=" không=" bao=" giờ=" ...=" nữa=" để=" ý=" tới=" người!=" cũng=" sẽ=" không=" cùng=" người=" tẩy=" rửa,=" cũng=" không=" ôm=" người=" ngủ=" nữa!=" (= tiểu=" bạch,=" đây=" là=" uy=" hiếp=" của=" người=" hay=" sao...=" đối=" với=" miêu=" đại=" nhân=" mà=" nói=" rất=" có=" lực=" sát=" thương=" nga)=" lại=" thấy=" nước=" mắt=" triển=" tiểu=" hùng=" rất=" nhanh=" liền=" chảy=" xuống,=" dùng=" sức=" lắc=" cái=" đầu=" nhỏ=" nhắn,=" ngen=" ngào=" giải=" thích,=" ta=" không=" phải=" vì=" đôi=" bụng=" mà=" chạy=" đến=" nơi=" đó=" đâu!=" ngọc=" đường=" ngàn=" vạn=" lần=" không=" được=" như=" thế=" a=" tat=" vậy=" người=" ghé=" vào=" trên=" bếp=" lò=" làm=" cái=" gì=" thế?=" bạch=" ngọc=" đường=" vừa=" rồi=" tại=" vì=" tình=" thế=" nguy=" hiểm,=" căn=" bản=" là=" không=" nhớ=" đến=" bất=" luận=" chuyện=" gì,=" lúc=" này=" mới=" chú=" ý=" chuyện=" này=" có=" gì=" đó=" không=" đúng=" hiện=" tại=" cũng=" không=" phải=" thời=" gian=" nấu=" cơm,=" tại=" trừ=" phòng=" một=" đầu=" bếp=" cũng=" không=" có,=" vậy=" canh=" nóng=" ở=" trông=" nôi=" trên=" bếp=" kia=" là=" ở=" đâu=" mà=" ra=" chứ?=" cái=" kia...=" bạch=" ca=" ca,=" người=" không=" phải=" là=" bị=" bệnh=" sao?=" ta=" nghĩ=" định=" ngao=" (= hằm,=" nấu)một=" bát=" canh=" gà=" cho=" người=" bồi=" bổ=" thân=" thể,=" đã=" muốn=" nấu=" xong,=" ta=" đang=" định=" mang=" một=" bát=" lớn=" cho=" người,=" bát=" kia=" đâu=" rồi?=" người=" nhân=" lúc=" đang=" còn=" nóng=" hãy=" uống=" hết=" đi,=" triển=" chiêu=" cũng=" không=" phải=" nói=" láo,=" mặc=" dù=" biết=" bạch=" ngọc=" đường=" mua=" thuốc=" cũng=" không=" phải=" cho=" bản=" thân=" y=" uống=" (= người=" biết=" cái=" p="

ấy!=" tiểu=" vy=" ta=" xin=" thề=" câu=" này=" của=" chính=" tác=" giả=")))" thể=" nhưng=" bộ=" dạng=" y=" hôm=" nay=" có=" về=" thân=" thể=" không=" ổn=" quả=" thật=" cần=" phải=" bồi=" bổ=" chẳng=" phải=" cổ=" ngữ=" có=" câu=" muốn=" buộc=" tâm=" một=" người=" trước=" hết=" phải=" buộc=" chặt=" dạ=" dày=" của=" người=" đó=" sao?="(con=" đường=" ngắn=" nhất=" đến=" trái=" tim=" một=" người=" là=" con=" đường=" dạ=" dày).="(=" ||=" này=" là=" vị=" tiên=" nhân=" nào=" nói=" vậy?!)=" triển=" chiêu=" tin=" tưởng=" vào=" tài=" năng=" nấu=" nướng=" của=" bản=" thân=" thể=" là=" không=" cần=" sự=" trợ=" giúp=" của=" người=" khác=" thăm=" nghĩ=" sẽ=" ngao=" một=" bát=" canh=" nhân=" sâm=" cháo=" gà=" cấp=" cho=" bạch=" ngọc=" đường=" ăn=" tự=" cảm=" thấy=" chính=" mình=" là=" nam=" nhân=" (= nam=" nhân?!)=" tự=" mình=" xuống=" bếp=" nấu=" canh=" gà=" tình=" yêu=" cho=" y=" ngọc=" đường=" nhất=" định=" sẽ=" thật=" sự=" rất=" cảm=" động=" không=" phải=" sao!=" sự=" thật=" chứng=" minh=" bạch=" ngọc=" đường=" đại=" ca=" ca=" nhà=" hân=" quả=" thật=" rất=" cảm=" động=" nghe=" lời=" nói=" của=" hân=" lại=" một=" lần=" nữa=" đem=" hân=" gặt=" gao=" ôm=" chặt=" trong=" ngực=" rơi=" nước=" mắt=" bát=" canh=" để=" hồi=" lâu=" lạnh=" ngắt=" nửa=" ngày=" không=" thốt=" nên=" tiếng=" triển=" chiêu=" cảm=" thấy=" cái=" vuốt=" ve=" ở=" bả=" vai=" mình=" có=" chút=" run=" rẩy=" có=" chút=" nghi=" ngờ=" hỏi=" bạch=" ca=" ca=" người=" xây=" ra=" chuyện=" gì=" thể?=" lại=" nghe=" từ=" đầu=" vai=" truyền=" đến=" thanh=" âm=" bạch=" ngọc=" đường=" bạch=" ca=" ca=" ôn=" nhu=" tiểu=" hùng=" người=" có=" muốn=" hay=" không...=" muốn=" có=" một=" đệ=" đệ=" a?="(!!=" vai=" về=" lên=" xôn=" hét=" cả=" rồi=".=||) nếu=" như=" mình=" cũng=" có=" một=" hài=" tử=" tuổi=" còn=" nhỏ=" mà=" đã=" tri=" kỉ=" như=" hân=" có=" lẽ=" sẽ=" không=" tội=" đâu...=" triển=" chiêu=" nghe=" y=" nói=" thể=" trong=" lòng=" chốt=" có=" một=" trận=" co=" rút=" đau=" đón=" chẳng=" lẽ=" y=" cũng=" nữ=" nhân=" kia=" thực=" sự=" ...?=" ta=" không...=" cái=" kia...=" chỉ=" cần=" bạch=" ca=" ca=" thích=" thì=" tiểu=" hùng=" cũng=" nhất=" định=" thích...=" vốn=" định=" nói=" không=" cần=" thể=" nhưng=" lời=" vừa=" ra=" đến=" cửa=" miệng=" lại=" vội=" sửa=" lại!=" nghĩ=" đến=" ngọc=" đường=" cùng=" nữ=" nhân=" kia=" ngay=" cả=" hài=" tử=" cũng=" có=" rồi=" mặc=" dù=" không=" có=" tình=" cảm=" cùng=" nhân=" duyên=" ngắn=" ngủi=" thể=" nhưng=" sinh=" ra=" là=" một=" chính=" nhân=" quân=" tử=" ngọc=" đường=" quả=" nhiên=" là=" nên=" cùng=" nằng=" chịu=" trách=" nhiệm!=" hướng=" hồ=" mình=" hiện=" tại=" lại=" ở=" cái=" hình=" dạng=" này..=" có=" quyền=" gì=" mà=" lên=" tiếng=" phản=" đối=" chứ?=" bạch=" ngọc=" đường=" thể=" nhưng=" lại=" không=" biết=" tâm=" tư=" của=" hân=" thấy=" thần=" sắc=" hân=" có=" chút=" ảm=" đạm=" còn=" nghĩ=" là=" do=" sợ=" mình=" có=" hài=" tử=" sẽ=" lạnh=" nhạt=" với=" hân=" lại=" thấy=" hân=" trong=" lòng=" mặc=" dù=" không=" muốn=" như=" vẫn=" suy=" nghĩ=" cho=" người=" khác=" đến=" nơi=" đến=" chốn=" trong=" lòng=" lại=" càng=" cảm=" động=" không=" thôi=" thể=" là=" xoa=" cả=" đầu=" nhỏ=" nhắn=" của=" hân=" cười=" nói=" tiểu=" hùng=" người=" yên=" tâm=" bắt=" kể=" phát=" sinh=" chuyện=" gì=" bạch=" ca=" ca=" cũng=" đều=" giống=" như=" trước=" yêu=" thương=" người=" đúng=" vậy=" a=" chính=" mình=" đối=" với=" hài=" tử=" của=" tình=" địch=" còn=" có=" thể=" yêu=" thương=" hướng=" chi=" lại=" là=" đứa=" nhỏ=" của=" cốt=" nhục=" sinh=" ra=" chứ?=" cho=" nên=" tiểu=" hùng=" đứa=" nhỏ=" này=" mặc=" dù=" có=" thể=" sẽ=" không=" thể=" tiếp=" thu=" được=" bất=" quá=" đợi=" sau=" khi=" hài=" tử=" sinh=" ra=" rồi=" hân=" thấy=" ngũ=" gia=" ta=" vẫn=" đối=" xử=" tốt=" như=" trước=" lại=" có=" thêm=" một=" tiểu=" bằng=" hữu=" bồi=" hân=" ngoại=" hân=" sẽ=" không=" còn=" lo=" lắng=" nữa=" vả=" lại=" đứa=" nhỏ=" hiểu=" chuyện=" này=" nhất=" định=" sẽ=" cùng=" với=" con=" của=" mình=" sống=" chung=" rất=" tốt=" a=" đó=" là=" đương=" nhiên=" miêu=" đại=" nhân=" nếu=" biết=" chuyện=" này=" nhất=" định=" cao=" húng=" không=" kịp=" a!!!=" thể=" là=" tiểu=" miêu=" đại=" nhân=" thông=" minh=" khả=" ái=" của=" chúng=" ta=" trong=" lúc=" vô=" tình=" đã=" không=" thể=" ngờ=" rằng=" mình=" bây=" trước=" khổ=" nhục=" kể=" mà=" lại=" bảo=" vệ=" được=" nhi=" tử=" của=" mình=">

18. Chương 18

“Ngô... Đại nhân, các vị, ta đột nhiên nhớ tới có việc gấp muốn làm, cáo lui trước.” Sáng sớm, Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa ở tại thời điểm dùng bữa sáng với mọi người trong Phủ Khai Phong Phủ ôm miệng chạy vọt ra ngoài.

Gần đây, thể trạng thân thể Bạch Ngọc Đường khiến cho ngay cả những kẻ hung hãn như Trương Long, Triệu Hổ, Vương Triều, Mã Hân cũng thấy chắc chắn là có vấn đề gì đó không ổn, lại càng không nói đến Bao đại nhân cùng Công Tôn sách cần thận, tỉ mỉ như thế.. Chỉ là bọn hắn biết Bạch Ngọc Đường người này không chỉ có giấu bệnh, mà lại còn vô cùng sĩ diện. Dù có hỏi cũng chưa chắc khiến y chính miệng nói ra, cũng sẽ không để bọn họ giúp đỡ khám bệnh và chữa trị. Hơn nữa y quanh năm ở tại Hãm Không Đảo, y thuật ít nhiều cũng được Mẫn Tú Tú truyền thụ, lại thêm thân thể của người luyện võ hảo, nếu như có mắc bệnh gì đó bình thường thì tự bản thân y cũng có thể tự chữa, bởi vậy cũng không có hỏi nhiều. Thế nhưng bệnh trạng này lại kéo dài lâu như vậy, cái này sẽ khiến tất cả mọi người đều lo lắng.

Sau khi trải qua một phen bàn bạc thì tất cả mọi người quyết định phái Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu thay mặt đi kiểm tra tình trạng hiện nay của Bạch Ngọc Đường. Tại sao lại phái hắn đi, đương nhiên là bởi vì... Hắn là người tối thân thiết của Bạch Ngọc Đường (^ ^ đây là đương nhiên, hai phu thê sắp cưới của người ta còn ở chung mà).

Hơn nữa hắn lại là một tiểu hài tử, sẽ làm cho y không chú ý đến, bởi vậy là người tối thuận lợi. (những lời này tuyệt đối là chính xác!!!). Có nhiều khi Bạch Ngọc Đường không thể cùng người khác nói chuyện, nhưng nếu với hài tử này có thể sẽ mở rộng lòng mình (cái này phải cảm tạ Đinh Tam đồng hài a gặt lệ), hơn nữa hài tử này lại rất thông minh, cũng không cần lo lắng hắn sẽ lạc đường, tuyệt đối có thể hoàn thành nhiệm vụ!

Kì thật cho dù Bao đại nhân không nói, Triển Chiêu cũng sẽ chủ động tiếp nhận nhiệm vụ gian nan này. Ngày ấy, hắn vốn nghe thấy Bạch Ngọc Đường muốn giữ lại đứa trẻ, cũng nữ nhân kia một chỗ, sau khi trải qua một phen thống khổ, đau đớn hắn cũng quyết định buông tay nhưng trong lòng lại thủy chung không bỏ xuống được. Ít nhất cũng phải biết được nàng ta là loại nữ nhân nào, đối với Ngọc Đường có tốt không? Có hòa nhã, lịch sự không? Có ôn nhu, điềm đạm không?

Lại nghĩ đến, Bạch Ngọc Đường bị bệnh lâu như thế mà không thấy chuyển biến khác hơn, như vậy, chứng tỏ nàng ta chăm sóc y cũng không tốt. Hơn nữa nữ nhân lại không tuân theo đạo hạnh của người phụ nữ, chưa thành thân mà đã có bầu. (Miêu đại nhân, người còn không biết xấu hổ sao còn nói người khác? (3)), Ngọc Đường mặc dù tự cho là phong lưu, thể nhưng trong lòng không hơn không kém chính là chính nhân quân tử. Vậy mà ban đầu y cũng không có ý định nhận trách nhiệm. Điều này có nghĩa là....

Nữ nhân kia sẽ không phải là nữ tử phong trần đó chứ?!!!

Không được! Triển mỗ nhất định phải đi xem đến tận cùng đó là loại nữ nhân gì! Quyết không thể để cho Ngọc Đường bị người ta lừa. (=. =||| Ngủ gia nhà người cũng không vô dụng đến nỗi để nữ nhân lừa chứ. OTZ)

Lúc này tâm Triển Chiêu sớm đã chạy theo Ngọc Đường thể nhưng khi quay ra thì không thấy Bạch Ngọc Đường đâu. Vì vậy, nhện không được đem Bao đại nhân ra hỏi thăm vài lần. Liếc ngang liếc dọc vài cái liền lập tức đuổi theo, hoàn toàn không để ý bộ dạng bị thương ngày trước, trong nháy mắt liền mất tung ảnh.

Chỉ để lại phía sau Bao đại nhân ở trước bàn cơm không khỏi cảm thán:” Đứa nhỏ này cũng Bạch hộ vệ tình cảm thật tốt.”

Công Tôn Sách một bên cũng để xuống bát đũa, vuốt râu nói:” Hắn nếu là nữ hài tử thì gả làm vợ Bạch hộ vệ cũng không tồi.” (Sách Sách: Chẳng lẽ người cũng XX?!!!! 0)

Bao đại nhân nghe thấy nói thế vẻ mặt lại càng tiếc hận, thở dài nói:” Đúng vậy a, thật đáng tiếc...(Bao đại nhân, ngay cả người cũng vậy sao...?!!!! QRZ)

...

Bên kia Bạch Ngọc Đường mặc dù ra ngoài vội vàng, lại không thể sử dụng khinh công trên đường đại khái còn nôn mấy bận nữa, vì vậy Triển Chiêu rất dễ dàng mà đuổi kịp y.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường lại đi đến tiệm thuốc lần trước. Vẫn như cũ là sau khi cùng lão bản kia lén lét lút lút rí tai, lấy ra chừng 50 nén bạc, lão bản nhận tiền, vẻ mặt liền cười nịnh hót, đi xuống chế thuốc.

Cùng lần trước bất đồng là ở chỗ lúc đi ra lão bản lôi theo một bao lớn thuốc, hiển nhiên là đem những bọc thuốc nhỏ buộc lại với nhau. Nhìn phân lượng có thể thấy là để dùng trong khoảng tám lần =.bbb.

Ngọc Đường lần này mua nhiều như thế, hình như không phải cho mình dùng. Triển mỗ chỉ cần đi qua hỏi lão bản kia một chút là được rồi, có thể sẽ biết Ngọc Đường bị bệnh gì.

Thế là Bạch Ngọc Đường vừa đi khỏi, lão bản còn chưa kịp đem bạc thu lại, liền thấy một thỏi " năm mươi lượng đại nguyên bản " Ba" một tiếng đập trên quầy,

Lão bản kia vừa thấy bạc hai mắt nhất thời sáng rực lên, lực chú ý hoàn toàn tập trung trên thỏi bạc, căn bản không có nhìn người có bạc là người nào, liền trên gương mặt già nua, dữ tợn nặn ra một nụ cười hòa ái dễ gần nhất có thể, đối với thỏi bạc kia nịnh hót:" Khách quan, người muốn thuốc gì a? Chúng ta là tiệm thuốc nổi tiếng nhất trong kinh thành, nhỏ có thể trị chứng đau đầu thường gặp, lớn có thể cải tử hoàn sinh. Chúng ta cái gì cũng có. Hơn nữa đảm bảo thuốc đến thì bệnh khỏi, khách quan, khách..."

Đối với bạc giới thiệu hồi lâu mới chú ý thấy không thấy người mua đâu =.bbb

Laõ bản kia từ trên xuống dưới, từ trái qua phải quét mắt một vòng, vẫn là không thấy người, trong lòng không khỏi nghi ngờ: Này thế nhưng thật kì quái, chẳng nhẽ bạc này là từ trên trời rơi xuống sao? Khó có thể? Chẳng nhẽ do ta làm nghề y nhiều năm, cứu sống nhiều người, cảm động đến ông trời, trời cao ban thưởng cho lão đầu tử sao?!

Đang suy nghĩ sao ông trời thưởng mà lại còn hẹp hòi thế, thưởng sao không cấp cho nhiều một chút chứ. (=.) Lúc đó lại nghe thấy dưới quầy truyền đến âm thanh nho nhỏ, ngọt ngào của trẻ con:" Chương quý, vị vừa đi khỏi mua thuốc gì vậy?"

Lão bản kia nghe được thanh âm, dùng sức thò người ra hướng quầy ngoài dò xét, mới thấy bên dưới kia thấy một đứa nhỏ chưa đến mặt bàn Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu, Miêu đại nhân, không biết phải bày ra biểu cảm gì. =bbb

Bất quá lão bản này cũng có đạo đức nghề nghiệp, không bởi vì hắn là một tiểu bằng hữu mà kì thị hắn, thế nhưng cũng giữ vững nguyên tắc của một đại phu là giữ kín bệnh tình cho người bệnh nên không thể nói cho hắn vừa rồi Bạch Ngọc Đường mua thuốc gì, chỉ có thể thân thiết mà nói:' Tiểu khách quan a, ngài cứ làm khó lão nhi, có câu này, làm gì cũng phải có quy tắc, chúng ta không thể đem bệnh tình của người bệnh tiết lộ cho người khác được, ngài xem..."

Nói xong lại có cảm giác mình giải thích còn có điểm thâm ảo, sợ rằng tiểu hài tử này nghe không rõ liền bổ sung thêm:" Vừa rồi người kia dặn dò ta không thể nói cho người khác biết ngài ấy mua loại thuốc gì."

" Đông! "

Lại một thỏi bạc nữa đập vào quầy.

" Bá bá, nhờ người giúp ta một chút đi..." Tiểu miêu miêu nói, trên mặt còn lộ ra biểu cảm bá bá người xem ta có bao nhiêu là đáng thương, nháy mắt lại lấy đôi ngươi long lanh nước nhìn về phía hắn cầu khẩn. (Gì? Người hỏi Tiểu Miêu miêu đại nhân sao không dùng chiêu này trước đây sao? Đó là đương nhiên rồi. Bởi vì... Bạch Ngọc Đường đại ca ca hôm qua mới cho Triển Tiểu Hùng tiểu đệ đệ một chút " tiền lẻ " tiêu (^ ^) tác giả: Ngủ gia cấp tiền lẻ thật là nha =.|||)

Lại thấy lão bản kia trong nháy mắt liền hiện ra một tia kim quang, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem toàn bộ ba thỏi bạc đều thu vào trong tay áo. Sau đó đổi giọng, cười tà đối tiểu miêu nói:" Mặc dù không thể nói cho ngài biết, bất quá ta có thể cho người mấy bao thuốc như thế " Nói xong cũng không quản tiểu hài tử này có hiểu được ý từ trong câu nói của mình hay không, liền xoay người vào trong nội thất, chốc lát sau xách ra một bao thuốc lớn, kia phân lượng lớn gấp 2 lần Bạch Ngọc Đường mua ==|||

Triển Chiêu còn chưa kịp nhận thuốc, liền nhìn thấy trên giấy hồng của bao thuốc kia viết rõ ràng chữ to màu vàng bắt mắt:

Thập tam thái bảo!

Nhìn kĩ, bên cạnh còn có chú giải riêng bằng chữ nhỏ nhỏ ” Thuốc dưỡng thai “

Triển Chiêu ôm bao thuốc cao bằng nửa người mình, trên đầu đầy hắc tuyến, mình cần nhiều thuốc như thế này để làm gì a a a a a?! (Giữ lấy cho chuột ăn à 8 quá nhiều như thế này..... dùng cho hai bào thai cũng được ấy chứ ==||)

” Cái kia.... Y không có mua thuốc nào khác sao?” Y mua nhiều thuốc như vậy, cũng không mua thuốc chữa bệnh cho mình sao?

” Không có a, chỉ mua có một loại!” Lão bản hết sức xác nhận. Nói xong còn hết sức ân cần mà dò hỏi:” Tiểu khách quan a, chữ trên này người có biết chữ trên này có nghĩa là gì không? Không biết ta có thể nói cho người biết a?”

” Không... Không cần, cảm ơn!” Trong lòng Triển Chiêu đã sớm nguội lạnh, hoàn toàn không có tâm tư nghe hắn nói nhảm?!

Xem ra Ngọc Đường là rất để ý hài tử trong bụng nữ nhân kia, thế nhưng vì nàng mà mua nhiều thuốc dưỡng thai như vậy. TAT (Miêu đại nhân, Ngũ gia đó là vì không muốn mất thể diện cho nên một lần liền mua cho cả mười tháng sau này không cần mua nữa QRZ ...)

19. Chương 19

Trên đường cái phồn hoa nhất phủ Khai Phong là Chu Tước, một tiểu hài tử một mình một ngựa phi nhanh trên đường phố. Đứa nhỏ này ước chừng trên dưới sáu tuổi, khuôn mặt trẻ con ngây thơ, đáng yêu nhưng biểu tình bi thương, sa sút phồng chùng so với tuổi của hắn không tương xứng lắm. Tuy nhiều người qua đường vãng lai không ngừng bên cạnh chiếc xe, thế nhưng hắn lại coi như chốn không người, cái gì cũng không có để vào mắt, cái gì cũng không có nghe thấy, vài lần đụng phải người qua đường làm bản thân té ngã thế nhưng hắn làm như không có việc gì, lặng lẽ đứng lên nói một câu:” Thực xin lỗi...” rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Những người bị hắn đụng nếu may mắn là người có tấm lòng thiện lương, thấy đứa nhỏ này tội nghiệp như vậy, không những không truy vấn mà còn ôn nhu nâng hắn dậy. Chính là đứa bé vẫn làm như không có chuyện gì, chẳng nói câu nào, chỉ có ánh mắt buồn bã nhìn về phía chân trời xa xăm, không để ý mà đi về phía trước còn nếu gặp phải những kẻ nóng tính, bị đụng phải sau khi nâng dậy còn nhéo hắn một chút, nhưng đứa bé kia dù thân thể có bị đánh cho bầm dập thì vẫn như cũ không khóc, không nói, cũng không giơ tay lên đỡ, giống như một người vô cảm. (Tiểu miêu thật hảo đáng thương a ” cắn khăn tay ” TAT)

Mọi người tin chắc đã biết vị tiểu bằng hữu này là ai rồi chứ Chính là Miêu đại nhân rất thông minh lại vô cùng khả ái, đáng yêu, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở của chúng ta!

Bất quá Tiểu Miêu đại nhân hiện tại đang trải qua nỗi buồn lớn nhất của giai đoạn trưởng thành hắn bị thất tình.!

” Vốn tưởng rằng khi thấy Bạch Ngọc Đường cùng nữ nhân kia kết hôn, sống đến đầu bạc răng long rồi thì sẽ giống như người bình thường có một cuộc sống bình thường hạnh phúc, sẽ không đối mình có thứ tình cảm bị người đời chê cười, chính bản thân mình nên chúc mừng cho y, nên cảm thấy may mắn. Thế nhưng hiện giờ tận mắt thấy người mình yêu và nữ nhân khác ở cùng một chỗ trong ***g ngược thế nhưng lại thấy đau đớn không thể chịu đựng được như thế này! Quả thật là sống không bằng chết! Sớm biết thế này lúc trước nên.... Ai, hiện tại nói thế này còn lợi ích gì chứ? Sớm biết hôm nay thì còn nghĩ gì đến ngày đó nữa chứ? Tương lai sau này sẽ không có những ngày như trước đây cũng Ngọc Đường nữa, chính mình phải trải qua làm sao đây a TAT...”

Triển Chiêu càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng không thôi. Nước mắt trong suốt bắt chước bắt giặc đã vương đầy trên gương mặt phẫn nộ, trắng mịn, tầm nhìn bị che phủ bởi lớp sương mù, người đi đường cùng với xa mã càng ngày càng mờ nhạt không rõ...

...

Đại sảnh phủ Khai Phong.

” Cái gì? Tiểu Hùng bị xe ngựa đụng phải?” Bạch Ngọc Đường đang cùng Công Tôn Sách và Bao đại nhân ở đây phân tích tình tiết vụ án, lại đột nhiên nghe thấy tin dữ kinh thiên động địa kia, nhất thời thốt ra một tiếng kêu sợ hãi.

Nha dịch kia vừa mới chạy vào vẫn còn thở hổn hển, thế nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức nói tiếp:” Đúng vậy, đúng vậy, Bao đại nhân, Bạch hộ vệ, Triển thiếu thiếu gia cùng người gây sự kia đều bị đưa đến đây, các người mau đi ra xem một chút đi.”

” Ngủ gia, người xem, là ai to gan lớn mật? Dám đụng đến người của Bạch gia gia?” Bạch Ngọc Đường nghe thấy những lời này, lập tức đỏ mặt, liền vung tay áo dự định đi ra ngoài đem tên kia thiên đao vạn quả!

Bao Chứng cùng Công Tôn Sách thấy bộ dạng y hùng hổ đi lên như vậy liền ngăn lại, Bao đại nhân khuyên nhủ:” Bạch hộ vệ! Chớ kích động! Chúng ta trước tiên nên xem thương thế của Tiểu Hùng như thế nào.” Bạch Ngọc Đường tính tình y nóng nảy, nếu để y gặp người gây sự kia chỉ sợ bọn họ sẽ không có cơ hội thẩm án hay không ==|||...

Nhưng lúc này, cơn giận của Bạch Ngọc Đường dường như đã đi đến đỉnh điểm, lại được hai tên thư sinh trối gà không chặt giữ thì làm sao mà ngăn được. May mắn lúc đó có mấy nha dịch kịp thời vọt đến, ôm chân, ôm eo, đoạt kiếm (ách ... đoạt kiếm... ta lại nghĩ đến cái to to CJ (trong sáng thuận khiết ==||) ôi che mặt xấu hổ chạy) rồi mới miễn cưỡng ngăn y lại (đầu hủ của Ngủ gia bị ăn sạch sẽ rồi nha TAT gia nhân đi tố cáo với Miêu đại nhân đi lẹ - ing)

Công Tôn tiên sinh cùng lúc đó cũng khuyên nhủ:” Đúng vậy, Bạch hộ vệ, người nọ đã bị bắt, nhất định không thể trốn thoát, tương lai người muốn trừng phạt hắn như thế nào tùy ý người, lúc này không nên vội. Thương thế của Triển Tiểu Hùng quan trọng hơn nhiều a.”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới dần tỉnh táo lại, nắm tay mới buông lỏng cáo trạng, ” leng keng” một tiếng liền rơi xuống đất. Nhưng y không dừng lại dù chỉ một phút, lập tức hướng phòng mình ở hậu viện chạy đi....

...

Trong phòng hộ vệ.

Một người nho nhỏ đang nằm yên giấc trên chiếc giường lớn trắng tinh, mềm mại, ấn đường nhú lại thật sâu, trên làn da trắng nõn, mềm mại, vet bông cùng vết té ngã còn chưa có lành lại bây giờ lại thêm chi chít các vết sẹo gai mắt, mặt mũi thì bầm dập, hình dung là bộ dạng vô cùng thô thảm. Bộ dạng vô cùng thương tâm, gấp liền rơi nước mắt (nhân đã muốn hoàn toàn chìm đắm vào HM tiểu Miêu TAT lẹ ing)

Bạch Ngọc Đường thần sắc ngưng trọng ngồi bên giường, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hắn, ánh mắt không chớp nhìn chăm chú vào đứa bé đang nằm hôn mê trên giường, trong miệng thì thào kêu:” Tiểu Hùng, người tỉnh tỉnh a... Người thế nhưng ngàn vạn lần không thể chết ... Người mau tỉnh dậy..” Vừa nói vừa nghẹn ngào, nước mắt cũng như những hạt trân châu ròn ròn chảy xuống.

Công Tôn Sách có chút xấu hổ đứng ở bên cạnh, sau khi lựa chọn cẩn thận một phen, rút cục vẫn quyết định nói ra:” Cái kia... Bạch hộ vệ... Tiểu Hùng hắn..”

” Hắn làm sao...?! Có còn cứu được không?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên đứng bật dậy, mạnh mẽ nắm lấy bả vai Côn Tôn Sách, vội vàng hỏi.

Công Tôn Sách bởi vì đột nhiên bị Bạch Ngọc Đường tiến tới gần mặt, lại trông thấy biểu tình của y không khỏi lại càng hoảng sợ, cánh tay cũng bị y nắm đến nổi phát đau, vội vàng trấn an:” Cái kia... Bạch hộ vệ người phải bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói...”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe hần nói mình phải bình tĩnh, trong lòng bất chợt có dự cảm không hay. Trái ngược lại càng gắt gỏng rống to lên:” Ta hiện tại rất bình tĩnh! Người đừng có dông dài, Ta nhất định chịu đựng được! Nói mau...!”

” Tiểu Hùng hần...”

20. Chương 20

” Cái gì? Chỉ là bị thương ngoài da?(° °) @” Bạch Ngọc Đường vốn đã nghĩ đến cảnh xấu nhất, thiếu chút nữa ngay cả chết cũng đã nghĩ đến.(Ngũ gia người quả nhiên đối với Tiểu Hùng ...),. Đột nhiên nghe thấy đáp án (đỡ hơi =))) này khiến cho y có chút phản ứng không kịp.

” Đúng vậy. Bạch hộ vệ. Trên người Tiểu Hùng mặc dù bị thương nhiều nhưng phần lớn là vết thương ngoài da. Hơn nữa thân thể của hần rất tốt, nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài ngày sẽ không có chuyện gì.” Đến cả Công Tôn tiên sinh trong lòng cũng âm thầm thấy quái lạ. Đứa nhỏ này sinh mệnh thực là ngoan cường, bị thương thành như vậy thể nhưng lại không có việc gì. Thật không hiểu hần ăn cái gì mà lớn lên?!! (- -||| (Vô nghĩa.! Tốt xấu gì ta cũng đc xưng là 1 con dực miêu, một đêm có thể chiến đấu với nhiều tên, ngay cả một chút thể lực mà còn không có thì làm sao đem tiểu thử lấy về nhà a?!)

Chẳng nhẽ so với cuộc sống trước đây có sự thay đổi nên cơ thể hần máu tăng nhiều hơn, tăng cường thể chất?!

Bất quá những cái này Công Tôn tiên sinh không dám nói, nếu để cho Bạch Ngọc Đường biết Triển Tiểu Hùng bị thương như vậy kì thật vẫn có chút nguy hiểm phỏng chừng những người có liên quan cùng thương thể của hần sợ rằng sẽ không thể thấy ánh mặt trời ngày mai. Bởi cứu một mạng người hơn xây 7 tầng tháp, Công Tôn tiên sinh kì thật vẫn rất nhân từ. Mặc dù những người này có sai lầm nhưng tất cả những lỗi đó cũng không phải là tội chết a (hàm hồ, người thực ra là sợ người khác nói Bao đại nhân dung túng thuộc hạ xem mạng người như cỏ rác đi?!)

Nhưng Bạch Ngọc Đường có vết xe đổ trước, đối với lời nói của y vẫn là thái độ cực kì hoài nghi:” Công Tôn tiên sinh, người hãy nhìn cẩn thận? Hần là bị xe ngựa đụng nên thành như vậy, thật sự không có nội thương gì chứ?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bị sưng lên như bộ dạng phề nhân, trên người cơ hồ cũng không có mảnh da nào hoàn hảo, như thế không phải là bộ dạng của người chết sao?!

” Theo thương thế của hần, trên người chỉ có trầy da tứ chi là do xe ngựa đụng phải mà tạo thành, còn lại các vết sưng là do đòn khí gây ra, trừ bỏ phía trên bị thương, còn lại những vết ở hông, đại khái... là do bị người đánh. Bởi vậy cũng không có nguy hiểm đến tính mạng”. Công Tôn tiên sinh nói xong chấp tay trước ngực, trong lòng âm thầm cầu nguyện: các người tự cầu phúc đi, ta không cứu được nữa rồi. hi vọng kiếp sau các người hảo hảo làm người, đừng trêu chọc hai tiểu tử tổng này nữa QTZ...

Quả nhiên lời còn chưa dứt đã nghe Bạch Ngọc Đường một tiếng sư tử hồng:” Bị người đánh?? Là loại người nào mà dám đánh Tiểu Hùng nhà ta?! Bạch gia gia giết cả nhà hần!”. Nói xong liền bày ra một bộ chuẩn bị chém người mà hướng bên ngoài phóng tới!

Cũng may Bạch Ngọc Đường một tiếng rống này đúng lúc đánh thức tiểu miêu bệnh tật trên giường. Tiểu gia khóa tỉnh lại việc đầu tiên làm chính là tìm kiếm Bạch Ngọc Đường đại ca ca nhà hần:” Bạch... Bạch ca ca..”

Bạch Ngọc Đường đầu tiên nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của Triển Tiểu Hùng, lập tức xoay người lại, bỏ nhào đến bên giường. Gương mặt hung thần ác sát vừa mới rồi cũng lập tức đổi thành một bộ lo lắng, đau lòng, nắm cánh tay nhỏ bé vội vàng dò hỏi:” Tiểu Hùng! Tiểu Hùng người đã tỉnh?!”

Lập tức một lớn một nhỏ hai người lại muốn người nùng ta nùng. Công Tôn Sách cũng rất thức thời xem xét lại châm bao cùng hòm thuốc rồi cáo từ, lúc gần đi còn để lại một câu:” Kia thuốc để trên bàn, Bạch

hộ vệ người nhớ khi còn nóng ụy hấn uống xong, đại nhân còn có công vụ phải xử lí, đệ từ phải đi ra ngoài trước”.

Nhưng lúc này Bạch Ngũ gia làm gì còn thời gian rảnh rỗi để ý đến y, hoàn toàn không nghe thấy có người nói chuyện, chỉ có không ngừng run rẩy lấy tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh một khối tím một khối xanh của Tiểu Miêu Miêu, đau lòng hỏi: “Tiểu Hùng, người nơi nào không thoải mái? Chớ nhần, nếu đau thì hãy nói cho ca ca a.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường vì mình mà vẻ mặt lo lắng, hốc mắt lại hồng hồng, trong lòng vạn phần không đành lòng, đang định mở miệng an ủi:” Ta..”

Rồi lại nhớ đến nguyên do chính mình lúc trước thương tâm, trong lòng không ngăn được bị thương mà đau đớn, không khỏi lộ ra vẻ mặt ảm đạm, chậm rãi quay mặt đi, tay phải lại bị Bạch Ngọc Đường giữ, cũng không có ý định rút lại, lạnh lùng nói:” Bạch ca ca, ta không sao. Người cũng nhanh chóng thành thân đi, cũng phải có bảo bối của mình rồi, ta có thể tự chiếu cố chính mình hảo, người sau này cũng đừng có vì ta một người không có liên quan gì mà phí tâm.” Ngọc Đường, người không cần lại đối tốt với Triển mỗi nhiều như thế, nếu không ta sẽ lại không nỡ thả người ra a TAT

Lại thấy Bạch Ngọc Đường bộ mặt kinh ngạc, vội vàng giải thích:” ai nói Tiểu Hùng là người không có liên quan? Lại còn nói Bạch ca ca muốn thành thân?!”

Trong bụng có điểm rõ ràng, đứa nhỏ này biết điều, thông minh, sao có thể vô duyên vô cớ lại bị người đánh, đã thế còn bị xe ngựa đụng? Nguyên lai trong lòng có tâm sự, sợ là sau này nếu mình cưới nữ nhân khác sẽ không bên hấn cho nên mới thương tâm khổ sở. Nghĩ cũng đúng, có mấy người mẹ như mình độ lượng như vậy, yêu ai yêu cả đường đi? Huống chi hấn cũng không phải ruột thịt của mình, lo lắng của hấn cũng hoàn toàn có căn cứ...A! Không đúng. Mình là cha. Sao có thể đánh đồng với những nữ nhân kia được.

Triển Chiêu vừa nghe những lời này, nhất thời chưa nghĩ ra, ngu ngơ chớp mắt một cái hỏi:”A? vậy người không phải... không phải có hài tử sao?”

Bạch Ngọc Đường mặc dù đối với Triển Tiểu Hùng cơ hồ là không gì không nói nhưng khi đề cập đến vấn đề này vẫn có chút xấu hổ, mớ hồ nhỏ giọng lầm bầm:” Chuyện này còn chưa có xác định, nói sau đi...Nga. Thì ra người cho rằng Bạch ca ca cùng nữ nhân khác có hài tử?”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới chợt hiểu ra, Tiểu Hùng sao lại thông minh đến vậy, không nghĩ tới một đứa trẻ như thế nhưng lại suy nghĩ như một đại nam nhân nha! (Ngũ gia người cũng quá trì độn đi, hiện tại mới nghĩ ra = =|||)

” Không phải thế sao? Nếu không thì có thể là gì?” Cái này Triển Miêu Miêu càng cảm thấy hồ đồ, không cùng nữ nhân? Mà cũng không thể nào là cùng nam nhân đi?!

Xem ra thực sự nếu mình không cùng tiểu bình dấm chua này nói rõ ràng, hấn không chừng sẽ làm việc ngốc. Thế là Bạch Ngọc Đường thừa dịp Triển Tiểu Hùng ngẩn người, hết sức cẩn thận ôm hấn vào lòng, xoa đầu, ôn nhu nói:” Đứa ngốc, cục cưng của Bạch ca ca...” Dừng một chút, cảm giác không nói nên lời, thế là lộ ra gương mặt xinh đẹp kéo tay nhỏ bé che lấy bụng chính mình, thanh âm như muốn nói:”.. ở chỗ này.”

” Cái gì???” Miêu đại nhân đầu óc lại một lần nữa nháy mắt theo không kịp!

Bạch Ngọc Đường cũng cho là Triển Tiểu Hùng vừa nghe đến sự việc trái tự nhiên nên có chút khó tiêu hóa, thế là mỉm cười tiếp tục nói:” Cái này người yên tâm đi. Bạch ca ca sẽ không cùng nữ nhân khác thành thân, hơn nữa người sẽ phải làm...”

Ai ngờ “ca ca” hai chữ còn chưa nói ra khỏi miệng liền bị tiếng kêu sợ hãi của Triển Tiểu Hùng cuối cùng cũng hiểu ra cắt đứt

” Ta muốn làm cha ?

21. Chương 21

” Ta muốn làm cha ?!”

” Ngươi, ngươi nói, nói cái gì?!” Lúc này đại não của Bạch Ngọc Đường so với Triển Tiểu Hùng cũng không khá hơn chút nào, nói chuyện cũng không rõ ràng, nghĩ đến bất kỳ một nam nhân bình thường nào khi nghe đến chuyện mình bị một Tiểu P của hải tử làm cho lớn bụng đại khái cũng vô pháp duy trì trạng thái bình thường = =||

Thần trí Triển Chiêu cuối cùng cũng bị thanh âm của Bạch Ngọc Đường kéo về chút ít, lúc này mới ý thức được mình dưới sự kích động đã nói điều không nên nói, sợ là đã lộ nhưng nhất thời không thể nào nghĩ ra cách che giấu, chỉ đành ấp úng vừa trì hoãn thời gian vừa tìm đối sách:’ A? Ách... Kia, cái kia...”

Suy nghĩ đến lúc này mình hơi lớn tiếng, Bạch Ngọc Đường không thể không nghe rõ, nếu hiện tại đổi lời ngược lại càng khiến người ta hoài nghi, thế là bướng bỉnh tiếp tục gãi đầu nói dối:” Ta nói... Ta, ta muốn làm, làm cha... ách...” Đang nói hoàn hảo tựa như làm sai chuyện gì, thanh âm càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng ngày cúi càng thấp.

Trong đầu Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiện lên một ý niệm quái dị nhưng rất nhanh liền bác bỏ suy đoán của mình. Không thể nào là hấn, không thể nào! Lại thấy tiểu gia khóa kia một bộ dạng đáng thương liền không đành lòng hung dữ, chỉ sững nịnh xoa lấy đầu nhỏ của hấn, nói một câu:” Sao có thể? Ngươi mới bao nhiêu tuổi thôi mà?” Đứa nhỏ này còn nhỏ đại khái là hiểu lắm cái gì đó mới có thể nghĩ như thế.

Lại thấy tiểu Miêu Miêu đột nhiên ngẩng đầu lên, nháy đôi mắt đen láy, trừng to nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, không muốn thuận theo, tiếp tục không tha mà dây dưa:” Chẳng lẽ không được sao? Ta ngày ngày đều cùng Bạch ca ca ngủ chung một chỗ nha.” Dù sao bây giờ mình cũng là một tiểu hải tử, dứt khoát phải làm giả bộ dạng trẻ người non dạ sao? ôi mặt (zan đại nhân, người thật BS(nhảm nhí, bullshit =”=) – – đi)

Gì cơ?! Bạch Ngọc Đường hắc tuyến |||||

Trên mặt thế nhưng lại không thể không làm ra bộ dạng từ phụ(người cha hiền từ) kiên nhẫn giảng dạy:” Tiểu Hùng a, không phải hai người mỗi ngày ngủ cùng một chỗ sẽ có cục cưng.” (Tiểu Bạch a như vậy mà người cũng tin sao! QTZ ...)

Phía bên kia Tiểu Miêu Miêu vì chứng minh mình thực rất ngây thơ, rất thuần khiết, rất trẻ con, tiếp tục bày ra vẻ mặt tò mò, chăm chỉ học hỏi:” Thế muốn có cục cưng thì phải làm như thế nào?!”

Bạch Ngọc Đường nghe hấn nói thế thì khuôn mặt” bùm” một cái đỏ ửng cả lên, chuyện này làm sao cùng tiểu gia khóa nói đây, cũng không thể nói... nói là cần phải làm cái chuyện kia...(Ngũ gia người cũng đã thất thân cho tiểu sắc miêu này rồi còn có gì không thể nói đây →→) Dưới tình thế cấp bách đành phải văng ra một câu nói vụn vặt lừa gạt đứa trẻ kiêu:” Cái này... Chờ Tiểu Hùng trưởng thành, cưới vợ thì sẽ biết ngay thôi mà.”

Ai ngờ Triển Tiểu Hùng lại đột nhiên nghiêm mặt, hai mắt nhìn thẳng vào đôi ngươi của Bạch Ngọc Đường, cầm tay hấn giống như thề non hẹn biển nghiêm túc mà nói:” Ta sẽ không cưới vợ, ta chỉ muốn cùng Bạch ca ca một người! Ta muốn đối Bạch ca ca chịu trách nhiệm!” Ngọc Đường, ta cuối cùng cũng nói ra được rồi a lệ

Cha! Chịu trách nhiệm?!

Bạch Ngọc Đường vừa nghe lời này nhất thời liền nổi da gà:” Tiểu tử thôi, ngươi nói nhảm cái gì đây?! Ngũ gia ta là nam nhân. Không nói với ngươi cũng không là của ngươi? Ngươi sao vẫn không rõ thế nhỉ?!” Một hải tử miệng còn hôi sữa (hỉ mũi chưa sạch) thế nhưng đối với mình nói muốn chịu trách nhiệm đứa trẻ trong bụng?! hấn đem Ngũ gia ta thành nữ nhân sao?! Rồi nếu như sau này hấn đi ra ngoài rêu rao Ngũ gia ta mang thai hải tử của hấn, Ngũ gia ta còn không phải sẽ bị người ta chê cười đến chết sao?!

Nhưng vừa mới nói xong y liền có chút hối hận, thấy bộ dạng có chút quá hung dữ... Bởi vì y nhìn thấy rất nhanh liền thay bộ dạng không thể nào tin nổi vào sự thật đau lòng, tàn khốc, ép hỏi y:” Vậy là ai?! Bạch ca ca ngươi còn cùng với người khác ngủ cùng nhau sao TAT...” Bộ dạng kia thoạt nhìn cực kỳ thương tâm,

cực kỳ ủy khuất, từng giọt từng giọt châu ngọc trong suốt thi nhau rơi xuống, khiến Bạch Ngọc Đường quả thực đau lòng muốn chết. (Tiểu Miêu đại nhân, người cũng thật biết diễn trò a =v=)

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vươn tay xóa đi nước mắt trên mặt của hã, ôn nhu an ủi:” Tiểu Hùng ngoan, không khóc, không khóc a Bạch ca ca không có cùng người khác ngủ qua, có ngủ cũng chỉ cùng một mình Tiểu Hùng mà thôi.”! Trong lòng thế nhưng lại âm thầm mắng:” Tử Miêu, Bạch gia gia kiếp trước thiếu người cái gì a! thế nhưng kiếp này xui xẻo bị hai người các người một lớn một nhỏ ăn đến sít sao!

Tiểu Miêu Miêu lúc này mới nín khóc mỉm cười, xoa đi nước mắt chưa khô, Khuôn mặt nhỏ nhắn xác nhận:” Thật? Không gạt ta?”

Bạch Ngọc Đường vì chứng minh sự trong sạch của mình, bắt đắc dĩ sờ sờ trán của hã, gật gật đầu nói:” Thật! Chúng ta không phải buổi tối khi đi ngủ đều ở chung một chỗ hay sao? Ca ca kia cũng vô pháp có thể cùng người khác ngủ chung a?” (Ngũ gia, nào có người nào dễ hài tử như thế = = |||)

” Kia cũng là...” Như thế có nghĩa quả thật Ngọc Đường không cùng ai ngoài trừ Triển mỗ...

Thật ra thì cũng không phải Triển Chiêu không tin Bạch Ngọc Đường, nhưng vì muốn nghe Ngọc Đường chính miệng nói y mang thai con của mình nên mới nhất thời có ý xấu cố ý diễn một màn kịch như thế. Nhưng là lúc này khi thấy Ngọc Đường đối tốt với mình như thế, hã liền không nỡ khi dễ tiểu Thử, bởi vậy kế hoạch cuối cùng là không được như ý.

Thấy Triển Tiểu Hùng cuối cùng cũng tin lời của mình, Bạch Ngọc Đường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên nhớ tới mặt mũi Ngũ gia, quyết không thể đem việc này đồn đại ra ngoài. T hế là liền cùng Triển Tiểu Hùng tiếng bằng hữu thương lượng:

” Bất quá Tiểu Hùng người phải đáp ứng ca ca một chuyện. Người không thể kể chuyện này cho bất cứ ai khác kể cả Bao bá bá cùng Công Tôn bá ba cũng không thể nói! Nếu không ca ca sau này liền sẽ không bao giờ ... nữa cùng người ngủ.”

” Không nên TAT! Ta tuyệt đối không cùng bất luận kẻ nào nói ra.”

” Thật ngoan! Mua!”

” Kia... Ta sau này gọi người Ngọc Đường có được hay không... “

” Không được! > < “=” ”=” ở=” thời=” điểm=” không=” có=” ai=” cũng=” không=” được=” sao=” qq.=” uah=” ngọc=” đường,=” ta=” yêu=” người=” nhất!”=” thể=” là=” jq=” hai=” kẻ=” một=” lớn=” một=” nhỏ=” liền=” chính=” thức=” được=” xác=” lập=” ngay=” lúc=” này.=” ” ha=” hã=” tiểu=” miêu=” miêu=” vừa=” diễn=” một=” màn=” lừa=” người=” đi=” hơn=” nữa=” tình=” cảm=” hai=” người=” cũng=” có=” bước=” phát=” triển=” vượt=” bậc=” ta=” chảy=” mồ=” hôi=” ||=” như=” vậy=” mà=” cũng=” có=” thể=” tiến=” triển=” bất=” quá=” rất=” nhanh=” sẽ=” có=” người=” phát=” hiện=” ra=” ‘đoán=” xem=” là=” ai=” nào=” mai=”>

22. Chương 22

Editor: Jung Tiểu Kú

Triển tiểu miêu có động lực tinh thần, đã thương khi nãy tự nhiên cũng tốt lên rất nhanh, không quá mấy ngày liền vui vẻ trở lại. (Miêu đại nhân người quả là tiểu kiên cường đánh không chết!)

Sau khi thương thế tốt lên, Triển Tiểu Hùng làm việc đại sự chính là đặt ra kế hoạch bảo vệ thai phụ (Vâng đúng vậy. Thai phụ đó ạ không phải thai phụ đầu nga) Mà tối trọng yếu trong kế hoạch này là tự mình tiêu diệt hết thảy những nhân tố có thể nguy hại đến Bạch Ngọc Đường Bạch ca ca cùng làm con trai bảo bối nhà hã khỏe mạnh.

Thật ra thì Bạch Ngọc Đường sau khi quyết định sẽ sinh hài tử cũng ít nhiều chú ý hơn ở phương diện ăn uống cùng hành động. Thế nhưng y cũng không phải là người tỉ mỉ gì. Theo thói quen nếu lại cao hứng nữa sẽ chẳng không được mà khó tránh khỏi sẽ làm ra chút ít chuyện tình có ảnh hưởng đến kiêng kị của thai phụ.

Thế là kế hoạch của Triển Chiêu liền bắt đầu từ chuyện ăn uống mà Ngọc Đường dễ dàng phạm phải .

Ngày hôm nay, Triển Chiêu miu miu thừa dịp lúc Ngọc Đường ra ngoài thi hành công vụ, một mình chạy về phòng của hai người, len lén chui xuống dưới giường. Phía dưới kia có một căn phòng vừa mát lại vừa thông gió thật thích hợp cho Bạch Ngọc Đường vào ở. Sau này phải bí mật sai người sửa chữa và chế tạo lại.

Triển Chiêu cẩn thận từng li từng tí nhấc lên viên gạch ở trên nóc của căn phòng tối, đem đồ vật bên trong từng kiện từng kiện toàn bộ lên mặt đất, sau đó kiểm kê lại. Trong đó có bốn hũ rượu Hạnh Hoa(1), ba hũ Thanh Hương (2), ba hũ rượu vang cất Hoa Điêu(3), hai lọ Trúc Diệp Thanh (4), hai vò Đỗ Khang (rượu vang) cùng hai hũ Liulinzhen (5)thậm chí còn có một chai rượu cống ủ chín năm cùng rượu nho Tây Vực tiến cống. Ngoài ra còn có hai chai rượu không đậy kín không rõ tên. Triển Chiêu cũng không có chú ý nhìn kĩ, liền bắt đầu đem những vò cùng chai rượu này đem ra ngoài...

Bởi vì con chuột nhà hấn đối với rượu khúu giác vô cùng nhạy bén, giấu ở bất kì chỗ nào trong Khai Phong phủ cũng bị Bạch Ngọc Đường phát hiện. Hơn nữa những vò rượu này đều là loại rượu ngon lâu năm, là cực phẩm rượu, nếu bị người khác phát hiện sẽ không ngăn được mơ ước. Vì vậy Triển Chiêu giao cho một nàng hầu đem địa điểm giấu rượu chuyển đến chôn ở dưới gốc cây Hòe lâu năm == ||| Hơn nữa để không khiến người trong phủ Khai Phong chú ý hấn chỉ có thể tự mình chuyển từng vò từng vò một.

Cả quá trình ban đầu tiến hành coi như thuận lợi trừ hai hũ Liulinzhen khi ra ngoài bị Triển Chiêu trực tiếp đưa cho một lão bá khát cái thoát nhìn rất đáng thương ở ven đường. Còn lại tất cả hầu hết là an toàn chuyển đến địa phương kia và bị Triển Chiêu chôn kĩ. (Liulinzhen, hiện tại gọi là rượu Tây Phương, được làm ở Thiểm Tây cũng chính là đồng tử lão gia Liễu Thanh, mọi người biết nó tại sao lại bị Triển Chiêu cho đi rồi đi ^÷^.)

Chẳng qua là hai cánh tay non nớt của Triển Tiểu Hùng tiểu bằng hữu hôm nay cầm những vò rượu lớn kia dù sao so với sức nặng của chúng vẫn là hơi yếu ớt, hấn lại trọng thương mới lành. Cuối cùng thể lực chống đỡ không nổi cộng thêm trên đường đi qua nhiều khu đường phố chen chúc, người đi hồi hải, nếu không cẩn thận sẽ đụng trúng bảo bối tửu của Bạch Ngọc Đường. (Miêu: ta cũng không muốn Bạch Ngọc Đường truy tìm thân ảnh để chém chết a TAT) Vì vậy Triển Chiêu đem toàn bộ lực chú ý đặt trên việc vận chuyển những vò rượu kia, cũng không chú ý hoàn cảnh chung quanh. Huống chi thành Biện Kinh lớn như vậy, hấn cũng không nghĩ được rằng mình cùng con chuột nhà mình lại có thể tâm linh hữu linh mà hữu duyên thiên lí năng tương ngộ (6) đến thế

“Triển • Tiểu • Hùng! Trên tay ngươi cầm là cái gì thế?!”

Tiểu Miêu Miêu đang vuốt ve vò rượu cuối cùng hấp tấp trên đường đi chậm. Vốn tưởng rằng kế hoạch đã thành công trong tay rồi, trong lòng một trận kích động, cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Lại đột nhiên nghe thấy tiếng rống giận của Bạch Ngọc Đường, nhất thời chỉ cảm thấy sau lưng một trận lạnh người. Biết rằng nếu bây giờ chạy là chắc chắn không kịp nữa rồi nhưng cũng nhất quyết không thể để vò rượu này rơi vào tay Ngọc Đường. Dưới tình thế cấp bách, hấn xé giấy dán trên vò rượu, ôm chặt lấy nó bày ra một bộ dạng anh dũng hi sinh mà uống hết ==|||.....

” Tiểu Hùng !” Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường kêu lên một tiếng sợ hãi rồi vọt tới!

Ai ngờ Tiểu Miêu Miêu tốc độ so với y còn nhanh hơn mấy lần, đợi đến lúc Bạch Ngọc Đường chạy qua đoạt lấy vò rượu trong tay hấn thì vò rượu kia cũng đã bị Triển Tiểu Hùng uống hết đến nỗi có thể nhìn thấy đáy hũ.....(zan đại nhân, là bình rượu to lớn mà (o))

” Ha hả, Ngọc Đường..... Vò rượu này cay quá a.....nắc.....”

Phù phù !

” Tiểu Hùng! Triển Tiểu Hùng! Ngươi tỉnh a!”

.....

Đêm khuya, trong phòng hộ vệ.

Bạch Ngọc Đường trong giấc mộng cảm thấy nơi bụng có cảm giác nóng ướt, bị đè nén, trong lòng đột nhiên cả kinh. Nhất thời thanh tỉnh lại. Nhanh chóng cúi đầu nhìn qua. Sau khi thấy rõ cảnh tượng phía dưới bỗng nhiên lại thấy yên lòng, không nhịn được cười khẽ nói:” A, nguyên lai là người tiểu ma men a”

Nguyên lai là con mèo nhỏ kia đang ôm lấy eo mình, gục trên bụng mình mà chảy nước miếng. (Miêu đại nhân là hình dáng nhỏ giọt a a a TAT) Đã thế lại còn vừa khò khè khe khe vừa nói mớ:” Ngô.... Ngọc Đường.... Cục cưng Cục cưng của chúng ta.....Khò khè.....”

Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói thế bỗng nhiên đen mặt, chỉ muốn hung hãn một cước đem hắn đạp xuống giường:” Hừ, tiểu tử thôi! Muốn Ngũ gia nói sao người mới hiểu đây a?!”

Nhưng khi tay kia còn chuẩn bị đánh người còn chưa kịp giờ lên thì bên tai, Triển Chiêu lại nói một câu mới khiến đầu y nháy mắt mềm nhũn ra:” Ngọc Đường..... Vì cục cưng.....không nên uống rượu..... Khò khè.....”

Thì ra là, hắn trộm rượu của Ngũ gia là bởi vì hài tử trong bụng.....

” Tiểu đứa ngốc...” Đưa tay sủng nịnh gõ nhẹ một cái lên cái đầu dừa nhỏ tròn bóng, thế nhưng trong lòng lại nổi lên một tia yêu thương. Nhớ tới tình huống ban ngày cậu Triển Tiểu Hùng y đến giờ vẫn có chút sợ hãi

Cái đựng trong hũ kia là một loại rượu mạnh a! Bởi vì không phải là loại rượu quý gì chẳng qua là ở phương Nam tương đối ít thấy. Bạch Ngọc Đường nghĩ muốn uống thử nên mới nhờ bằng hữu mua hộ, đại khái là mua phải hàng ròi (qt: hàng đã phá kiện để bán lẻ) cho nên cũng không dán tên. Ai ngờ tiểu gia khóa kia coi nó như nước lã mà đem cả bình uống hết!.

Cũng may mình kịp thời đem Tiểu Miêu kia xốc lên (Gì?!), đem những giọt rượu còn lại trong dạ dày cũng phun hết ra nếu không lúc này hắn khẳng định đã bị ngộ độc rượu mà chết rồi = = |||

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường liền không đành lòng trách cứ Triển Tiểu Hùng tội trộm đi những bảo bối rượu ngon lâu năm của mình. (Miêu đại nhân, người quá cao tay đi! Lại có thể lừa dối người kia thêm một lần nữa O?!) Ôn nhu chỉnh lấy cái đầu nhỏ của Triển Chiêu sang một bên, tránh hắn lại áp lấy bụng của mình, đang chuẩn bị đứng dậy xuống giường đi đổi kiện áo đã bị con mèo nhỏ làm ướt lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng

Quay đầu hướng lên giường nhìn lại.....

Sau ba giây yên lặng.....

Sau đó.....

“Triển • Tiểu • Hùng! Người cút ra ngoài cho ta a a a !”

Chú thích

(1) rượu Hạnh Hoa: hay còn gọi là rượu Mao Đài. Rượu Mao Đài là loại rượu trắng Bạch Tửu của Trung Hoa.

Loại rượu Mao Đài được sản xuất tại một thị trấn có tên là Mao Đài, nằm trong thành phố Nhân Hoài [], thuộc Tuần Nghĩa [], tỉnh Quý Châu [] thuộc miền Tây Nam Trung Hoa. Người ta tin rằng thị trấn Mao Đài nằm ở vùng khí hậu và rau quả đặc biệt và việc này đã góp phần vào mùi vị của nước rượu. Rượu Mao Đài được xếp loại vào loại rượu có mùi hương vị nước tương [Tương Hương –] vì nó đặc biệt tinh chất, nhẹ mùi, và có mùi vị như mùi nước tương đậu nành vẫn còn nằm trong miệng sau khi uống, và được chưng cất từ lúa miến đã lên men Lịch Sử

Rượu Mao Đài được sản xuất từ thị trấn Mao Đài nằm gần Tuần Nghĩa [] tại Nhân Hoài [], Quý Châu, nơi mà rượu được sản xuất có lịch sử lâu đời. Rượu Mao Đài ngày nay có nguồn gốc từ triều đại nhà Thanh Mãn Châu tại Trung Hoa và đã thắng giải hội chợ quốc tế vào năm 1915. Thêm vào đó, rượu Mao Đài cũng đã được đặt tên là Quốc Tửu vào năm 1951, 2 năm sau ngày thành lập nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa [Trung Cộng].

Rượu Mao Đài đã từng được sử dụng để tiếp đãi quốc khách viếng thăm Trung Hoa. Đây là loại rượu duy nhất được các tòa đại sứ Trung Hoa sử dụng để biếu tặng. Loại rượu này trở nên nổi danh khi Chu Ân Lai sử dụng để tiếp đãi tổng thống Mỹ Richard Nixon vào năm 1972. Đây là loại rượu được biết đến nổi danh đứng thứ 3 chỉ sau hai loại rượu Whisky và Cognac.

Trong suốt triều đại nhà Thanh [1644-1911], rượu Mao Đài đã trở thành loại rượu Trung Hoa đầu tiên được sản xuất đại trà với sản lượng hàng năm là 170 tấn. Vào năm 2007, hơn 6,800 tấn rượu Mao Đài đã được bán ra.

Hiện thời rượu Mao Đài bán ra 200 tấn mỗi năm tới trên 100 quốc gia và khu vực trên toàn thế giới.

Thị Trường

Theo một bài báo có tên là “Pouring a Big One” đăng trên tạp chí China Economic Review vào tháng 5/2008, thì nhóm Vin & Spirit [V&S] tuyên bố rằng rượu trắng Bạch Tửu đã trở thành loại rượu phổ biến nhất trên thế giới, với sản lượng hàng năm là 520 triệu thùng loại 9 lits bán ra so với 497 triệu thùng 9 lits so với loại rượu Vodka..

Cũng trong bài báo này, rượu Mao Đài được xếp hạng đứng thứ 2 trên thị trường khi so sánh với các loại rượu trắng Bạch Tửu khác. Sau đây là bản xếp hạng các loại rượu trắng Bạch Tửu theo phần trăm thị trường chiếm được:

Ngũ Lương Dịch [] – 45%

Quý Châu Mao Đài [] – 30%

Quốc Diệu 1573 [] – 10%

Thủy Tinh Phường [] – 10%

Các loại khác – 5%.

(2) Rượu Thanh Hương: Thanh Hương [], Hương vị nhẹ hay Phần Hương –]: Thơm, không ngọt, và vị thanh trong miệng khi uống vào. Mùi vị của loại rượu chưng cất này cơ bản là do chất Ethyl Acetate và Ethyl Lactate mà ra. Một thí dụ điển hình về loại rượu này là rượu Phần Tửu [] từ tỉnh Sơn Tây [].

(3) Hoa Điều Tửu [], hay còn gọi là Nữ Nhi Hồng []: một loại rượu Hoàng Tửu có nguồn gốc từ Thiệu Hưng, nằm về bờ biển phía Đông của tỉnh Chiết Giang []. Loại rượu này được làm từ gạo nếp và lúa mì. Loại rượu này phát triển từ tập tục chôn rượu Nữ Nhi Hồng chôn dưới đất ở Thiệu Hưng khi sanh con gái và đào lên sử dụng trong tiệc cưới của cô gái đó. Các vại chứa rượu sẽ được trang điểm bằng màu sắc sáng chói như là một món quà cưới. Và để cho món quà trở nên hấp dẫn hơn, người ta bắt đầu khắc hình hoa vào các vại chứa rượu. Nồng độ rượu của Hoa Điều Tửu là 16%.

(4) Trúc Diệp Thanh rượu ngâm rần lục xanh Trúc Diệp Thanh Tửu []: Một loại rượu ngọt được làm ra tại tỉnh Sơn Tây [], là Phần Tửu [] được ủ với hàn tá các dược vị thuốc Bắc. Một trong những thành phần của dược vị là lá tre, và chính lá tre đã làm cho rượu có màu xanh vàng và cái tên Trúc Diệp Thanh. Nồng độ cồn trong rượu nằm trong khoảng 38-46% theo thể tích.

(5) Tây Phương Tửu []: Đây là loại rượu trắng Bạch Tửu chưng cất được làm từ lúa mạch và đậu. Loại rượu này được sản xuất tại Thiểm Tây [] và Phương Tường Huyền [], Trung Hoa.

nguồn

hân ta tìm cái đồng rượu trên mà ngắt L

(6) tâm linh hữu linh mà hữu duyên thiên lí năng tương ngộ: có duyên ngàn dặm cũng sẽ gặp được nhau.

23. Chương 23

“”Triển • Tiểu • Hùng! Người cút ra ngoài cho ta a a a a a !”

Lời còn chưa dứt, Triển Chiêu chỉ cảm thấy trên mông vô cùng đau, tiếp theo thân thể liền vù vù một khắc bay lên. Hắn còn chưa kịp hiểu là có chuyện gì, liền như một con chó đói bỏ nhào cắm đầu xuống, khuôn mặt cùng với mặt đất liền tiếp xúc thân mật HLL= =|||

Cái đầu nhỏ bé kia khi say rượu bị một ném nặng nề này kích thích khiến nhất thời thanh tỉnh lại, nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, sau đó liền hét lớn:” Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?! Phát sinh chuyện gì?!”

Đang lúc Triển Chiêu dùng cái đầu nhỏ bé chưa hết bàng hoàng mà thiếu tỉnh táo cố gắng tự hỏi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe được bên trong phòng truyền ra một tiếng rống lớn:” Con chó nhỏ chết tiệt kia! Đi đi rửa sạch chần dệm thì mới được ngủ tiếp!”

Lời còn chưa dứt lại có một vật hình tròn lớn ầm ập, mềm mềm từ trong nhà bay ra:” Phốc ” một tiếng đem Triển Tiểu Hùng cả người bao lại.

Miêu đại nhân thông minh khả ái của chúng ta lúc này mới ý thức được mình nguyên lai là bị người nhà mình đuổi ra ngoài. (Ai là ... người nhà của người chắc chắc). Ôm lấy cái chần cùng dệm bị Bạch Ngọc Đường ném cho, mặc dù vẫn không rõ biểu hiện ôn nhu, hiền lành trước mặt mình này là như thế nào? (Gì?!) Bạch Ngọc Đường Bạch ca ca vì sao đột nhiên lại nổi đóa lên như thế lại còn dùng một cước đạp mình ra khỏi phòng, thế nhưng Tiểu Miêu Miêu tổng lòng lại cảm thấy hết sức vui mừng:” Ngọc Đường nhà ta chính là thể thiếp (thiếp của bản thân) còn biết ta sợ lạnh mà đem chần bông ném ra... Cái này có thể coi là mang theo nhiệt độ của Bạch Ngọc Đường đây.! ”

Triển Chiêu nghĩ đến thế thì vừa cảm động không thôi, vừa đem mặt vùi vào trong chần lại dùng sức hít một hơi

” Ân! Mùi vị của Ngọc Đường thật thơm a ... Từ từ, sao hình như còn có mùi gì đó kì quái...”

Sau lại cẩn thận ngửi lại...

...

= =|||||||

Thiên a!!!

Ta Triển Hùng Phi đời này coi như không còn mặt mũi nhìn người khác nữa rồi aaaaa !!!

...

Dưới ánh trăng yên tĩnh, một cái thân ảnh nhỏ nhỏ suy sụp đứng trong góc tường, chỉ thấy đứa bé kia khoác một cái áo sơ mi đơn bạc, thân ảnh nhỏ bé yếu ớt kia trong đêm tối mùa đông lạnh giá đen kịt không kiềm được mà lạnh run. Bên cạnh là một đồng chần dệm màu trắng, dày thoát nhìn hết sức ầm ập, dưới ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi, có thể mơ hồ nhìn thấy ...Phía trên kia hiện ra một bức địa đồ Đại Tống bản đầy đủ màu vàng óng ánh lộng lẫy = =||| (Zán đại nhân là pho tượng trắng chưa từng có ai đụng vào a! Tiểu nhân xin bái phục ORZ, là một người 25 tuổi lại làm cha mà đái dầm. Sự tích này tuyệt đối đủ tư cách để ghi vào kỉ lục Guinness thế giới!!!)

một đêm trắng giặt chần dệm tiểu phân cách tuyến

:” U? Người chính là tiểu gia khóa mà lão Ngũ nói đến sao?”

Buổi sáng ngày mới vừa mới đến, Triển Tiểu Miêu đang thất hồn lạc phách đứng ở góc tường giặt chần (Miêu đại nhân giặt cả một đêm mà vẫn chưa sạch ()), đột nhiên trong viện truyền đến một đạo thanh âm con gái trong trẻo dễ nghe. Theo bản năng quay đầu nhìn lại còn không đợi cho đại não thanh tỉnh sau vụ say rượu tối qua cùng với cả đêm không ngủ để nhận ra là ai đến đã thấy nàng kia sau khi thấy mặt hắn thì nhất thời hoảng sợ kêu la đủ loại hướng mình đánh tới.

“Ai u uy! Tiểu quái quái của ta, xem bộ dạng người như vậy quả nhiên bệnh không nhẹ a! Sắc mặt khó coi như thế, mắt cũng có quầng thâm rồi! Đến mau cho thăm nhìn người xem!”

Nói cũng không để ý xem người nghe có nguyện ý hay không, kéo Triển Tiểu Hùng qua còn lấy ngân châm của mình bắt mạch cánh tay nhỏ mập mập của hắn, vừa chẩn mạch vừa cần nhẫn nại không ngừng:” Này lão Ngũ cũng thật là, bản thân thì không chịu làm việc không biết sai hạ nhân làm hay sai? sao có thể để một đứa nhỏ dính đến công việc nặng nhọc thế này. Nhìn đứa nhỏ này mệt thành cái dạng gì rồi này?! Đứa trẻ này thật đáng thương. Tới để thăm thăm thương người! Cũng là lão Tứ của lão Ngũ khôn hỗn tạp, từ nhỏ đã đem lão Thử làm hư rồi. Tiểu Thử kia lại không có đệ muội sẽ không học được cách chiều cổ người khác. Biết rõ kẻ nhỏ hơn mình vậy mà vẫn luôn khi dễ người ta. Lão Ngũ này a...” Ngoài miệng không ngừng nói, tay cũng không chút nào chậm trễ. Nhưng là... Mạch này giống như có chút kỳ quái a...Để ta nhìn kĩ lại một lần nữa nào....

” Kia, Cái kia, xin hỏi... Ngài là ạ?” Triển Chiêu cuối cùng nhịn không được cắt lời. Mặc dù Ngọc Đường nhà hắn quả thật sẽ không làm việc nhà, tính tình cũng có chút không tốt, nhưng nghe lời người khác quả trách y là không tốt trong lòng vẫn cảm thấy hết sức khó chịu. Nữ nhân này là ai? Bằng cái gì mà soi mói cùng Tứ ca của y như thế?!

“Nga đúng rồi! Người không nhận ra ta là ai đâu. Ta là đại tẩu của Bạch ca ca, người gọi ta Lư đại thẩm là được rồi.” Nói xong chân mày cũng dần dần chau lại. Mạch này giống... tựa hồ là ...

” Nga, Lư đại thẩm a... Không! Lư, Lư phu nhân?!” Cuối cùng Triển Chiêu cũng hiểu được cái giật mình của mình khi nãy. Nhanh chóng dùng sức muốn đem cánh tay rút về. Ai ngờ một năm không gặp, y thuật của Lư phu nhân cơ hồ lại cao siêu đến cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy tốc độ của hắn vẫn là chậm hơn một bước

Chỉ thấy vẻ mặt Mẫn Tú Tú giống như gặp quỷ nhìn về phía Triển Chiêu ánh mắt kia so với chuông đồng còn muốn to hơn, cằm đều muốn rớt xuống, lắp bắp nói:” Triển, Triển tiểu...”

“A! Thăm thăm, tên của ta gọi là Triển Tiểu Hùng! Ngài còn nhớ rõ a!” Triển Chiêu dùng thanh âm non nớt khả ái mà mình có thể nghĩ đến nhanh nhất để cắt đứt lời nói của Mẫn Tú Tú còn làm ra điệu bộ thiên chân vô tà (ngây thơ) cười khả ái, dùng đôi mắt to, đen bóng, tinh khiết nháy mắt nhìn Mẫn Tú Tú.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì liền hối hận. Bằng y thuật tinh thông của mình sợ rằng nàng đã phát hiện ra bí mật của bản thân rồi. Hơn nữa, trong tình thế cấp bách, mình đã bật thốt lên cái thanh âm kia “Lư phu nhân”... Tự mình biết là đã quá muộn rồi. TAT...

Mặc dù sắc mặt Triển Tiểu Miêu lúc này thoát nhìn có chút tiêu tụy, ánh mắt cũng không giống ngày thường sáng ngời có thần như vậy. Nhưng đối với một người mẹ có con nhỏ lại là người chủ gia đình tràn đầy ái tâm mà nói thanh âm ngọt ngào, nụ cười hồn nhiên như vậy vẫn là khó có thể chống cự!

Nhưng nghĩ đến bản chất của chủ nhân thanh âm cùng gương mặt này còn có biểu cảm hân hoan vô cùng không tương xứng này...=|||...

Khóe miệng Mẫn Tú Tú kìm lại một chút co quắp....

24. Chương 24

” Cái kia...Đại tẩu a.... Chúng ta nói chuyện một chút...” Triển Chiêu đem kinh nghi trong lòng của Lư phu nhân kéo qua một bên, cười lấy lòng nói.

Do dự liên tục, cảm thấy tình huống hiện tại, mình cũng tương đối thành thật, ít nhất còn có thể được niệm tình mà xử khoan hồng, may mắn còn có thể tranh thủ một chút đồng tình. Dù sao nếu cùng nàng dây dưa mà đánh thức người bên trong kia... Đây cũng không phải vấn đề dùng để đùa giỡn nha.! Không kể đến việc mình lừa gạt Ngọc Đường lâu như thế nếu bị y biết có thể hay không sẽ đem mình ra băm vụn đoạn, giống như chuyện tối hôm qua... Triển Chiêu nghĩ đến đây, cảm thấy cuộc sống của mình quả là tối tăm mù

mật. Chính là nếu Bạch Ngọc Đường không động thủ mà chém mình thì bản thân cũng không còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa TAT....

Thế là thừa dịp Mẫn Tú Tú còn chưa thực sự hoàn hồn, Triển Chiêu Miêu cẩn cẩn dực dực mở miệng nói:” Đại tẩu, ngài đoán không lầm...Ta...Thật ra thì...Chính là...”

Thật ra Mẫn Tú Tú cũng chỉ suy đoán, mặc dù chắn ra độc hắc trùng phải đúng là ” Hạc phản” chi độc (nha vô năng đặt tên QRZ cho nên không cần quan tâm nhiều đến tên loại độc = =+). Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia lớn lên cùng Triển Chiêu có mấy phần tương tự, mà dù sao Triển Chiêu trong lòng mọi người cũng được nhận thức là đã chết. Cho nên thân thích của hắn lớn lên giống cũng chẳng có gì lạ. Vì vậy nghe Triển Chiêu Miêu khẩu khí tựa hồ như muốn chứng thực suy đoán của mình nhất thời kinh hãi một lần nữa thất thanh sợ hãi kêu lên:” Người thật sự là Triển, ngô...”

nhưng tiếng kêu sợ hãi của nàng còn chưa ra khỏi miệng, liền bị cánh tay bé nhỏ nộn thịt dõ dõ của Triển Chiêu ngăn lại (Miêu đại nhân người xác định rằng móng vuốt của Tiểu Miêu người có thể che được miệng của đại tẩu sao →→): ” Đại tẩu, ngài chớ ồn ào a,n đừng làm cho Ngọc Đường nghe thấy được không!”

Mẫn Tú Tú nghe ý tứ của hắn xem ra lão Ngũ nhà mình còn chưa có biết chuyện này. Nghĩ đến Ngũ đệ mặc dù tính tình lỗ mãng nhưng trí thông minh tuyệt đối là không hề thấp thế nhưng đối với con mèo này lại....Cùng tiểu Miêu sớm tối chung đụng, sao có thể không đoán ra thân phận của hắn chứ?! Đang định mở miệng hỏi thăm lại đột nhiên chú ý tới một chuyện khiến nàng cảm thấy quý dị:” Như thế nói Ngũ đệ còn...Chờ một chút, người vừa rồi mới... gọi ta là cái gì?”

Lại thấy con mèo kia trong nháy mắt trên mặt hiện ra một mảng mây hồng, ngượng ngùng nắm lấy vạt áo, chà xát y phục nói:” Ách....đại, đại tẩu a”

“Người cùng lão Ngũ...” Lư phu nhân trông mắt đã muốn trợn ngược. Mặc dù mình cận kề với đại lão gia sơ ý kia nên sức quan sát cũng muốn nhạy cảm hơn một chút, sớm phát hiện giữa hai người này có chút bất thường, mập mờ. Nhưng con mèo nhỏ đáng dẽ bộ dạng này, hướng chi Ngũ đệ cũng không biết hắn là Triển Chiêu, bọn họ trong lúc này không nên có tiến triển gì đột phá!

Chỉ thấy trên khuôn mặt đỏ ửng của Triển Chiêu Miêu lại hồng đậm hơn vài phần, đầu nhỏ cũng vì ngượng ngùng mà cúi thấp xuống, lắp bắp nói:” Chúng ta ... chúng ta đã...Chúng ta đã có...” Nghĩ đến sau này cho Ngọc Đường an thai hay đỡ đẻ các loại đều dựa vào vị đại tẩu này (hân..Đại tẩu quả nhiên là BH đồng nghiệp nữ toàn năng a) Huống chi lấy y thuật của đại tẩu chuyện này sẽ không qua được mắt nàng. Thế là Triển Chiêu làm một quyết định rất sáng suốt: Dứt khoát đem toàn bộ mọi chuyện nói rõ ràng.

Nhưng người của Hãm Không Đảo cũng không như hắn có thể nhẫn nại, nghe hắn ấp a ấp úng như thế, nhất thời mất kiểm chế, lớn tiếng thúc giục:” Có cái gì rồi! Đừng có dõng dài, nói mau!”

Triển Chiêu Miêu cũng không dám chọc giận vị chủ nhân kinh khủng này, vừa thấy nàng nổi đóa gấp gấp lại chạy qua che miệng nàng, vội la lên:” Ta nói! Ta nói! Ngài nhỏ giọng một chút! Ta cùng Ngọc Đường đã có kết quả như những cặp phu thê mong muốn.” Triển Chiêu vừa nhắm mắt vừa quyết tâm một hơi nói ra toàn bộ.

” Cái gì?! Lão Ngũ này, con thỏ chết tiệt sao có thể làm vậy?! Thế nhưng đã đem người, đem người....Nhìn ta. Sao có thể thu thập y vậy?” Lư phu nhân lòng đầy căm phẫn thay Triển Chiêu bất bình vì những bất công mà hắn phải chịu. Tiểu tử này trước đây vẫn luôn được người nhà dạy bảo. Hiện tại làm sao có thể thấy người ta nhỏ liền lợi dụng khi người khác gặp khó khăn như thế này chứ?!

Bất quá rất hiển nhiên, nàng đã lý giải sai ý của hắn rồi = =+.

Triển Chiêu chỉ đành phải tiếp tục gian lao giải thích cho nàng hiểu:” Đại tẩu! Ngài lầm rồi! Không phải Ngọc Đường đối với ta...Là ta...” Bất quá lúc này xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã có thể sánh với con của chín mọng. (Bản thái sư: Ta vừa trêu chọc người nào sao? Tự nhiên sao lại muốn nấu chín ta đây TAT?!)

” Cái gì?! Là người chủ động để cho y thương người?!” (Đại tẩu ngài quả nhiên là BH. Tiểu nhân kính phục ORZ) Lư đại tẩu cuối cùng cũng bỏ qua thân là nữ nhân đoan trang rất không có hình tượng mà kêu lên!.

” Ách.... Không phải là, là ta... Cái kia.... Ngọc Đường...” Đại tẩu ngài cũng quá thẳng thẳng đi! Loại chuyện phòng the này làm sao bất nhân gia không biết xấu hổ mà nói ra chứ ôi ...

o(^ ^)o.

” Nga này không phải kém nha...Gi?!!! Ngươi làm sao có năng lực kia?!!!” Mẫn Tú Tú lần nữa kinh ngạc đến nỗi cảm có thể rụng xuống, ánh mắt to cỡ cửa sổ! Lão tử nhà mình kiêu ngạo đến nỗi ngay cả Thiên Vương cũng không coi vào mắt lại tự cho là phong lưu tiêu sái thiên hạ đệ nhất lại bị một kẻ nhỏ bé như hạt đậu chưa dứt sữa biến thành món ăn sao?! Ách...Dĩ nhiên bản chất của tên giá đỡ này là một nam nhân trưởng thành khỏe mạnh. Nhưng hắn hiện tại...(Đại tẩu, ngài xác định tiểu giá đỡ này là chỉ vóc người của Miêu đại nhân mà không phải là...cái bên trong của hắn chứ →→?!)

Nhưng nói ra rồi mới ý thức được nó tựa hồ có chút đả kích người khác. Thấy đậu đỏ kia... A không. Là Triển Tiểu Miêu vùi đầu xuống thấp hơn, một bộ dạng bị đả kích vô cùng xuống dốc không phanh, trong bụng lại có chút đau lòng. Thế là đổi đề tài:” Ách...Ta không phải ý tứ kia...”

Nhưng hiện tại quả là không thích hợp để khuyên bảo và cũng không biết khuyên bảo như thế nào. Khi đang do dự chọn lọc từ ngữ thì lại thấy Triển Tiểu Hùng chột ngắc đầu lên, quật cường mà tự nói:” Đại tẩu, Ngọc Đường trong bụng đã có cốt nhục của ta!”

25. Chương 25

Editor: Jung Tiểu Kú

Triển Chiêu làm được việc mà một nam nhân bình thường (Miêu đại nhân là nơi đó bình thường?!) có thể làm lại bị người chất vấn về năng lực ở phương diện kia tất nhiên cảm thấy vô cùng nhục nhã. Chẳng qua Triển Chiêu luôn luôn tính tình nội liễn (hướng nội) chủ yếu nhất là không thể đắc tội với vị chủ tử trước mặt này được. =|||, Vì vậy chẳng qua là chọn phương thức ôn hòa để biểu thị bất mãn của bản thân đồng thời cũng chứng minh được mình không chỉ có ” năng lực” mà còn có” năng lực” hơn người bình thường.

“.. Bên kia Lư đại tẩu đã hoàn toàn bị chuyện ngoài dự đoán này làm cho kinh sợ đến mức không biết nói sao nữa rồi! Mặc dù “hạc phản” chỉ độc này hiểm thấy, nhưng ít nhất mình còn nghe qua. Nhưng chuyện nam nhân có thể mang thai cũng là mới nghe lần đầu a!

Thế nhưng nghĩ lại đến ngay cả Ngũ đệ nhà mình tính tình như thế kia mà còn có thể cam tâm tình nguyện mang thai cho Triển Chiêu thì còn có chuyện gì là không thể chứ?!(Đại tẩu ngài quả nhiên vô cùng cường đại nhá!!!)

Triển Chiêu thừa dịp Lư phu nhân cuối cùng cũng không rảnh rồi để quấy rầy mình nên trực tiếp nói vào vấn đề chính:” Cho nên... Đại tẩu à. Ta muốn mời người giúp ta...Thật ra thì Ngọc Đường y vẫn tin tưởng rằng ta chưa chết. Chỉ là giờ ta ở bộ dạng này căn bản không có năng lực chiếu cố phụ tử nhà họ. Cho nên nói cho y thì chúng ta cũng không thể ở chung một chỗ a. Biết chân tướng ngược lại sẽ làm cho Ngọc Đường thất vọng còn làm cho ta đau lòng, lo lắng. Như thế thì khổ cho cả hai người quá. Chẳng thà rằng để cho một mình Triển mỗi một người gánh chịu còn Ngọc Đường sẽ tiếp tục sống tốt với phần hi vọng kia là được rồi! Huống chi Ngọc Đường hôm nay lại mang thai, không được kích động. Nếu cho y biết ta lừa dối y lâu như thế nhất định sẽ giận dữ. Nhưng Triển mỗi vạn bất đắc dĩ mới phải giấu diếm như thế a.!”

Nói xong vẫn không quên đập đập hai câu vuốt đuôi (nịnh bợ):” Bất quá bây giờ thì tốt rồi. Đại tẩu ngài đã tới. Bằng y thuật độc nhất vô nhị của mình nhất định kỳ độc trên người ta sẽ được giải. Đến lúc đó Triển mỗi nhất định đối với Ngọc Đường cùng hài tử sẽ hết sức chiếu cố. Triển mỗi muốn đem những gì tốt nhất cho hai người bọn y.” Triển Chiêu vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, kiên quyết thề.

Không thể không nói là Mẫn Tú Tú đúng là không hổ phu nhân đại trang chủ Lư gia trang ở Hâm Không Đảo (hẳn phải là không hổ là đệ nhất lang nữ trong giới đồng nghiệp Miêu Thử) chính là kiến thức rộng rãi, ngay cả chuyện kinh hãi thế tục như thế mà cũng chỉ khiến nàng ngạc nhiên trong chốc lát, rất nhanh liền thích ứng. Nghe được ý tứ của Triển Chiêu là xả thân vì nghĩa, dám làm dám chịu nên có chút tán thành. (Đại tẩu ngài thực ra là thấy con mèo nhỏ này rất đáng lợi dụng đi =|||) bèn vỗ lấy đầu vai tán

dương:” Ân! Hảo hài tử. Có chí khí! Bất quá.... Người xác định Lão Ngũ sẽ đáp ứng gả cho ngươi?! Mà không phải sau khi phát hiện ra chân tướng sẽ đem ngươi bầm thây vụn đoạn?”

” Cái này...” Triển Miêu Miêu trên đầu một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống. Vười nịnh hót đến bên cạnh Mẫn Tú Tú như con cún nhỏ mà nói:” Cái này muốn nhờ đại tẩu ngài giữ bí mật cho ta. Đợi sau khi ta hồi phục lại nguyên trạng coi như chưa từng phát sinh chuyện gì mà Triển Chiêu chẳng qua là bị thương nặng, may mắn gặp được cao nhân cứu giúp, mấy tháng nay đều ở chỗ thể ngoại đào nguyên (chốn vui chơi thần tiên. Ý câu Triển ca là đến nơi thâm cùng ngõ hẹp không ai biết) để chữa thương dưỡng bệnh. Chẳng qua bởi vì thương thể so ra nặng mới không có cơ hội báo cho mọi người.”

“...Ann. Cái biện pháp này cũng không sai. Đối với một người như ngươi, một ngoại nhân dám lấy cái gì để lừa gạt Ngũ đệ nhà chúng ta a? Loại chuyện bất nhân bất nghĩa này người Hãm Không Đảo chúng ta nhất định không làm!” Nói xong còn muốn vạch rõ ranh giới với Triển Chiêu mà quay lưng đi!

Ha hả, mắc câu rồi, Mẫn Tú Tú ngoài miệng nói nhân nghĩa lời nghiêm nghĩa chính thể nhưng khóe miệng không nhịn được mà lộ ra vẻ cười xấu xa.

Quả nhiên thấy Tiểu Miêu kia gặp người xuống thaaoos, lại còn ôm quyền chấp tay nói:” Triển nỗ hấn là... không tính là người ngoài đi? Ta cũng không muốn ngài hại Ngọc Đường. Đây là lời nói dối có thiện ý a! Từ nay đệ đệ nguyện làm trâu làm ngựa cho địa tẩu tận tâm tận lực không một câu oán hận..!”

“Ai Được rồi. Nhìn ngươi cũng thật tâm đối với Ngũ đệ của chúng ta. Đại tẩu sẽ có làm giúp ngươi việc này.” Thấy mục đích của mình đã đạt được Mẫn Tú Tú lúc này mới vừa lòng mà xoay người đi. Bộ dạng kia thoát nhìn thật giống như lựa chọn khó khăn lắm.

” A. Chậm đã...Đại tẩu, chuyện giải được cũng muốn nhờ cậy ngài luôn a”.

” Giao cho đại tẩu ngươi cứ yên tâm đi.”

” Đa tạ đại tẩu”

Triển Chiêu nhận được hứa hẹn của Lư phu nhân, vui mừng quả thật tâm hoa nở phóng, giống như nhìn thấy được tương lai tốt đẹp của mình cùng Ngọc Đường rồi. Cũng không có suy nghĩ nhiều đến nét mặt vừa hớn hở lại vừa tràn đầy mỉa mai của nàng khi này đến tột cùng là có thâm ý gì, liền sôi nổi chạy về phòng gọi con chuột nhà hấn dậy (Miêu đại nhân là MS so. Sao có thể quên chuyện không nên quên nhất chứ = =bbbb...).

Nhưng là zan Ngự Miêu đại nhân cũng không thể nghĩ đến nhất thời mình sơ suất nho nhỏ lại thành hối hận cả đời của bản thân....

26. Chương 26

” Ân...Tiểu Hùng, ngươi mới vừa rồi ở bên ngoài nói chuyện cùng ai thế?” Trên giường truyền đến tiếng nói đặc biệt gợi cảm của Bạch Ngọc Đường mới ngủ dậy đang nửa tỉnh nửa mơ.

Này nếu đổi lại là lúc bình thường, Triển Miêu Miêu nhất định nhân cơ hội để ăn một bữa no đậu hủ “hương lạt ” của Ngọc Đường.(vì sao là “hương lạt” đậu hủ, xin mọi người tự tưởng tượng..) Nhưng lúc này nghe được thanh âm này làm hấn nhất thời kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh. Muốn chạy cũng không kịp nữa rồi chỉ đành phải chột dạ giả bộ ngu nói:” A! Ngọc Đường ngươi đã tỉnh a?!”

Bạch Ngọc Đường duỗi thắt lưng mỗi như khoác lại y phục rồi đứng dậy, không vui mà cả giận nói:” Nói nham! Các ngươi ở bên ngoài ầm ĩ như vậy! Ngũ gia làm sao có thể ngủ được.”

Triển Chiêu thấy con chuột nhà hấn đứng lên, bận rộn chạy qua chạy lại hầu hạ hấn rửa mặt, chỉnh y phục, vừa hầu hạ vừa chột dạ thử dò xét:” Kia...Vậy chúng ta nói....Ngươi, ngươi cũng nghe được hết rồi sao?!”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới dần thanh tỉnh lại, cũng nhớ đến chuyện tối hôm qua nhất thời muốn đùa dai. Về mặt bị chóc tức lúc mới tỉnh dậy trong nháy mắt biến mất, neho neho mắt cố ý đem mặt nhích lại gần Triển Tiểu Hùng, ranh mãnh nói:” Đúng nha, ta nghe được...còn có thanh âm của nữ nhân., thì ra Tiểu Hùng người là...”

Nghe được lời nói của Bạch Ngọc Đường lại nhìn cái vẻ mặt không giận không hờn, ngược lại là cười âm trầm Triển Chiêu chỉ cảm thấy phía sau lưng từng đợt lạnh cả người khuôn mặt nhỏ nhắn bị làm sợ đến nổi trắng bệch, thầm nghĩ trong lòng: xong rồi! Ngọc Đường phát hiện rồi! Không biết mình sẽ bị y lăng trì hay ngũ mã phanh thây TAT? Triển Tiểu Miêu tuyệt vọng, nhắm chặt hai mắt lại tựa như đã thấy Diêm Vương lão gia hiện lành hòa ái hướng hân ngoắc ngoắc... = |||...

Bạch Ngọc Đường thế nhưng tại lúc này lại đột nhiên xoay lời, một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng lỗ mũi Triển Tiểu Hùng chất vấn:” Người có phải hay không đem việc ta giao người ra ngoài tìm nữ nhân khác giúp người rửa giúp giường đệm hả?!” (nếu như quên đi về sau câu hai chữ ” nữ nhân” thì lời này quả thật giống như lời LP đi chất vấn LG nhà mình có phải hay không ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt...phời phới...) Hắc hắc này bộ dạng Tiểu Hùng sợ sệt cũng thật đáng yêu! Y()Y

“A!?” Vốn Triển Miêu Miêu đã chuẩn bị tốt tinh thần chờ chết, thế nhưng vừa nghe những lời kia đầu nhỏ nhất thời phản ứng không kịp sao Ngọc Đường nói không phải là chuyện kla a?

Bạch Ngọc Đường đang đợi nhìn khi con mèo kia phản ứng lại, lúc đó khuôn mặt nhỏ đỏ ửng sẽ xấu hổ mà kêu to: Chán ghét, Bạch ca ca người xấu lắm. Người ta mới không có! Thật là tốt quá (trí tưởng tượng của Bạch ca ca đến trình độ HLL rồi...) lại đột nhiên nghe được một đạo giọng nữ cao vút thanh thúy

” U!” Ta không có nghe lầm chứ? Triển Tiểu Miêu lớn như thế mà còn đái dầm sao?”

” Đại tẩu? o “

” Đại tẩu!TAT”

Miêu cùng Thử trăm miệng một lời kêu lên!

Nhưng Bạch Ngọc Đường làm ra vẻ một người cha từ ái nghiêm nghị hợp cách, khi nghe Triển Tiểu Hùng gọi như thế lập tức tận chức tận trách quay đầu lại nghiêm nghị giáo dục hân một câu:” Người này con thô chết tiệt! Người hân là phải gọi nàng là thăm thăm mới đúng!” (= |||, quả nhiên tẩu nào đệ đó a).....

Sau đó vôi vàng chạy qua dùng móng cong của chuột chết nắm lấy bả vai tẩu tẩu cười nịnh nọt:” Đại tẩu a! Ân. Là ngọn gió nào mang ngài đến đây vậy?”

Mẫn Tú Tú thế nhưng lại không nể mặt còn liếc y một cái, trách mắng:” Tiểu tử thôi. người đừng có giả vờ ngu ngốc! Nếu không phải người viết tin mời ta người cho rằng ta nguyện ý xa lạo Đại nhà người chịu mưa trời gió thổi nắng gắt để chạy đến địa phương này sao?!”

Bạch Ngọc Đường thế nhưng cũng không tức giận vẫn như cũ cười đến cảnh xuân rực rỡ, vì nàng đầm lưng, còn tiếp tục lấy lòng:” Hắc hawsc đại tẩu cực khổ ngài ”! Không có biện pháp a. Đại trưởng phu muốn có được thì dẫn được! Ai kêu Ngũ gia có điều cầu đại tẩu giúp chứ (-)/.

Mẫn Tú Tú lúc này mới hơi hơi nói lỏng, miệng nói:” Hừ, coi như con chuột nhỏ nhà người có lương tâm. Bất quá....

Nói đến đây lại quay lưng nhìn về phía Triển Tiểu Hùng đang núp trong góc âm um, đào hầm chuẩn bị chôn mình = |||,, âm hiểm cười:” Miêu nhi kia thoát nhìn bệnh không nhẹ đâu nhá! Là nên xem kĩ một chút, chẳng những chảy máu mũi còn...” Đang nói lại làm như cố ý trêu chọc đem hân chữ” miêu nhi” kéo dài ra, không ngoài ý nhìn thấy một bóng lưng nào đó nhĩ yếu kịch liệt giật mình nếu đem bóng ma bám ở bên người ra so có khi oán khí càng nặng hơn.

Nhưng Bạch Ngọc Đường nghe được hai chữ kia lại thấy trong lòng đau xót, không nhịn được cắt đứt lời nàng:” Ách...đại tẩu. Hân gọi là Tiểu Hùng...không phải Tiểu Miêu.”

Bạch gia mới không nghĩ đến thôi miêu kia Ông là vì Tiểu Hùng. Tiểu Hùng hằng ngày không thích nhất là đem thôi miêu kia đánh đồng một chỗ, cho nên hân nhất định sẽ không thích người khác gọi như thế.

Mẫn Tú Tú cũng không thất vọng. Lão Ngũ nhà nàng ngày thường mặc dù thoát nhìn thông mình lạnh lợi nhưng trước mặt con mèo tựa hồ đầu đã đóng hồ. Nàng nói lời kia vốn là để Triển Miêu Miêu nghe, con mèo này trước kia đường hoàng thật thà hôm nay lại là bộ dạng ngây thơ, phấn trắng nõn nà quả thực khả ái vô cùng trên chọc hấn đã nghiền ()/!

Nụ cười trên mặt càng thêm gian trá vài phần, giọng nói cũng tựa như bình tĩnh đại ngộ:” Nga, đúng, không phải là Tiểu Miêu mà là Tiểu Hùng, Hùng niệu niệu (1) sao”

“Niệu, niệu Hùng?! Phốc! ha ha ha ha ha !!!” Bạch Ngọc Đường lúc này cũng bất chấp hành động của mình lần này có lẽ sẽ thương tổn đến tâm hồn nhỏ bé của tiểu tổ tông xinh đẹp này hay không, cuối cùng bưng lấy bụng cười ha hả không có điểm dừng.

” Các người đều không cho cười !!! o()o” Tiểu Miêu đại nhân của chúng ta luôn lấy ôn văn lễ độ làm chuẩn mực sống cuối cùng cũng nổi đóa lên, nóng nảy đến nỗi có thể sẽ cắn người!!!

Nhưng hấn cũng không có bộ dạng lớn lối bệ vệ được bao lâu

Chỉ thấy Mẫn Tú Tú nhẹ nhàng nhú mày:” Sao vậy, người có ý kiến sao?”

“Không có TAT...”

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy tiểu bộ dạng kia thì cười càng ngày càng cuồng hơn. Cuối cùng thì cười đến nỗi thất lực không thể đứng thẳng lên nổi:” Ha ha ha Ai nha, cười mà cũng đau bụng vậy saoHa ha...”

” Cái gì?! Người đau bụng!”

” Cái gì?! Người đau bụng!”

27. Chương 27

” Cái gì?! Người đau bụng!”

” Cái gì?! Người đau bụng!” Triển Tiểu Hùng và Mẫn Tú Tú trầm miệng một lời hét chói tai.

” Ha ha....Ta...!” Bị bọn họ ngạc nhiên mà hét lên như thế, Bạch Ngọc Đường lúc này mới kịp có phản ứng, tựa hồ bởi vì mình vừa mới cười rất to, lúc này trong bụng có chút mơ hồ đau đớn co rút, hài tử sẽ không có vấn đề gì chứ!

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng có chút căng thẳng, vội vươn tay thăm dò nhưng cũng không sờ ra được vấn đề gì.

Lúc này bên tai lại truyền đến thanh âm quỷ dị trầm thấp của Mẫn Tú Tú:” Ừ... Đã khoảng ba tháng rồi...”

Về mặt Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt đông cứng lại. Y không biết mạch ở cổ tay trái của mình đã bị đại tẩu nắm vững trong tay lúc nào không hay. Hơn nữa rất hiển nhiên mạch của mình không hề giống như mạch của Triển Tiểu Hùng là loại mạch khó thấy (Chỉ xuất hiện ở Ngũ gia ngài mới hiếm thấy thôi ...). Cho nên đại tẩu chỉ cần thời gian ngắn là đã xác định đầy đủ bệnh trạng của mình, nếu hiện tại rút tay về thì cũng không còn kịp nữa rồi.

TAT....

Cứng ngắc quay đầu lại nhìn đại tẩu:” Đạiđại tẩu? Người nói cái gì.....Cái gì ba tháng...” Như thế rất tốt, có đại tẩu chấn trị mình rốt cục không cần hoài nghi TAT....

CHờ một chút...Không đúng! Đại tẩu giống như đã biết từ trước rồi!? (Ngũ gia đầu óc nhỏ bé của người cuối cùng cũng nhận ra rồi sao QM vui mừng a....gạt lệ....)

Mẫn Tú Tú về mặt đương nhiên chỉ vào bụng y:” Không phải trong bụng người có cái kia sao?!”

“Triển Tiểu Hùng !!!” Ba chữ kia tựa như Bạch Ngọc Đường lấy từ trong kẽ răng mà nặn ra!

Mặc dù y không quay đầu lại thế nhưng trong lòng Tiểu Miêu Miêu đã tiếp thu nộ khí của y, lấy hai tay ôm đầu, lui về phía sau, trong miệng còn không ngừng cầu xin tha thứ:” Bạch, Bạch, Bạch ca ca, người đừng nổi giận a, sẽ động, động thai khi a...”

Nhưng hắn không nói còn tốt hơn. Vừa nghe đến hai chữ kia lại càng giống như đổ dầu vào lửa, nhất thời bộc phát lửa giận hừng hực:” Người còn dám nói?! Lại đây không đánh mông ngươi không được! Đùng chạy! ! A!”

Vừa mắng vừa đuổi theo Triển Tiểu Hùng chạy khắp phòng nhưng không để ý dưới đất có vật vướng chân thiếu chút nữa là cắm đầu ngã xuống đất! Cũng may thân thủ y nhanh nhẹn, kịp thời dựa vào một cái bàn tròn đứng lên, một tay khác theo phản xạ vươn ra bảo vệ bụng. Tuy thế vẫn khiến Bạch Ngọc Đường kinh sợ đến nổi ra một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút xanh, ôm lấy bụng hồi lâu không có nói nên lời.

Triển Chiêu nghe được tiếng kêu sợ hãi của Bạch Ngọc Đường trong lòng cùn rất căng thẳng, vội vàng quay đầu lại nhìn, liền thấy Bạch Ngọc Đường lảo đảo thiếu chút nữa thì ngã, mà đầu sỏ gây ra chuyện này hẳn là “Đại tẩu ngươi ?!::>::” mình=“” để=“” cho=“” ngọc=“” đường=“” hồ=“” nháo=“” là=“” bởi=“” vì=“” sợ=“” y=“” hao=“” tổn=“” khí=“” lực=“” ảnh=“” hưởng=“” đến=“” thân=“” thể=“” để=“” cho=“” y=“” muốn=“” phát=“” tiết=“” thì=“” phát=“” tiết=“” thể=“” nhưng=“” đại=“” tẩu=“” như=“” thể=“” cũng=“” có=“” chút=“” thật=“” quá=“” đáng=“” a!=“” đại=“” tẩu=“” sẽ=“” không=“” phải=“” không=“” đồng=“” ý=“” cho=“” ta=“” cùng=“” với=“” ngọc=“” đường=“” ở=“” cùng=“” một=“” chỗ=“” chứ.?!=“” còn=“” không=“” có=“” thời=“” gian=“” suy=“” nghĩ=“” liền=“” liếc=“” thấy=“” sắc=“” mặt=“” ngọc=“” đường=“” có=“” chút=“” khó=“” coi=“” không=“” biết=“” là=“” do=“” bị=“” kinh=“” hách=“” chưa=“” qua=“” hay=“” thực=“” sự=“” bị=“” thương=“” vội=“” vàng=“” chạy=“” đến=“” bên=“” cạnh=“” ngọc=“” đường=“” vươn=“” tay=“” phủ=“” lên=“” bụng=“” y=“” dò=“” hỏi=“” ngọc=“” a=“” bạch=“” ca=“” ca=“” người=“” không=“” sao=“” chứ?!=“” không=“” đợi=“” bạch=“” ngọc=“” đường=“” trả=“” lời=“” lại=“” nghe=“” thấy=“” phía=“” sau=“” truyền=“” đến=“” giọng=“” nữ=“” khiêu=“” khích=“” ta=“” ta=“” làm=“” sao?!=“” ta=“” xem=“” y=“” cũng=“” không=“” muốn=“” có=“” liền=“” một=“” lần=“” giúp=“” y=“” hủy=“” đi=“” a!=“” =“” ()=“” hừ!=“” hai=“” tên=“” tiểu=“” tử=“” thói=“” việc=“” đại=“” sự=“” như=“” thể=“” mà=“” còn=“” dám=“” giấu=“” đại=“” tẩu=“” ta=“” bốn=“” nãi=“” nãi=“” lại=“” không=“” chơi=“” chết=“” các=“” người!=“” thật=“” ra=“” thì=“” miễn=“” tú=“” tú=“” cùng=“” triển=“” chiêu=“” giống=“” nhau=“” hiểu=“” rõ=“” là=“” có=“” chừng=“” mực=“” nàng=“” bắt=“” quá=“” là=“” mượn=“” cơ=“” hội=“” này=“” thử=“” bạch=“” ngọc=“” đường=“” chút=“” thôi.=“” nếu=“” y=“” là=“” thật=“” tâm=“” muốn=“” đứa=“” trẻ=“” này=“” chắc=“” chắn=“” sẽ=“” đem=“” hết=“” toàn=“” lực=“” ra=“” trợ=“” giúp.=“” bởi=“” vậy=“” bằng=“” thân=“” thủ=“” của=“” y=“” sẽ=“” không=“” có=“” chuyện=“” gì.=“” nhưng=“” nếu=“” trong=“” lòng=“” y=“” có=“” do=“” dự=“” kia=“” mình=“” cũng=“” thuận=“” thể=“” giúp=“” y=“” một=“” phen=“” chặt=“” đứt=“” suy=“” nghĩ=“” của=“” y=“” dù=“” sao=“” tình=“” cảm=“” giữa=“” hai=“” người=“” cũng=“” là=“” tình=“” yêu=“” không=“” thể=“” tha=“” thứ=“” nam=“” tử=“” hoài=“” thai=“” sinh=“” con=“” lại=“” là=“” chuyện=“” trước=“” nay=“” chưa=“” từng=“” có=“” ngay=“” cả=“” mình=“” cũng=“” không=“” nắm=“” giữ=“” được=“” có=“” giữ=“” được=“” cha=“” con=“” họ=“” bình=“” an=“” hay=“” không.=“” lúc=“” này=“” triển=“” chiêu=“” hẳn=“” vừa...ai=“” cũng=“” chẳng=“” biết=“” lúc=“” nào=“” mới=“” có=“” thể=“” cùng=“” hẳn=“” thẳng=“” thắn=“” gặp=“” nhau.=“” hai=“” người=“” bọn=“” họ=“” phải=“” đối=“” mặt=“” với=“” nhiều=“” khó=“” khăn=“” hiểm=“” trở=“” mà=“” hẳn=“” không=“” thể=“” lường=“” trước=“” được.=“” có=“” khi=“” còn=“” muốn=“” nhiều=“” hơn=“” những=“” gì=“” hẳn=“” nghĩ.=“” nếu=“” như=“” tình=“” cảm=“” không=“” kiên=“” định=“” cùng=“” mười=“” phần=“” tin=“” tưởng..kia=“” đến=“” lúc=“” đó=“” y=“” sẽ=“” nhận=“” ra=“” được=“” sự=“” thật=“” thỏa=“” đáng=“” a!=“” bắt=“” quá=“” nàng=“” hiện=“” tại=“” không=“” sai=“” biệt=“” lắm=“” đã=“” có=“” đáp=“” án=“” =“” một=“” bên=“” bạch=“” ngọc=“” đường=“” sắc=“” mặt=“” xanh=“” lét=“” ngây=“” người=“” một=“” lúc=“” lâu=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” có=“” phần=“” ứng=“” =“” ai=“” nói=“” ta=“” không=“” muốn?!=“” nhưng=“” để=“” tránh=“” cho=“” y=“” hành=“” động=“” cảm=“” tính.=“” miễn=“” tú=“” tú=“” vẫn=“” là=“” tiến=“” hành=“” thêm=“” một=“” bước=“” xác=“” nhận=“” cuối=“” cùng=“” một=“” đại=“” nam=“” nhân=“” giống=“” như=“” trụ=“” cột=“” ngôi=“” nhà=“” như=“” thể=“” nào=“” lại=“” có=“” thể=“” mang=“” thai=“” còn=“” ra=“” thể=“” thông=“” gì=“” nữa?=“” tương=“” lai=“” còn=“” muốn=“” sinh=“”

đưa=" trê=" ra,=" nếu=" để=" người=" ngoài=" biết=" chẳng=" phải=" sẽ=" làm=" trò=" cưỡi=" cho=" thiên=" hạ=" sao?=" cảm=" mao=" thử=" bạch=" ngũ=" gia=" phong=" lưu=" đệ=" nhất=" thiên=" hạ=" của=" chúng=" ta=" sao=" có=" thể=" chịu=" đựng=" được=" những=" thứ=" này?=" lúc=" này=" thai=" nhi=" còn=" chưa=" hiện=" hình=" tiểu=" tử=" gốc=" kia=" tự=" nhiên=" cũng=" sẽ=" không=" cảm=" thấy=" cái=" gì=" là=" mất=" thể=" diện=" những=" qua=" không=" bao=" lâu=" nữa=" chuyện=" này=" sẽ=" không=" thể=" giấu=" giếm=" được=" đến=" lúc=" đó=" hồi=" hận=" đã=" không=" kip=" rồi=" "ta..=" bạch=" ngọc=" đường=" nghe=" nàng=" nói=" xong=" thì=" cũng=" hòng=" nhất=" thời=" không=" biết=" trả=" lời=" như=" thế=" nào.= " y=" thực=" ra=" cũng=" không=" phải=" là=" chưa=" nghĩ=" đến=" vấn=" đề=" này=" chẳng=" qua=" là=" ngay=" cả=" y=" không=" hiểu=" hiểu=" rõ=" tâm=" tư=" của=" bản=" thân,=" mặt=" mũi=" của=" mình=" hay=" vật=" nhỏ=" trong=" bụng=" cái=" nào=" quan=" trọng=" hơn,=" mình=" nên=" giữ=" hay=" nên=" bỏ.= " thậm=" chí=" trong=" lòng=" y=" còn=" cảm=" thấy=" may=" mắn,=" có=" lẽ=" còn=" có=" con=" cá=" tiểu=" hùng=" này...mình=" có=" lẽ=" sẽ=" kiêm=" được.= " nhìn=" bạch=" ngọc=" đường=" tựa=" hồ=" đang=" do=" dự,=" mẫn=" tú=" tú=" thế=" nhưng=" không=" cách=" nào=" nương=" tay,=" cũng=" rần=" muốn=" ép=" y=" hôm=" nay=" phải=" đưa=" ra=" được=" quyết=" định:=" " nói=" cách=" khác=" người=" nghĩ=" muốn=" đưa=" bé=" này=" lại=" vừa=" không=" muốn=" bị=" người=" chê=" cười,=" này=" = " nhưng=" khó=" làm=" a=" = " " = " đại=" tẩu=" người=" nhất=" định=" có=" biện=" pháp=" tat..=" bạch=" ngọc=" đường=" ôm=" lấy=" một=" tia=" hi=" vọng=" hướng=" đại=" tẩu=" cần=" viện.= " nhưng=" một=" tia=" hi=" vọng=" cuối=" cùng=" này=" cũng=" rất=" mau=" bị=" vô=" tình=" đánh=" gãy,=" chỉ=" thấy=" lư=" phu=" nhân=" một=" tia=" bất=" đắc=" dĩ=" buông=" tay=" ra=" nói:=" này=" ngay=" cả=" người=" một=" tiểu=" thử=" thông=" minh=" tuyệt=" đỉnh=" còn=" không=" nghĩ=" ra=" được=" ta=" một=" nữ=" nhân=" làm=" sao=" có=" được=" biện=" pháp=" chứ?=" nếu=" như=" người=" do=" dự=" không=" thể=" làm=" được=" thì=" tốt=" nhất=" nên=" phá=" hư=" nó=" đi=" sớm=" a,=" nếu=" để=" lâu=" thì=" không=" tốt=" cho=" sức=" khỏe,=" làm=" không=" tốt=" sẽ=" hại=" hai=" mạng=" người=" a!=" nếu=" muốn=" để=" lại=" vậy=" người=" cũng=" cần=" chuẩn=" bị=" tâm=" lí=" thật=" tốt=" sau=" này=" còn=" đối=" mặt=" với=" mọi=" chuyện.= " người=" hiểu=" rõ=" rằng=" chưa?=" " đại=" tẩu,=" ta...=" đối=" mặt=" với=" nan=" đề=" này=" lại=" còn=" ở=" trước=" mặt=" thân=" nhân=" thương=" yêu=" nhất,=" " chính=" là=" trên=" mặt=" cảm=" mao=" thử=" bạch=" ngũ=" gia=" quyết=" đoán=" ngoan=" lệ=" trứ=" danh=" cũng=" không=" khỏi=" lộ=" ra=" một=" chút=" bối=" rối.= " nhưng=" mẫn=" tú=" tú=" hiểu=" rõ=" quyết=" định=" này=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" dựa=" vào=" bản=" thân=" y,=" bất=" luận=" kẻ=" nào=" cũng=" không=" thể=" giúp.= " đành=" phải=" nghiêm=" sắc=" mặt,=" vẽ=" mặt=" cũng=" rần=" lạnh=" giọng=" nói:=" người=" hôm=" nay=" nhất=" định=" phải=" quyết=" định.= " "ta...muốn=" đưa=" bé!=" bạch=" ngọc=" đường=" suy=" tư=" một=" lúc=" lâu=" cuối=" cùng=" đưa=" ra=" quyết=" định=" của=" mình!= " không=" phải=" bởi=" vì=" đại=" tẩu=" bức=" mình=" vào=" đường=" cùng=" không=" có=" đường=" rút=" lui=" mà=" vừa=" rồi=" trong=" nháy=" mắt,=" kia,=" khi=" dưới=" chân=" vương=" phải=" cái=" gì=" đó=" trong=" nhất=" thời=" bạch=" ngọc=" đường=" bỗng=" cảm=" thấy=" chưa=" bao=" giờ=" thấy=" loại=" kinh=" hãi=" khủng=" khiếp=" đến=" thế!= " không!= " cái=" loại=" cảm=" giác=" này=" mình=" đã=" từng=" trải=" qua.= " đó=" là=" khi=" thấy=" triển=" chiêu=" bị=" thương=" nặng,=" sinh=" tử=" chưa=" biết!= " thì=" ra=" trong=" lúc=" vô=" tình,=" đứa=" bé=" này=" lại=" có=" vị=" trí=" trong=" lòng=" mình=" như=" thế...đã=" giống=" như=" con=" mèo=" kia=" trọng=" yếu=" như=" ">

28. Chương 28

Bạch Ngọc Đường đang đắm chìm trong thế giới của hai người với bảo bối đang nằm trên bụng ấm áp thì bị một tiếng bất đắc dĩ của đại tẩu mình cắt đứt:” Ai tiểu tử ngốc...Xem ngươi cố chấp như thế đại tẩu sẽ một lòng giúp ngươi!”

Cảnh giác nhìn về phía nữ nhân tuy đã có tuổi nhưng bất quá lại vẫn như trước xinh đẹp, quyến rũ:” Đại tẩu, ngài nói vậy là có ý tứ gì?”

Lại thấy Mẫn Tú Tú hai tay khoanh trước ngực, nhẹ nhàng nói:” Ý của ta chính là, thật ra thì cũng không phải hoàn toàn không có cách nào! Ngươi chỉ cần...đem bản thân giấu đi, không gặp ai là được mà?” Trên mặt lộ ra vẻ xem thường, ngươi ngu ngốc, một chút phương pháp xử lí đơn giản như thế mà cũng không nghĩ ra.

” Đúng nha! Biện pháp này thật tốt! Đại tẩu sao ngài biết mà không nói sớm TAT...” Tiểu Miêu Miêu vẫn trốn ở một bên không dám lên tiếng nghe được phương án này suýt nữa thì bật khóc. Sớm biết phương pháp đơn giản như thế thì đã không lo lắng đề phòng như vậy rồi, nín thở chờ quyết định của Bạch Ngọc Đường!

Lại bị Bạch Ngọc Đường vô cùng không nể mặt liếc mắt trừng một cái, không tiếng động nói:” Đúng cái gì mà đúng?! Muốn Ngũ gia lâu như thế không ra ngoài gặp người còn không bằng giết ta đi còn hơn”. Thật ra thích náo nhiệt cũng chỉ là nguyên nhân phụ thôi, cái chính thật ra là muốn mình bây giờ trốn đi không gặp ai vậy tương lai Triển Chiêu trở về mình giải thích với hắn làm sao về đứa nhỏ đây!? Ta không thể nói là sinh đứa con này cho hắn hưởng chi có nói hắn cũng sẽ không tin! (Miêu đại nhân sao lại có thể không tin chứ!!!)

” Ta xem ngươi là sợTương lai cùng cha của đứa bé này giải thích như thế đúng không?” Nhìn Tiểu Thử này một tay mình nuôi lớn từ nhỏ tâm tư đó của y thế nào mà Lư đại tẩu lại không nhìn ra chứ?

Bị đại tẩu của mình một câu nói toạc ra tâm sự của bản thân, Bạch Ngọc Đường nhất thời thẹn quá hóa giận lớn tiếng phủ nhận:” Người nào? Ai nói?! Ngũ gia chính là cha của đứa nhỏ này! Ta mới không cần cùng bất luận kẻ nào giải thích!” Nhưng giọng nói kia bởi vì chột dạ mà không có chút cường ngạnh nào, đại tẩu thế nào mà lại không nhìn ra chứ?!

Biết tiểu tử kia luôn thích cùng người khác đối nghịch ngang bướng, Mẫn Tú Tú cũng không miễn cưỡng y mà làm ra vẻ không lí giải được nghi ngờ nói:” Như vậy a... Vậy ngươi còn có bản khoản gì nữa? Trong Khai Phong phủ này còn có bảo bối gì mà làm Bạch Ngũ gia của chúng ta lưu luyến như thế không muốn rời đi?(Không phải là con mèo kia sao đó là một trong tam bảo trong truyền thuyết của Khai Phong phủ a)

” Đây... Đại tẩu, ngài cũng biết sự vụ Khai Phong phủ bận rộn, kia bốn trụ tự đều là những người ngốc nghếch, nhất là các án tử liên quan đến mâu thuẫn trên giang hồ thật sự trụ cột Ngũ gia ta không thể rời đi được a!” Bạch Ngọc Đường nghĩ trước nghĩ sau cuối cùng cũng nghĩ ra một cái cớ mà ngay cả bản thân cũng thấy không hề có trọng lượng.

Quả nhiên lập tức liền bị đại tẩu không chút lưu tình bắt bẻ trở lại: ” Ngươi thôi đi, theo ngươi nói cả thành Biện Kinh to như thế nếu ngươi rời đi, Bao đại nhân sẽ không thể phá án được đúng không? Vậy thì ngươi cũng nghĩ một chút đi, ngươi tới phủ Khai Phong này lâu như thế rồi ngươi đã giúp đại nhân làm được bao nhiêu án rồi?”

” Cái này... Đây là bởi vì sau khi Ngũ Gia tới, mấy thứ ác nhân nghe tin đã sợ mất mật cũng sẽ không dám gây ra ans Cho nên thiên hạ mới thái bình như thế a. Đều là công lao của Ngũ Gia ta a! Đúng rồi! Còn có Tiểu Hùng! Đám người đuổi giết hắn còn chưa có bắt được cho nên bây giờ Đây cũng được tính là lí do sao! (Ngũ Gia ngài khiêm nhường a nhìn trời...)

Mẫn Tú Tú nghe y nói mà thiếu chút nữa không kiềm chế được cười rộ lên! Con mèo kia còn cần ngươi bảo vệ?! Mấy ngày nữa ngươi mới là người cần được bảo vệ a! Thế là khẽ cười một tiếng:” Theo ta thấy kia, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (ngoài người này còn có người giỏi hơn, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác cao hơn – ý là mình giỏi nhưng có người còn giỏi hơn). Khai Phong phủ nếu ngươi không làm thì tìm người thay thế ngươi mấy tháng không phải là quá dễ dàng sao?

Nói thế còn cố ý quay đầu lại nhìn Triển Miêu Miêu ranh mãnh cười:” Người nói có đúng hay không, Niệm Niệm Hùng?”

Miêu Miêu lập tức nhận mệnh, mặt có chút co quắp nhưng vẫn là biết điều một bên phụ họa khuyên nhủ:” Ách đúng nha TAT... Bạch ca ca, người không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho taVì cục cựa trong bụng của người mà suy nghĩ a, người cũng không thể vừa giữ lấy bụng vừa đi bắt phạm nhân a?”

Triển Chiêu hiểu ý của Lữ phu nhân, nàng là muốn mang Bạch Ngọc Đường đi. Mình mặc dù không nỡ tách Ngọc Đường ra nhưng cũng hiểu rõ khổ tâm của nàng phủ Khai Phong ở dưới chân thiên tử, vốn hỗn tạp rắc rối, hết sức vất vả. Bao đại nhân vừa công minh liêm khiết, tiết diện vô tư đặc tội không ít đại thần trong triều, tùy thời đều có thể bị ám hại, nguy hiểm, cần Ngọc Đường hộ vệ. Công thêm Ngọc Đường tuy chức vụ là tứ phẩm đeo đao hộ vệ, trên danh nghĩa là đảm nhiệm chức vụ ở Phủ Khai Phong nhưng thực tế là hộ vệ của hoàng thượng. Mà gần đây nghe nói Tương Dương Vương bên kia tựa hồ cũng có phản ứng...

Bạch Ngọc Đường mặc dù cũng hiểu rõ bản khoản trong lòng Bạch đại tẩu thế nhưng vẫn không nguyện rời đi:” Đại tẩu, cho ta thêm một tháng, Sau một tháng tiểu đệ liền tùy theo phân phó của người, ẩn cư thế ngoại không liên quan chuyện triều chính nữa.”

Nếu một tháng sau mà không đợi được người nọ chỉ sợ chỉ còn có một khả năng....Đến lúc đó Ngũ Gia liền thực sự chết tâm.!

Đối mặt với loại chờ đợi trong vô vọng này cho dù là loại người cao ngạo tự phụ như Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi mất dần đi lòng tin. Có lẽ người nọ thực sự là đã.... không còn trên đời này nữa....

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy trong lòng chán nản nhưng lại không hề biết rằng cái người mình vẫn đợi cư nhiên lại luôn ở bên cạnh mình.....

bất quá Bạch Ngọc Đường ảm đạm không kéo dài được lâu chuyện phát sinh kế tiếp khiến y rất nhanh liền lại một lần nữa dấy lên ngọn lửa hi vọng....

29. Chương 29

Không bao lâu sau trong thành Biện Kinh liền xuất hiện quái sự. Tất cả kẻ xấu, lớn thì là bọn cường đạo cướp sông cướp biển, phóng hỏa giết người gian *** cướp bóc, nhỏ thì là những tên trộm vặt ngán ngủi không đến một tháng tất cả như trở thành người lương thiện một cách kì tích, đều tự nguyện tự giác đến phủ Khai Phong đầu thú.

Trong lúc bất ngờ lại có nhiều kẻ đến tự thú như vậy, Bao đại nhân lúc đầu còn tưởng có kẻ tìm bia đỡ đạn, tìm người chết thay. Sau đó trải qua nhiều lần thẩm tra, lời khai của những người này so với các tình tiết vụ án đều hoàn toàn khớp. Hơn nữa bọn họ không hề có liên lạc với nhau trong thời gian này. Vì vậy mọi hoài nghi đều bị hủy bỏ.

Trong lúc nhất thời, dân chúng thành Biện Kinh cũng bắt đầu đồn đãi, trong thành có một vị đại hành đại hiệp (người ra tay cứu giúp người khác nhưng giấu mặt), là một kì nhân, võ công cao cường không thể nào lường trước được. Mà thần long kiến thủ bất kiến vĩ (Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi) đặc biệt đả kích các thế lực độc ác, làm những ác nhân kia vừa nghe thấy tên thì đã sợ mất mật. Nhưng y tâm địa nhân từ, mặc dù đối mặt với đám người tội ác tày trời nhưng không có đả thương tính mạng con người, mà là cảm hóa dần dần, một lòng một dạ mong muốn những ác nhân kia hướng thiện. Vì vậy mới khiến cho những tội phạm này can tâm tình nguyện chủ động đi đầu thú.

Sau này càng truyền càng kì lạ hơn. Thậm chí có người còn nói vị đại hiệp này không phải là người trần mà là Nhị Lang chân quân được trời cao đặt biệt phái xuống để trừ gian diệt ác. Hơn nữa còn nói rất thuyết phục. Bởi vì thành Biện Kinh không hề có một ai biết được mặt vị đại hiệp hành dạ, thậm chí ngay cả thanh âm của hắn như thế nào cũng không được bất kì một ai nghe thấy. Ngay cả những tên tội phạm đi tự thú cũng chưa một ai có thể thấy mặt của người này. Càng kì quái hơn nữa đó là những tội phạm kia ở

Bao đại nhân tất nhiên không tin trên đời này có cái gì gọi là quỷ thần, vốn định đi sâu vào điều tra chuyện này. Nghĩ đến nếu là có cao nhân như thế âm thầm trợ giúp, hiện tại người tài thì đang thiếu nên nếu có thể đem hấn thu dùng vì lợi ích quốc gia thì tốt quá.

Bất quá cuối cùng những vấn đề quấy nhiễu mọi người cũng được Bạch Ngũ gia anh minh thần võ, túc trí đa mưu giải quyết dễ dàng

58

được=" rằg=" mình=" động=" hay=" không=" cũnđ=" chằg=" có=" khác=" nhau=" gì=" mắy=" cho=" nên=" mọi=" người=" đứtt=" khoác=" lựa=" chọn=" sáng=" suốt=" là=" ngòì=" xỏm=" xuỏng=" bắt=" độnđ=" cho=" ngũ=" gia=" đắnh=" như=" vậy=" cũnđ=" đượđ=" coi=" là=" dùng=" ít=" sức=" đi=" mớtt=" chútb=" ==" (==" miệng=" mớ=" không=" ngậm=" lại=" đượđ=" qm=" vì=" nhữnđ=" kẻ=" này=" mà=" mặđ=" niệm=" tat)=" thuậđ=" tiệđ=" nhắđ=" đենđ=" chínđ=" là=" mắy=" người=" này=" phạm=" tội=" cũnđ=" không=" phải=" là=" nặđ=" nhữnđ=" không=" may=" chínđ=" là=" bộnđ=" họ=" cũnđ=" phạm=" phải=" mớtt=" tội=" ———=" đắ=" thươđ=" người=" mà=" người=" bộnđ=" họ=" làm=" bị=" thươđ=" kia=" là=" ai...=" tên=" của=" hắđ=" chínđ=" là=" triểđ=" tiểđ=" hùnđ=" =." dĩ=" nhiên=" là=" trong=" chuyệđ=" này=" cũnđ=" bao=" gồm=" nhữnđ=" tên=" say=" rượu=" kia=" cũnđ=" vớđ=" phu=" xe=" xui=" xỏo=" trong=" quá=" trìnđ=" vậđ=" độnđ=" bặđ=" ngọc=" đườđ=" vừa=" vậđ=" (==" thậđ=" sự=" vừa=" vậđ=" nha...=" (==" o))=" lại=" đặđ=" nhớ=" đենđ=" chuyệđ=" của=" vị=" dạ=" hành=" đặđ=" hiệđ=" kia=" liệđ=" thuậđ=" tiệđ=" từ=" miệng=" nhữnđ=" kẻ=" này=" tìm=" chútb=" manđ=" mớđ=" lại=" khiếđ=" y=" phắđ=" hiệđ=" ra=" đượđ=" bí=" mặđ=" trịnđ=" yếđ=" ==" muốđ=" ngũ=" gia=" tha=" mặđ=" cũnđ=" đượđ=" cáđ=" người=" phải=" nớđ=" thậđ=" cho=" ta,=" cáđ=" kia=" dạ...=" cú=" đặđ=" hiệđ=" cáđ=" người=" thực=" sự=" chửa=" tầđ=" thắđ=" mặđ=" hắđ=" sao?"=" bặđ=" ngọc=" đườđ=" giả=" bộ=" mớtt=" bệđ=" suy=" nghĩ=" mớtt=" bệđ=" tay=" cằđ=" lấy=" túđ=" đá=" chầđ=" chầđ,=" mớtt=" tay=" chốđ=" nặđ=" liếđ=" xỏo=" mắy=" tên=" xui=" xỏo=" đặđ=" ngòì=" chồđ=" hỏđ=" trêđ=" mặđ=" đắđ,=" hai=" tay=" ôđ=" đầđ=" vì=" bị=" mình=" đắnh=" cho=" sừđ=" mắy=" cặđ=" u.= " ==" hỏđ=" bắđ=" đặđ=" nhậđ,=" chúnđ=" tiểđ=" nhậđ=" thậđ=" sự=" chửa=" tầđ=" thắđ=" quạ!"=" "tuyếđ=" đốđ=" chửa=" tầđ=" thắđ!"=" "ta=" cũnđ=" chửa=" tầđ=" thắđ=" quạ!"=" lữ=" người=" làm=" bĩa=" đờđ=" đặđ=" kia=" vì=" trặđ=" thữđ=" chútb=" khoan=" hỏđ=" của=" bặđ=" ngọc=" đườđ=" rớđ=" rít=" trặđ=" nhậđ=" trắđ=" lờđ=" cầđ=" hỏđ=" của=" y.= " nhữnđ=" bặđ=" ngũ=" gia=" há=" lại=" đễđ=" bị=" lừa=" gặđ=" như=" thếđ=" sao.= " không=" có=" đượđ=" đắđ=" áđ=" như=" ý=" muốđ,=" liệđ=" lặđ=" tứđ=" hầđ=" hạ=" bộnđ=" chúnđ=" mớtt=" trặđ=" mừa=" đá,=" lỏđ=" tiếđ=" cắđ=" gặđ=" nớđ:"=" bặđ=" gia=" gia=" mớđ=" không=" tĩđ=" tưởđ=" cầđ=" chuyệđ=" quỷ=" quắđ=" này=" của=" cáđ=" người=" cáđ=" người=" nếu=" là=" chửa=" tầđ=" thắđ=" quạ=" hắđ=" sao=" lại=" có=" thếđ=" vì=" e=" ngạđ=" mà=" biểđ=" thặđ=" hìnđ=" dặđ=" này=" chứđ?"=" "chúnđ=" ta=" chằđ=" quạ=" là=" nghe=" đượđ=" sự=" thầđ=" thỏđ=" quắđ=" đặđ=" của=" vị=" đặđ=" hiệđ=" kia,=" đặđ=" biểđ=" là=" cũnđ=" nghe=" quạ=" đặđ=" của=" nhữnđ=" người=" bị=" trườđ=" trặđ=" vì=" phạm=" tội=" thếđ=" nên=" sao=" mà=" không=" thếđ=" e=" ngạđ=" vớđ=" hắđ=" đễđ=" thặđ=" cáđ=" bộđ=" dặđ=" này=" đượđ=" chứđ?"=" bĩa=" đờđ=" đặđ=" a=" nớđ.= " bĩa=" đờđ=" đặđ=" b=" cũnđ=" tiếđ=" tặđ=" phụ=" họđ=" đứđ=" vậy=" a,=" đứđ=" vậy=" a,=" nghe=" nớđ=" nhữnđ=" người=" phầđ=" đắđ=" tầđ=" phạm=" chuyệđ=" xắđ=" không=" ai=" là=" có=" thếđ=" thoắđ=" khỏđ=" phắđ=" nhậđ=" của=" hắđ,=" cho=" nên=" tiểđ=" nhậđ=" vì=" có=" tắđ=" gặđ=" mình=" cho=" nên=" mớđ...=" bĩa=" đờđ=" đặđ=" c=" lại=" cặđ=" khắđ=" trườđ=" hớđ,=" không=" đặđ=" người=" khác=" nớđ=" xỏđ=" liệđ=" trắđ=" mớđ:"=" ta=" còđ=" nghe=" nớđ=" vị=" đặđ=" hiệđ=" kia=" chổđ=" nào=" cũnđ=" xuắđ=" hiệđ=" a...=" như=" thầđ=" ấy=" kĩa!"=" mặđ=" dù=" bộnđ=" người=" bĩa=" đờđ=" đặđ=" không=" hiểđ=" vì=" sao=" mà=" cầđ=" trắđ=" lờđ=" của=" mình=" lại=" không=" đượđ=" bao=" đặđ=" nhậđ=" vừa=" ý=" và=" không=" hiểđ=" là=" không=" vừa=" ý=" ở=" chổđ=" nào=" nhữnđ=" vắđ=" không=" đắđ=" chặđ=" chểđ=" lặđ=" tứđ=" lեն=" tiếđ=" nớđ.= " không=" ngờđ=" nhữnđ=" cầđ=" trắđ=" lờđ=" của=" bộnđ=" hắđ=" lại=" không=" làm=" hầđ=" lỏđ=" bặđ=" đặđ=" nhậđ:"=" đắđ=" áđ=" của=" cáđ=" người=" lầđ=" gia=" không=" hầđ=" lỏđ!= " cáđ=" người=" cứđ=" như=" vậy=" mà=" lừa=" ta=" sao.= " ta=" nhắđ=" địnđ=" không=" tha=" cho=" mặđ=" nhỏ=" của=" cáđ=" người=" đầđ?"=" lờđ=" còđ=" chửa=" đứtt=" liệđ=" tặđ=" chậđ=" biểđ=" đĩđ=" mớtt=" mặđ=" đá=" phắđ=" thiềđ=" nữđ=" táđ=" họđ=" =||" lúđ=" này=" nhữnđ=" người=" làm=" bĩa=" đờđ=" đặđ=" bỗđ=" đặđ=" nhậđ=" im=" miệđ,=" đừa=" đắđ=" lắđ=" nhậđ=" mớtt=" hỏđ=" thậđ=" lầđ=" thếđ=" nhữnđ=" cũnđ=" không=" mớtt="

ai=" dám=" nguyên=" ý=" đứng=" ra=" trả=" lời=" câu=" hỏi=" của=" bạch=" đại=" nhân.= " mắt=" thấy=" bạch=" ngọc=" đường=" lại=" như=" muốn=" nổi=" đóa=" lên,=" cuối=" cùng=" cũng=" có=" một=" người=" đứng=" cảm=" đứng=" dậy!=" vị=" nhân=" huynh=" này=" cũng=" là=" một=" trong=" những=" đầu=" sở=" đánh=" tiểu=" bằng=" hữu=" kia,=" nhưng=" tội=" của=" hấn=" nghiêm=" trọng=" lớn=" hơn=" một=" chút,=" ngoại=" trừ=" đã=" thương=" người=" khiến=" họ=" bị=" ngoại=" thương=" còn=" có=" tội=" gian=" ***=" nữa.= " bạch=" ngọc=" đường=" tùy=" tiện=" liếc=" người=" nọ=" một=" cái=" liền=" ưỡn=" ngực=" nhân=" nghĩa=" trung=" khí=" mười=" phần=" rống=" lớn=" một=" tiếng=" = " " = " bạch=" đại=" nhân=" không=" nên=" a=" tat!=" tiểu=" nhân=" nói=" thật!=" tiểu=" nhân=" đứng=" thực=" là=" chưa=" từng=" thấy=" qua=" diện=" mục=" của=" vị=" đại=" hiệp=" kia.= " thể=" nhưng..."=" (= " tat=" lại=" nói=" sự=" phục=" vụ=" của=" nhà=" giam=" ở=" phủ=" khai=" phong=" thật=" sự=" là=" chất=" lượng=" tốt=" a,=" cũng=" không=" có=" ngược=" đãi=" phạm=" nhân=" cũng=" không=" có=" gạt=" người=" a=" lệ=" -=" ing)...=" nước=" mắt=" rất=" nhanh=" liền=" chảy=" ngược=" trở=" lại...=" phát=" hiện=" văn=" phong=" của=" mình=" bắt=" định=" không=" ngừng=" a...ta=" quả=" nhiên=" không=" có=" thể=" không=" chế=" được=" mà=" phóng=" tống=" quá=" a....=" thật=" ">

30. Chương 30

" Tiểu nhân đã từng thấy qua thân thủ của vị đại hiệp kia!"

Cuối cùng cũng nghe được một chút nội dung hữu dụng, khiến cho Bạch Ngọc Đường hai mắt tỏa sáng, lúc này mới cho người nọ một ánh mắt nhìn qua." Là thật sao? Nói một chút đi! Ngủ gia cũng muốn nghe vị đại hiệp kia đến tột cùng là có bao nhiêu lợi hại?" Ngủ gia cũng không tin. Đến bây giờ Ngủ gia còn không có tin tưởng đó là người tài giỏi!

Tiếp theo liền thấy người kia mặt mày hớn hở tự thuật lại." Ai nha, hấn thể nhưng thật sự lợi hại nha! Xét thân thủ của hấn a, kia thật đúng là nhanh nhạy như tia chớp, nhẹ nhàng như mèo con a...."

" Nhanh nhạy như tia chớp, nhẹ nhàng như mèo con a....? Người làm sao mà biết được như thế?" Bạch Ngọc Đường chân mày khẽ nhíu lại, hai đặc điểm mà người này hình dung.... Trong chốn võ lâm, xứng với hai hình dung này sợ rằng chỉ có thể đếm được lác đác một vài người. Trong đó nổi danh nhất chỉ sợ là chỉ có Ngự miêu kia thôi a.

Người nọ thấy Bạch Ngọc Đường không có nổi giận nữa, biết mình đáp đúng đường, thế là lại càng làm như thật mà tự thuật." Đúng vậy a, tiểu nhân lúc ấy căn bản là không có nghe thấy bất kì âm thanh dị thường nào. Đột nhiên từ ngoài cửa sổ bay vào một cái phi tiêu. Phi tiêu kia liền kề sát lỗ tai của ta, vèo một tiếng liền bay qua, khiến tai của ta còn lưu lại một vết rách. Người xem, người xem. Vết thương kia bây giờ còn không có tốt lên a." Vừa nói vừa kéo lỗ tai mình hướng qua trước người Bạch Ngọc Đường, để cho y có thể nhìn thấy vết thương của mình.

Chẳng qua là hấn bị nhốt ở đây đã nhiều ngày, nên đã thật lâu rồi chưa có tắm qua, mới vừa bước tới gần đám người một chút, mùi vị khác thường của hấn xông lên khiến cho dạ dày Bạch Ngọc Đường một trận cuộn lại, vội vàng che miệng, tung Họa Ảnh ra (kiếm của Bạch Ngọc Đường) ý bảo hấn giữ một khoảng cách, miễn cưỡng chế trụ cảm giác phiền muộn chết, lập tức bày ra bộ mặt ngờ vực nói:" Được rồi! Được rồi! Nói điể chính!" Không đem lỗ tai xuyên đứt cũng là tiện nghi người rồi! Ai kêu người khi dễ Tiểu Hùng nhà ta như thế! (Ngủ gia thật=)

Người nọ đối mặt với quan phủ cũng không dám tức giận, không cho hấn tiến lên thì hấn vô cùng biết điều ngồi chồm hổm tại chỗ, tiếp tục thao thao bất tuyệt:" Nga, ta sau đó mới nhìn lại, phi tiêu kia cắm phập vào bức tường đối diện ước chừng phải sâu một tấc không hơn! Ngài nói công phu người này, bản lãnh của hấn cũng rất cao cường a! Hơn nữa trên phi tiêu kia hình như còn có độc mà độc kia thể nhưng cũng vô

cùng lợi hại nữa! Có thể làm cho cả người vừa đau vừa ngứa, tay chân còn không thể động đậy. Ngài là không biết chứ, cái tư vị kia thực sự là sống không bằng chết a. Ta lúc đấy thiếu chút nữa cũng bị hù dọa biến thành ngu ngốc a! Cũng may độc kia cũng không quá nhiều, ước chừng thời gian một nén nhang, chất độc liền tan. Thế nhưng đến bây giờ khi nhớ lại vẫn còn rất sợ a. Ngài nói nếu tiêu kia bôi là loại độc trí mạng, mạng nhỏ của tiểu nhân cũng không phải là đã đi tong rồi sao?! Tiếp đó không đợi ta phục hồi lại tinh thần chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền tới một đạo âm thanh giống như từ trên trời xuống:” Lớn mật ngông cuồng! Người có biết tội của mình không?” Tiểu nhân lúc ấy vốn định giả ngu không nhận thế nhưng ai biết được vị đại hiệp kia đối với tội của ta lại rõ như lòng bàn tay. Tỷ như tiểu nhân từng %... % &&... Ngay cả việc ta khi dễ một đứa nhỏ vậy mà cũng nhất thanh nhị sở a!” Đến cuối cùng càng nói càng hăng hái thiếu chút nữa thì muốn khua tay múa chân! (cuồng hân Vị đại ca này trước kia là Thiên Kiều chuyên đi kể chuyện cổ tích a —)

Bạch Ngọc Đường vốn tưởng có thể nghe ra được một chút tin tức mới mẻ. Thế nhưng sau khi cố nhịn để ngồi nghe hần nói một hồi thế nhưng rút cục nghe đến đâu cả đầu mà không có nghe ra lời của hần cùng những người khác có gì khác biệt. Cuối cùng không nhịn được hét lớn:” Nói điểm chính!!!! Vị đại hiệp kia có hay không có chỗ nào khác thường?!” Hần nói thế một hồi lâu, đại thể chính là kinh công khá một chút, còn có thể hạ độc trên tiêu. Cái này trên giang hồ thì còn thiếu sao. Ngũ gia cũng làm được. Cái kia độc thì đại tẩu có nhiều mà! Chỉ có loại người vô năng mới có thể nghĩ rằng đó là cái hiếm hoi vô cùng! Giống như có thể khiến những ác nhân này vừa nghe tin đã bị hù cho sợ mất mật?!

Người nọ lúc này mới thu liễm một chút vẻ kích động mới rồi. Nhưng vẫn là nhấn mạnh những gì hần nói:” Nga nga, tốt, xét vị đại hiệp kia a, chỗ hần không giống trong lời nói của mọi người chính là rất nhiều a! Tựa như hần ra tay không phải người bình thường có thể làm được, còn có kinh công của hần này, lúc hần đi ta còn chú ý lắng nghe một chút nhưng là ngay cả một tiếng động cũng không có nghe thấy, còn có phi tiêu của hần nha ... %&%& &%...” (đại ca ngài là Đường Tăng chuyển thế sao bbbbbb)

Mà một phen cảm thán của hần cuối cùng cũng thành công khiến cho Bạch Ngọc Đường không thể nhịn được:” Trừ bỏ võ công của hần, ngoài ra còn cái gì đây ?”

Kèm theo đó là một đạo ánh mắt lạnh như băng sơn, người nọ lập tức thấy được cái gọi là thân thủ” không phải người bình thường có thể thấy” Họa Ảnh đã trong nháy mắt kề sát trên cổ của hần!

Vị đại ca này cuối cùng cũng ý thức được nguy cơ của bản thân, run rẩy lấy tay niết niết mũi kiếm của Hoa Ảnh để đem nó rời xa cổ mình một chút, lúc này mới run rẩy giải thích. Thế nhưng hần vẫn không muốn nhắc đến cái gọi là ” trọng điểm”:” Ai nha, ngài ngài, ngài đừng tức giận nha, Ngoại trừ võ công của hầnVậy thì phải kể đến thanh âm rồi. Kia giống như thanh âm từ ngoài truyền đến, thanh âm tinh tế mềm mại, nghe....Tựa như giọng của một đứa bé, ngài thấy điểm này có kì quái hay không a?!”

” Giống như giọng một đứa bé...? Chẳng lẽ...” Bạch Ngọc Đường nói tới đây đột nhiên dừng lại, kiếm Hoa Ảnh thu vào trong bao, một tay chống cằm bắt đầu suy nghĩ sâu xa....Sau đó một hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra được một cái kết tự cho là hợp lí nhất:” Ngũ gia biết rồi! Chẳng lẽ vì không muốn người khác nhận ra mình cho nên đã cố ý giả thanh?” Trong thuật dịch dung, giả thanh là hạng nhất. Chỉ cần người đó biết thuật dịch dung thì làm được điều này quả thật không hề khó khăn! Nhất định là như thế! Ngũ gia ta thật quá thông minh! HA HA HA ... (cười ngặt ORZ..... Ngũ gia quả thật là thông minh ” hơn người ”

31. Chương 31

Nghe được Bạch Ngọc Đường phân tích ” hợp lý” người nọ cùng những người khác ở một bên giống như bừng tỉnh đại ngộ đồng loạt gật đầu phụ họa:” Đúng nha đúng nha! Tiểu nhân sao lại không nghĩ đến chuyện này a. Ta còn tưởng rằng đây là thần tiên yêu ma gì đó chuyển thế chứ! Vẫn là đại nhân ngài thông minh a. Với lại vị đại hiệp kia còn yêu cầu tiểu nhân vô luận như thế nào cũng không được khai ra hần nếu không hần sẽ lấy đi cái đầu của ta hoặc không sẽ lấy phi tiêu độc mà chăm sóc ta a! Ngài là chưa biết cái tư vị kia a. Ta vừa nghĩ tới thì cả người lại” (Vậy sao giờ người còn nói ra?!! .)

Họa Ảnh xoẹt qua trước mặt hần nhất thời nằm ngay miệng người nọ. Này trong nhà giam vốn bốn mặt đều là chướng khí mù mịt (tối tăm rối loạn) hơn nữa còn có tiếng ruồi bay ong ong tai không dứt khiến cho Bạch Ngọc Đường đầu cũng choáng váng còn tâm tư đâu mà nghe tên kia nịnh nọt?!

Chỉ thấy mũi Bạch Ngọc Đường lơ dềnh khê hừ một tiếng, tiếp tục trầm ngâm hỏi:” Nói như thế.... Người này vô cùng có khả năng là một....dân chúng trong thành Biện Kinh hơn nữa còn là người quen của phủ Khai Phong sao”

...

Sau khi tra hỏi những người này xong, Bạch Ngọc Đường mới biết được, thì ra vị đại hành đại hiệp kia căn bản không thần kì giống như những truyền thuyết mà mọi người đang lưu truyền. Mặc dù phần lớn mọi người thật như bọn họ nói là do nghe đồn uy danh của hần cho nên mới tự nguyện đi đầu thú. Bất quá những người này phần lớn là phạm án nhẹ, lá gan tương đối nhỏ, tỷ như mấy vụ kiểu khi dễ mấy đứa trẻ xui xẻo ==, cũng có một số nghi phạm của vụ án do bị vị đại hiệp này uy hiếp mà đến. Thậm chí còn có một số khác lá gan lớn hoặc là phạm vào tử tội ban đầu nghĩ nếu may mắn có thể chạy án nhưng cũng bị vị đại hiệp này bắt được mấy lần đến khi biết lợi hại mới biết điều mà nhận mệnh đầu thú đền tội.

Mà những người này lựa chọn tránh xa vị đại hiệp, bọn họ bên ngoài giải thích là do vị đại hiệp này lấy tính mạng của họ để uy hiếp nhưng ngầm nghĩ lại một chút là sáng tỏ. Vấn đề chủ yếu nằm ở thanh âm của vị đại hiệp này. Những người trước kia từng là cường đạo, ác ma xưng bá một vùng, hoặc là đại ma đầu giết người không chớp mắt, nếu thật ngay cả mặt mũi còn chưa biết mà đã bị một đứa trẻ hù cho tè ra quần. Loại chuyện này nếu đồn ra ngoài chẳng phải làm trò cười cho những người trong nghề sao? Nhưng nếu hần thật sự là hải tử, nói không chừng chính là nhân vật ” Thiên Sơn Đồng mã” (nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung) trong truyền thuyết kia đi ... (Kim đại hiệp, mượn một chút Hmm ngài sẽ là không để ý chứ ==bbbb), nghe nói võ công bí hiểm, có thể vô hình mà giết người cho nên tốt nhất không nên nghịch lại lão nhân gia mà hành động cho thỏa đáng. Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến phạm vi vụ án của mình, người ta cũng không có làm chuyện gì xấu xa, tin chắc rằng Bao đại nhân cũng sẽ không truy cứu cho nên mới rất ăn ý mà che giấu chuyện này.

Nhưng Bạch Ngọc Đường của chúng ta suy nghĩ luôn luôn bất đồng cùng với những người khác. Vì vậy chuyện này y cũng không có suy nghĩ đồng dạng như người ta. Hơn nữa thần kì chính là mặc dù quá trình cùng với sự thật khác xa nhau =. = thế những kết quả phân tích của y lại quay trở về với quỹ đạo vốn có

Hậu viện phủ Khai Phong

Tứ phẩm hộ vệ Bạch Ngọc Đường một tay chống nạnh một tay chỉ lên trời ngửa mặt hét to:” Tử Miêu, người cho rằng mình thay đổi thanh âm thì sẽ làm Ngũ Gia ta không đoán ra được người làm chuyện kia là người hay sao?! Người cho dù có hóa thành tro thì Ngũ Gia cũng nhận ra! (Ngũ gia lời nói này có phải quá rồi không, chính là sẽ không có sức thuyết phục quá đi ==) Hảo! Ngũ Gia liền xem người có thể trốn đến lúc nào?! Ngũ Gia cũng không tin là không thể ép người hiện thân a!”

Mà cùng lúc đó, trong phòng của Bạch Ngọc Đường có hai bóng đen đang âm thầm bàn luận khe khẽ

” Đại, đại tẩu a, Ngọc Đường sẽ không phải là đã phát hiện ra chứ?”

” Vậy thì có quan hệ gì a? Dù sao thuốc giải áp chế độc tính trong người người ta rất nhanh sẽ tìm ra, cùng lắm thì đến lúc đó nếu bị phát hiện thì thẳng thắn thừa nhận a người yên tâm đi. Ngũ đệ quá lắm thì cũng chỉ chém người mấy kiếm, phé đi hai tay, hai chân của người mà thôi. Y là không nỡ giết người đâu!”

” Đây chẳng phải so với chết còn thảm hơn hay sao TAT.... Chờ một chút, đại tẩu ngài nói, giải được của ta?! Có phải thật vậy hay không a?!”

”Hừ ! Người nói nhỏ thôi, cẩn thận để cho Ngũ đệ nghe thấy được! Nhiều nhất mấy ngày nữa người đã có thể biến trở lại bộ dạng lúc trước, chỉ bất quá ...”

” Thật tốt quá! Đại tẩu! Thật cảm tạ ngài!”

” Cái kia.... Niệm Niệm Hùng a....”

“Đại tẩu đại ân đại đức, Triển Chiêu cả đời không quên! Sau này ngài nếu là có chuyện gì cần, chỉ việc phân phó một tiếng, Triển Chiêu nhất định đem thân chó ngựa ra cũng không từ nan a!”

“Ai nha, nhìn người nói kia. Chúng ta từ này về sau cũng sẽ là người một nhà, hẳn là nên hỗ trợ lẫn nhau còn khách khí như thế làm gì a?!”

Nhưng ngay khi hai người vì mục đích riêng của mình thành công mà âm thầm vui mừng khôn tả, họ lại không biết rằng, dù họ tự cho là giúp Bạch Ngọc Đường chia sẻ những phiền toái thì lại tạo thành một hậu quả vô cùng nghiêm trọng không thể lường trước được....

32. Chương 32

Sự thật chứng minh, kích động thực sự là đáng sợ a lệ ing

Bạch Ngọc Đường không đợi đến ba ngày, liền tại thời điểm kích động mà làm ra việc khiến trên dưới tất cả mọi người đều khiếp sợ

“Cái gì?!!! Ngọc Đường đi Tương Dương?!!! Hay là đi cùng Nhân đại nhân?!!!”

Ban đêm Triển Tiểu Hùng vừa mới từ bên ngoài ” Cùng những tiểu bằng hữu khác chơi xong” trở về, vừa vào đến cửa liền nghe được tin dữ kinh thiên động địa như thế!

“Đúng vậy a, bản phủ cũng cảm thấy kì quái. Bạch hộ vệ trước kia chẳng bao giờ đề cập tới y có ý định như thế cả. Huống chi y còn có ti chức ngự tiền đại đao thì vệ, chức trách chính là bảo vệ hoàng thượng an toàn. Nếu không phải y cố gắng tiến cử mình thông hiểu Ngũ hành thuật, muốn phá Trùng Tiêu lâu không phải là không có ai ngoài y, chuyện lãnh binh xuất chinh làm sao đến lượt y lo! Kỳ quái nhất chính là, y lại đi vội vàng như thế, xé chiếu đã lên đường rồi. Bất quá thân là mệnh quan triều đình, tận trung vì nước chính là phân nội (chức trách nên có thì phải)...”

Nhưng không đợi cho Bao đại nhân khen ngợi Bạch Ngọc Đường vì nước vì dân, chí nguyện cao thượng xong liền thấy Triển Tiểu Hùng tiểu đệ đệ đã nước mắt lưng tròng cùng bộ dạng ăn vạ chạy nhanh xông ra ngoài.” Đại tẩu a a a a TAT !”

Chỉ còn lại Bao Chứng ở lại chỗ đó nhìn theo bóng lưng đứa bé kia trong nháy mắt đã biến mất một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần, chậm rãi thu lại cánh tay định đưa ra giữ hắt lại nhưng không thành, không khỏi vuốt râu thở dài nói:” Ai, đứa nhỏ này cùng Bạch hộ vệ tình cảm quả nhiên không phải là hời hợt nha, chỉ mấy ngày không thấy mặt thôi mà khóc thành bộ dạng thương tâm như vậy Di? Hắt vừa mới gọi Bạch hộ vệ là cái gì a?” (Ô thế là cả phủ Khai Phong đã bị hai con người kia truyền nhiễm căn bệnh mất khả năng suy nghĩ tập thể sao? =.=)

...

“Đại tẩu TAT, làm sao làm sao bây giờ a?” Triển Tiểu Miêu mở to đôi mắt ngập nước tội nghiệp nhìn Lư đại tẩu, mong mỗi tìm kiếm một chút trợ giúp.

Bởi vì chuẩn bị thuốc giải cho Triển Tiểu Hùng không để cho bất kì ai trong phủ Khai Phong biết đặc biệt là Bạch Ngọc Đường, ban ngày Mẫn Tú Tú luôn kiểm soát trốn ra bên ngoài chế thuốc. Vì vậy chuyện này nàng cũng là mới vừa nghe được.

Nhưng đối mặt với Triển Miêu Miêu tiểu bộ dạng người thấy người thương tiếc, nàng thế nhưng bởi vì tâm địa sắt đá thế nên vẫn bất vi sở động, còn buồn chán xen lời hắt:” Ai nha, người đừng ầm ĩ nữa, phiền muốn chết. Người xem bây giờ mình còn có bộ dạng của một nam hiệp nữa hay không?!” Ầm ĩ như thế làm sao ta nghĩ ra cái gì chứ?! Người như thế này, động một chút là một bên nước mắt một bên nước mũi, tính tình nhu nhược như thế này làm sao khiến ta tin tưởng mà giao Ngũ đệ cùng cháu nhỏ phó thác cho người đây?!

Ai ngờ tiểu miêu miêu không những không có an tĩnh, ngược lại còn khóc đến là dữ dội hơn:” Nếu là Ngọc Đường cùng hài tử có chuyện gì không may,... ta còn làm nam hiệp làm cái gì nữa chứ?! Ta thà chết cùng Ngọc Đường còn hơn a!” Nói xong dứt khoát đặt móng xuống đất, tiếp tục oa oa khóc rống lên (cuồng hãn Miêu đại nhân người hóa ra còn là một người nam nhân quá bừa bãi?!)

Mẫn Tú Tú vừa nghe những lời này, chạy nhanh đến gần che cái miệng của hắn lại, nói:” Phi phi phi! Người nói mò cái gì ở đây thế hả?! Hoàng thượng chẳng qua là phái bọn họ âm thầm ở bên ngoài điều tra, nghe ngóng tin tức, cũng không có phải thực sự lãnh binh tiến đánh cùng Tương Dương Vương, nào có ai suy nghĩ điên khùng như người, giống như Ngũ đệ phải vào nơi long đàm hổ huyệt (đầm rồng hang hổ) không bằng ấy?!”

Thật ra nàng cũng chỉ là tự mình trấn an bản thân mà thôi. Dù sao bản thân cũng là một tay nuôi nấng đệ đệ, trong lòng nàng lo lắng so với Triển Chiêu cũng không phải là ít. Chẳng qua con mèo này quả thật không hổ là nửa còn lại của tiểu Thử nhà mình. Mặc dù tính cách khác xa nhau nhưng vừa gặp đến chuyện liên quan đến an nguy của đối phương thì đã bắt đầu quỳnh quáng cả lên rồi. Nhất là sau khi hắn biến nhỏ đi, tựa hồ đầu óc cũng bị thoái hóa đi không ít = =. Vì vậy lúc này mình vô luận như thế nào cũng phải tỉnh táo, tuyệt không thể rối loạn thêm nữa!

” Kia Tương Dương chính là long đàm hổ huyệt a! Nghe nói trong Tiêu Trùng lâu ma trận ngay cả một con chim sẻ cũng không thể đi lọt a!” Mà bây giờ thì chính là Bạch Ngọc Đường! Ngay cả việc đi bắt những tên mao tặc (tên trộm vặt vãnh) Triển Miêu Miêu còn sợ y phải chịu một mối quá độ mà động thai khí, chứ nói gì đến để y xông vào Tương Dương.

Mẫn Tú Tú cũng biết Triển Chiêu thật lòng vì Ngũ đệ nhà mình mà lo lắng, thế nên chỉ đành phải kiên nhẫn mà khuyên nhủ:” AI nha, cho dù ma trận kia rất lợi hại, Ngũ đệ cũng không lỗ mạng tới mức trực tiếp xông vào đâu? Mà Ngũ đệ ngay từ nhỏ đã yêu thích nghiên cứu mấy thứ cơ quan rồi, cũng không nhất định sẽ gặp chuyện không may đâu!” Nhưng lúc nói những lời này, ngay cả chính nàng cũng có chút lo lắng không yên. Dựa theo tính tình kiêu ngạo kia của đệ đệ mình, chỉ cần đối phương khích tướng một chút....khó bảo toàn sẽ không có chuyện gì xảy ra!

Triển Chiêu tự nhiên sẽ không nghĩ đến mấy chuyện này, hắn lúc này làm sao còn có thể nghe lọt tai lời khuyên nào chứ. Vừa nghe nói Bạch Ngọc Đường đi Tương Dương thì giống như bầu trời đổ sập xuống đất rồi ấy, chỉ muốn ngay lập tức chạy như bay đến bên cạnh Ngọc Đường mang y về.” Ta mặc kệ! o (> <)o đại=“” tẩu=“” người=“” chẳng=“” phải=“” hôm=“” qua=“” nói=“” là=“” thuốc=“” giải=“” rất=“” nhanh=“” sẽ=“” chế=“” xong=“” sao?=“” nhanh=“” một=“” chút=“” cho=“” ta=“” dùng,=“” ta=“” hiện=“” tại=“” phải=“” đi=“” cứu=“” ngọc=“” đường!=“” lại=“” thấy=“” miễn=“” tú=“” tú=“” chân=“” chữ=“” nói=“” cái=“” kia...=“” giải=“” được=“” còn=“” phải=“” đợi=“” thêm=“” hai=“” ngày=“” nữa=“” mới=“” có=“” thể=“” chuẩn=“” bị=“” được=“” tốt...=“” “cái=“” gì?!=“” nhưng=“” mà=“” ngọc=“” đường=“” cùng=“” hài=“” tử=“” của=“” ta=“” không=“” có=“” chờ=“” được=“” tận=“” hai=“” ngày=“” nữa=“” a=“” a=“” a=“” a=“” a=“” !! “=“” triển=“” miêu=“” miêu=“” đã=“” phát=“” điên,=“” một=“” khuôn=“” mặt=“” nhỏ=“” nhắn=“” lúc=“” này=“” đây=“” nước=“” mắt=“” đã=“” biến=“” thành=“” một=“” con=“” tiểu=“” hoa=“” miêu=“”=|||” lư=“” đại=“” tẩu=“” trầm=“” ngâm=“” một=“” hồi=“” lâu,=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” nghĩ=“” ra=“” được=“” một=“” phương=“” pháp=“” xử=“” lý=“” tốt=“” nhất:=“” như=“” vậy=“” đi!=“” người=“” trước=“” tiên=“” cứ=“” đuổi=“” theo=“” ngũ=“” đệ=“” rồi=“” cùng=“” y=“” thần=“” thần=“” nói=“” rõ!=“” chờ=“” ta=“” làm=“” xong=“” thuốc=“” giải=“” sẽ=“” mang=“” đến=“” chỗ=“” người!=“” “hảo!=“” thể=“” ta=“” đi=“” đây!=“” lúc=“” này=“” triển=“” chiêu=“” đã=“” khoong=“” còn=“” quan=“” tâm=“” nếu=“” mình=“” thành=“” thật=“” nói=“” rõ=“” sự=“” thật=“” thì=“” sau=“” này=“” sẽ=“” phải=“” chịu=“” hình=“” phạt=“” thăm=“” khóc=“” như=“” thể=“” nào=“” của=“” bạch=“” ngọc=“” đường.=“” ngay=“” cả=“” hành=“” lý=“” cũng=“” không=“” có=“” gói=“” gém=“” mang=“” theo!=“” liên=“” cả=“” đêm=“” gian=“” khổ=“” không=“” quản=“” đường=“” xá=“” lên=“” đường=“” đi=“” cứu=“” thê=“” tử...=“” miễn=“” tú=“” tú=“” đã=“” đại=“” khái=“” đoán=“” được=“” bạch=“” ngọc=“” đường=“” vì=“” sao=“” lại=“” làm=“” thể.=“” nói=“” thật=“” ra=“” thì=“” mình=“” đối=“” chuyện=“” này=“” cũng=“” có=“” trách=“” nghiệm=“” rất=“” lớn.=“” nếu=“” không=“” phải=“” bản=“” thân=“” quá=“” gấp=“” gấp,=“” muốn=“” y=“” sau=“” một=“” tháng=“” cần=“” phải=“” rời=“” đi=“” cùng=“” mình,=“” nếu=“” không=“” phải=“” bản=“” thân=“” giúp=“” triển=“” tiểu=“” miêu=“” kia=“” giấu=“” diêm=“” mọi=“”

chuyện=" với=" y,=" ngũ=" đệ=" cũng=" sẽ=" không=" nóng=" lòng=" đến=" nổi=" dùng=" phương=" pháp=" này=" ép=" triển=" chiêu=" hiện=" thân...=" nhìn=" thân=" ảnh=" nhỏ=" bé=" của=" tiểu=" miêu=" miêu=" đơn=" độc=" đi=" xa,=" nằng=" chỉ=" có=" thể=" ở=" trong=" lòng=" không=" ngừng=" cầu=" nguyện,=" hi=" vọng=" tiểu=" miêu=" này=" có=" thể=" mang=" lão=" ngũ=" hoàn=" hảo=" không=" thương=" tổn=" gì=" bình=" an=" quay="">>

33. Chương 33

Mặc dù tiểu Miêu Miêu tận lực dùng tốc độ nhanh nhất một đường không ngừng nghỉ, chạy như điên đến Tương Dương. Thế nhưng vì mình dù sao cũng còn nhỏ nên chân ngắn = =. Cộng thêm hần không còn là thân phận quan gia, ở trạm dịch không thể thay ngựa, thay vào đó vì quá mức nóng lòng, nhiều lần làm ngựa mệt chết. Lúc đó mới nghĩ đến việc tìm chỗ nào đó để mua ngựa. Vì vậy trên đường trì hoãn khá nhiều thời gian. (lũ ngựa miền tôn mệnh khổ a QM vì miền tôn người mặc niệm TT).

Chờ đến lúc hần chạy đến được Tương Dương, Bạch Ngọc Đường đã bỏ lại khâm sai đại thần Nhan Tra Tấn cùng đám tùy tùng một mình du ngoạn thành Tương Dương, nơi nổi tiếng là chốn phong cảnh hữu tình – đi chơi một ngày ở Trùng Tiêu lâu.

“Người, Người, Người Người Người Người sao có thể để cho y đi như thế a a a a a ?!” Tiểu Miêu Miêu vừa nghe thấy tin tức kia, ánh mắt nhất thời giống như bắn ra lửa, nhào tới trên người Nhan Tra Tấn, túm lấy cổ áo hần. lay động điên cuồng không ngừng!

“Ai! Tiểu đệ đệ ngươi đừng như vậy, đây cũng không phải lỗi của thiếu gia nhà ta. Thân thủ Bạch Ngọc Đường cao như vậy, chúng ta ngay cả thời điểm y đi ra ngoài lúc nào cũng không có biết, cho nên làm sao ngăn y lại được đây?” Thư đồng Vũ Mặc mắt thấy công tử nhà hần bị lôi kéo như thế đến nỗi không thở ra hơi, vội vàng xông lên phía trước đem Triển Tiểu Hùng từ trên người Nhan Tra Tấn kéo xuống.

Nhan Tra Tấn thế nhưng lại không có vì hành động của Triển Tiểu Hùng mà tức giận, ngược lại tỏ ra khuôn mặt án náy than thở nói:” Ai, vị tiểu đệ đệ này nói đúng. Cũng là ta không tốt, là ta không có khuyên được Ngũ đệ, nếu y có mệnh hệ gì... Nhan mô chính là có chết đi ngàn lần... cũng khó chuộc được tội!” Càng nói lại càng thương tâm, đến cuối cùng còn lấy ống tay áo che mặt khóc thút thít.

Lúc trước bọn họ tới Tương Dương, Nhan Tra Tấn có nghe nói một số ít quan lại cùng với Tương Dương Vương có chiêu mộ rất nhiều nhân sĩ giang hồ, ý muốn mưu phản. Cũng chính là vì nguồn tin ngầm như thế này mà đến đây. Vốn là muốn lấy giao tình thâm hậu của mình cùng Bạch Ngọc Đường, trong số những võ quan đương triều thì công phu của y là số một số hai. Nếu là thật sự có chuyện gì, Bạch Ngọc Đường nhất định là người đáng tin cậy nhất, vừa khéo lại đúng lúc y chủ động xin đi giết giặc. Lúc này mới cùng y đến đây.

Nhưng ai biết sau khi đến thành Tương Dương này, mới phát hiện đích thực có chuyện Tương Dương Vương mưu đồ tạo phản mà việc này trong toàn thành Tương Dương ai ai cũng đều sớm biết. Mà cơ quan trọng yếu Trùng Tiêu lâu bọn họ mặc dù sớm nghe nói qua thế nhưng vẫn nghĩ đó là Tương Dương Vương để lại đường lui cho hần, dùng để tự vệ. Nhưng hôm nay xem ra, Tương Dương Vương kia tạo ra Trùng Tiêu lâu căn bản là hướng hoàng thượng công khai khiêu chiến! Trong thành ngay cả một đứa trẻ 3 tuổi cũng biết, Vương gia đem văn kiện liên hiệp cùng Liêu quốc giấu ở trong Trùng Tiêu lâu. Nếu là muốn lấy nhất định phía xong vào trong lâu trộm đi!

Này có nghĩa là Tương Dương Vương đã sớm phát hiện ra mục đích của đám người Nhan Tra Tấn, cố ý thả ra tin tức, dùng cái này để lừa gạt bọn họ, mặc dù biết rõ toan tính tạo phản của hần nhưng không thể làm gì được . Bởi vì bọn họ chỉ có nhân chứng mà không có vật chứng. Còn đối với Tương Dương Vương xưng bá một vùng mà nói, muốn tìm lí do để diệt trừ những nhân chứng này là quá dễ dàng. Bất quá hần cũng biết rõ, khâm sai đại nhân Nhan Tra Tấn không thể vì một tờ văn kiện nho nhỏ mà làm liên lụy đến tánh mạng của dân chúng toàn thành, mới cố ý dùng cái này để uy hiếp bọn họ.

Bất quá cũng bởi vì có thể thấy được thể lực hôm nay của Tương Dương Vương thực sự đã vượt qua tường tượng của bọn họ nếu không hẳn làm sao dám kiêu ngạo lớn lối như thế chứ?

Ở nơi này chính là dưới phép khích tướng, Nhan Tra Tấn mặc dù tức giận không thôi nhưng vẫn cố giữ tỉnh táo. Hắn đã sớm trình hoàng thượng một văn thư khẩn cấp bẩm báo chuyện này, thỉnh cầu triều đình mau sớm phái đến viện binh. Mặc dù hắn tốt bụng có lời khuyên còn có ý trông chừng Bạch Ngọc Đường. Ai ngờ nhưng vẫn không cách nào ngăn lại được....

Vũ Mặc bước lên trước khuyên nhủ:” Thiếu gia ngài đừng quá thương tâm. Ngũ gia một người thông minh như vậy, lại có một thân võ công cao cường, kia sao lại có thể dễ dàng gặp chuyện không may được sao? Vả lại không phải ngài đã phái người đi tìm rồi sao? Chuyện này nào có thể trách ngài được a?”

“Chính là Vũ Mặc hiểu rõ Ngũ gia ta a! Đại ca người cũng quá coi thường tiểu đệ đi! Tiểu đệ đây không phải là hoàn hảo không tổn hại gì trở về đây hay sao? Chính là một lâu Trùng Tiêu làm sao có thể làm khó được ta a!” Theo đó một đạo thanh âm dễ nghe truyền đến. Ách... Dĩ nhiên eo của thân ảnh màu trắng so với bình thường có hơi to ra một chút nhưng tóm lại là không có ảnh hưởng đến mỹ quan (Đó là đương nhiên, Ngũ gia muốn làm một người mẹ xinh đẹp quyến rũ nhất thế gian O ()O...!).

Thanh âm này nghe vào tai ba người trong phòng giống như thanh âm của ông trời vậy. Nhất là đối với Triển Tiểu Hùng. Ở tại thời điểm hai người kia còn chưa kịp phản ứng hắn đã giống như bay nhào tới bên người Bạch Ngọc Đường:” Ngọc Đường! Người không sao chứ?! Có bị thương không?!” Lời còn chưa dứt, một đôi tiểu cánh tay đã ôm lấy thắt lưng của Bạch Ngọc Đường cẩn thận kiểm tra. (Mọi người xin tránh hiểu nhầm nga Tiểu Miêu đại nhân của chúng ta chỉ quan tâm nhi tử không quan tâm đến LP. Thật sự mà nói nếu lấy chiều cao của Miêu đại nhân hiện tại cũng chỉ có đến thắt lưng của Ngũ gia thôi. Sợ rằng đến cả thắt lưng cũng phải nhảy lên mới bằng được a

34. Chương 34

Bạch Ngọc Đường mặc dù nghi ngờ tới tiểu gia khóa này nếu biết mình không từ mà biệt nhất định sẽ ồn ào muốn tìm mình, nhưng lại không thể ngờ rằng không có người mang hắn đi. Bất quá kinh ngạc thì vẫn là kinh ngạc, hai tay vẫn rất tự nhiên thuận thế vuôn ra ôm hắn lên hỏi:” Tiểu Hùng?! Người làm sao mà tới đây được?! Người nào dẫn người tới?! Ách, người nhẹ chút! Cẩn thận!” Có thể thấy rằng trong nháy mắt trong ngực này bị mình ôm nhưng vẫn có chút bất an mà giãy dụa, liền nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nhắc nhở một câu, khéo môi thể nhưng trong lúc lơ đãng lộ ra nụ cười ôn nhu yếu ớt, tựa như ngoài trừ kinh ngạc còn có một chút... vui mừng

().

Quả nhiên thấy Tiểu Miêu Miêu trong nháy mắt liền an phận, chậm rãi ôm cổ Bạch Ngọc Đường, gục trên đầu vai y nói:” Bạch ca ca, ta rất nhớ người a, người làm ta sợ muốn chết....”

Cảm giác được đầu vai mình nóng ửng, Bạch Ngọc Đường trong lòng đột nhiên nổi lên lửa đốt, kìm lòng không đậu đem Tiểu Miêu Miêu càng chặt chẽ ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói:” Bạch ca ca cũng rất nhớ Tiểu Hùng”. Nói xong còn nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt béo mập của hắn.

(Miêu đại nhân Ngũ gia Đây là đang ở trước mặt mọi người Nhờ cậy hai người trước mặt toàn thể giới cũng không cần khoe khoang như thế ta cũng còn cảm thấy ngượng ngùng kìa ôi mặt Bị Tiểu Miêu đại nhân cùng Ngũ Gia HLL đá bay Sau đó hai người lại tiếp tục không coi ra gì mà tình chàng ý thiếp – như ở trốn không người....Cẩn khấn tay gạt lệ Niệm Niệm Hùng à làm saoỡ đối xử với QM ta như vậy a TAT....Cũng không muốn ai đó có thể không cố kỵ như vậy trước mặt người khác mà thân mật như thế một lần nữa lại bị Miêu đại nhân đá bay – ing Miêu: là đại HM còn không biết xấu hổ mà nói cái gì?! Vốn người nào đó quyết đem ta người gặp người thích, hoa gặp hoa khai, cực phẩm tiểu khả ái, ngay thẳng ngược đãi nửa sống nửa chết, lại còn muốn cầm dục mấy tháng liền không có ăn thịt chuột?! Chỉ có đậu hủ căn bản là không đủ ăn a a a a !!!! ((#) o (#)).

Một mực đứng bên cạnh sắm vai nhân vật { người trong suốt } Nhan GG (gege – nghĩa là ca ca – anh trai ý:”>) cuối cùng cũng không nhịn được, đem ống tay áo xóa đi nước còn đang đọng ở khóe mắt cơ hồ không, một thể kìm nén được, một tay bắt lấy bả vai Bạch Ngọc Đường:” Ngủ đi, người có thể bình an trở về! Làm cho ngu huynh rất lo lắng!” Nói xong chuẩn bị đến ôm để nói một câu:” Nhiệt liệt hoan nghênh Ngũ đệ bình an trở về” thì bị một đạo ánh mắt như dao cắt của tiểu bằng hữu Triển Tiểu Hùng làm cho cánh tay đang định khoát lên bả vai Bạch Ngọc Đường cũng rụt rè rút trở về.

Vũ Mặc bên cạnh thấy thiếu gia nhà mình chiếm thế hạ phong, mị lực của hắn trước Ngũ gia cũng không sánh bằng một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch, vội bước lên một bước phụ họa theo:” Đúng vậy a, Ngũ Gia, thiếu gia nhà chúng ta lo lắng một đêm không ngủ được, bây giờ còn không có ăn điểm tâm a!”.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới đem lực chú ý phân tán một phần cho hai người này, về mặt ngưỡng chừng đối Nhan Tra Tấn nói:” Xin lỗi, để đại ca phải bận tâm rồi!”.

Nhan Tra Tấn thấy Ngũ đệ cuối cùng cũng chú ý đến sự tồn tại của mình, làm sao còn lòng dạ nào mà oán giận chuyện y tự tiện hành động, kích động cầm lấy tay Bạch Ngọc Đường lệ nóng quanh tròn nói:” Không sao, ngu huynh thấy đệ bình an vô sự là an tâm rồi!”

Nhưng bình dấm chua đệ nhị thiên hạ (là không có nhìn nhầm a. Miêu đại nhân tuyệt đối chỉ có thể là bình dấm chua đứng thứ hai thôi, sau này mọi người sẽ rõ. O ()O) tiểu Miêu đại nhân làm sao chịu được cảnh này, mình thấy tên kia là huynh đệ kết bái của Ngọc Đường nên mới nhìn hắn lâu như thế. Thế nhưng như vậy cũng quá khinh người đi, lại còn dám sờ vào đôi tay nhỏ bé của tiểu Thử nhà mình!!! Còn sờ lâu như vậy?!!!!

Chỉ thấy thân thể Tiểu Miêu Miêu dường như khó chịu mà giật giật, tiếp theo làm bộ dạng không thể đứng vững do bị trơn, hơi trượt xuống một chút, Bạch Ngọc Đường liền lập tức rút cánh tay bị Nhan Tra Tấn cầm mà vững vàng ôm lấy hắn. Triển Tiểu Hùng cũng thuận thế ôm chặt cổ Bạch Ngọc Đường, lại ghé vào lỗ tai y thân mật nói:” Bạch ca ca, người còn chưa có ăn cơm đúng không? (ta ngất || °)? Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi! Ta có lời quan trọng muốn nói cùng người!”

Đáng tiếc Tiểu Bạch ca ca nhà hắn thể nhưng lại chậm tiêu, không thể lĩnh hội hết ý nghĩa mà tiểu LG nhà mình muốn ám chỉ, quay đầu nói với Nhan Tra Tấn:” Hảo, đại ca không phải người cũng chưa dùng cơm sao? Chúng ta cùng nhau ăn đi!”

Mặc dù rất cực khổ muốn tùy thời né tránh đạo ánh mắt muốn giết người không ngừng bay tới của Triển Tiểu Hùng nhưng là Nhan GG (ca ca) vẫn là không biết sợ kiên trì không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này, lập tức gật đầu đáp ứng:” Hảo, thức ăn đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ Ngũ đệ người! Vũ Mặc người mau đi trừ phòng phân phó một tiếng đi!”

35. Chương 35

Chỉ chốc lát sau, thức ăn liên tục được mang lên, ba người ngồi xung quanh bàn bát đầu ăn cơm, Vũ Mặc ở một bên hầu hạ.

Bởi vì chỉ có ba người bọn họ, Nhan Tra Tấn liền rất tự nhiên chọn vị trí sát bên tay phải Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, này trực tiếp đem tiểu đệ đệ từ trước đến nay luôn luôn hiểu chuyện, luôn luôn độc lập Triển Tiểu Hùng bởi vì tay quá ngắn nên gấp không tới thức ăn trên bàn mà” không thể làm gì khác hơn” là ngồi ngay trên đùi của Bạch Ngọc Đường Bạch ca ca.

Thế là trên bàn ăn liền xuất hiện một khung cảnh kì lạ như sau

Chỉ thấy đường đường khâm sai đại nhân lại cùng với một tiểu hài tử vắt mũi chưa sạch tranh nhau không ngừng gấp thức ăn vào chén cơm của Bạch Ngọc Đường, vừa gấp thức ăn lại vừa liên tục không ngừng lấy lòng:

“Ngũ đệ, ăn một cái đùi gà nha, người cũng mệt mỏi một đêm rồi, ăn nhiều một chút!”

“Ách ... cái này quá dầu mỡ rồi, hay là để Tiểu Hùng ăn đi, ăn cái này bổ thân thể nha.”

Vòng PK (đối kháng) thứ nhất, Nhan GG bất hạnh bị thua.

“Bạch ca ca, đây ném thử một chút dấm cá Tây Hồ này, mặc dù không có mùi vị thật thuần túy nhưng loại này cũng có vị chua chua ngọt ngọt, người nhất định sẽ thích!”

“Àn, không sai. Có thể nói đây là một loại phong vị khác a. Tiểu Hùng người cũng ăn một miếng đi!”

Vòng PK thứ hai, Nhan GG không chiến mà bại.

“Ngũ đệ, người lần này đi Trùng Tiêu lâu có thu hoạch được gì không? Mau cùng ngu huynh hảo hảo nói một chút!”

“Theo ta thấy, Tương Dương Vương bất quá là phô trương thanh thế mà thôi, những cơ quan trong Trùng Tiêu Dương thâm nghĩ đối với Ngũ gia ta mà nói thì căn bản chỉ như một bữa điểm tâm nhẹ, đại ca người hoàn toàn không cần lo lắng. Đúng rồi, Tiểu Hùng, người còn chưa nói với ta là ai dẫn người đến đây!”

“Không có ai dẫn ta tới. là ta tự mình cưỡi ngựa đi đến!”

“Thật sao?! Tiểu Hùng của chúng ta thật lợi hại! Đoạn đường kia nhất định là rất khổ cực rồi, có phải mệt muốn chết rồi không? MUA... >3<” “không=”” mệt=”” cực=”” khổ=”” nhất=”” chính=”” là=”” bạch=”” ca=”” ca=”” ta=”” thật=”” lo=”” lắng=”” cho=”” người=”” nga!”=”” “tiểu=”” hùng=”” ...=”” đúng=”” rồi=”” người=”” không=”” phải=”” có=”” lời=”” muốn=”” nói=”” cùng=”” ca=”” ca=”” sao?”=”” “là=”” không=”” thể=”” để=”” cho=”” người=”” •=”” ngoài=”” •=”” nghe=”” được=”” ...=”” chúng=”” ta=”” một=”” chút=”” nữa=”” về=”” phòng=”” rồi=”” từ=”” từ=”” nói.”=”” “a,=”” đúng=”” rồi=”” tiểu=”” hùng=”” đi=”” một=”” đoạn=”” đường=”” xa=”” như=”” thế=”” chắc=”” là=”” mệt=”” muốn=”” chết,=”” ta=”” đây=”” liền=”” phân=”” phó=”” hạ=”” nhân=”” chuẩn=”” bị=”” cho=”” hấn!”=”” một=”” gian=”” sương=”” phòng.”=”” “đại=”” ca,=”” không=”” cần=”” phiền=”” phức=”” như=”” thế.”=”” đưa=”” nhỏ=”” này=”” nếu=”” ngũ=”” một=”” mình=”” sẽ=”” sợ.”=”” cứ=”” để=”” ta=”” cùng=”” với=”” hấn=”” ở=”” chung=”” một=”” gian=”” là=”” được.”=”” dù=”” sao=”” trước=”” kia=”” bọn=”” ta=”” vẫn=”” cùng=”” nhau=”” ngũ=”” mà,”” cũng=”” đã=”” quen=”” rồi.”=”” “ân,”” bạch=”” ca=”” ca,”” người=”” mệt=”” nhọc=”” cả=”” đêm=”” nhất=”” định=”” ra=”” khoongg=”” ít=”” mồ=”” hôi,”” chúng=”” ta=”” một=”” lát=”” cùng=”” nhau=”” tắm=”” có=”” được=”” không?”=”” “hỏa,”” ca=”” ca=”” giúp=”” người=”” tẩy!”=”” thể=”” là=”” vòng=”” pk=”” thứ=”” 3...”=”” qrz=”” nhan=”” gg,”” nha=”” (=”” qt:=”” slave=”” girl=””))” vì=”” ngài=”” mặc=”” niệm=”” là=”” không=”” thể=”” nào=”” cùng=”” miêu=”” đại=”” nhân=”” so=”” sánh=”” được=”” a,=”” là=”” biểu=”” cảm=”” bên=”” ngoài=”” giây=”” dựa=”” vùng=”” vậy=”” -=”” -=”” ...=”” buổi=”” tối,”” trong=”” phòng=”” bạch=”” ngọc=”” đường.”=”” bạch=”” ngọc=”” đường=”” ôm=”” cả=”” thân=”” người=”” tiểu=”” gấu=”” mèo=”” trắng=”” trắng=”” mềm=”” mềm=”” thơm=”” ngào=”” ngọt=”” vì=”” mới=”” được=”” tắm=”” rửa=”” lên=”” giường=”” chuẩn=”” bị=”” tối=”” nay=”” ngũ=”” ngon=”” giấc,”” nhắc=”” đến=”” cũng=”” kì=”” quái.”=”” mấy=”” ngày=”” hôm=”” nay=”” buổi=”” tối=”” không=”” có=”” cái=”” tiểu=”” gối=”” ôm=”” mềm=”” nhũn=”” thơm=”” thơm=”” này=”” nằm=”” úp=”” sấp=”” trên=”” người=”” mình=”” chảy=”” nước=”” miếng,”” ngũ=”” đều=”” không=”” được=”” ngon.”=”” sấp=”” sửa=”” đi=”” ngũ=”” chọt=”” bạch=”” ngọc=”” đường=”” đột=”” nhiên=”” nhớ=”” ra=”” chuyện=”” ban=”” ngày=”” tiểu=”” hùng=”” muốn=”” nói=”” cùng=”” mình,”” thể=”” là=”” xoa=”” xoa=”” tiểu=”” pp=”” bóng=”” loáng=”” no=”” mềm=”” của=”” hấn=”” (=”” cuồng=”” hấn,”” ngũ=”” gia=”” là=”” luyện=”” đồng??!!)=”” hỏi=”” tiểu=”” hùng,”” có=”” phải=”” hay=”” không=”” lư=”” thăm=”” thăm=”” có=”” cái=”” gì=”” đó=”” muốn=”” người=”” mang=”” đến=”” đưa=”” cho=”” ta.”” cho=”” nên=”” mới=”” không=”” thể=”” để=”” cho=”” người=”” khác=”” nghe=”” thấy?”.”=”” nhan=”” đại=”” ca=”” cũng=”” không=”” phải=”” ngoài=”” nhân,”” ngay=”” cả=”” hấn=”” cũng=”” không=”” thể=”” nghe=”” được=”” ...=”” đại=”” khái=”” chỉ=”” có=”” chuyện=”” liên=”” quan=”” đến=”” hài=”” tử=”” đang=”” nằm=”” trong=”” bụng=”” mình=”” đi.”=”” lại=”” thấy=”” triển=”” tiểu=”” hùng=”” vẽ=”” mặt=”” đột=”” nhiên=”” nghiêm=”” túc,”” ánh=”” mắt=”” nhìn=”” chăm=”” chặp=”” và=”” y=”” lớn=”” tiếng=”” nói.”=”” không=”” phải!”=”” là=”” ta=”” có=”” chuyện=”” muốn=”” nói=”” với=”” người!”=”” bạch=”” ngọc=”” đường=”” nhìn=”” thấy=”” bộ=”” dạng=”” nghiêm=”” túc,”” anh=”” dùng=”” hi=”” sinh,”” chỉ=”” cảm=”” thấy=”” vô=”” cùng=”” khả=”” ái,”” nhin=”” không=”” được=”” mà=”” xoa=”” đầu=”” hấn=””

sủng=" nịnh=" cười=" ân=" là=" chuyện=" gì=" trọng=" yếu=" như=" thế?=" lại=" buộc=" tiểu=" hùng=" phải=" chạy=" một=" quãng=" đường=" xa=" như=" vậy=" đến=" nói=" riêng=" với=" ca=" ca!=" triển=" chiêu=" thấy=" bạch=" ngọc=" đường=" tựa=" hồ=" đối=" với=" chuyện=" trọng=" yếu=" mình=" định=" nói=" không=" có=" chút=" để=" tâm=" coi=" trọng=" nào=" có=" chút=" nóng=" lòng=" tiếp=" tục=" ngọc=" đường=" nơi=" trùng=" tiêu=" lâu=" kia=" người=" không=" nên=" lại=" tiếp=" tục=" qua=" đó=" có=" biết=" không?=" nơi=" đó=" vô=" cùng=" nguy=" hiểm!=" người=" chính=" là=" giờ=" không=" phải=" một=" mình=" người=" hãy=" vì=" cục=" cưng=" trong=" bụng=" mà=" suy=" nghĩ=" cần=" thận=" a!=" bạch=" ngọc=" đường=" nhẹ=" nhàng=" cười=" một=" tiếng=" vỗ=" vỗ=" sau=" lưng=" hấn=" trấn=" an=" tiểu=" hùng=" người=" yên=" tâm=" ca=" ca=" sẽ=" có=" chừng=" mực=" sẽ=" không=" đả=" thương=" đến=" cục=" cưng=" bắt=" quá=" cái=" trùng=" tiêu=" lâu=" kia=" đại=" ca=" nhất=" định=" phải=" đi=" ta=" đi=" nhất=" định=" có=" lí=" do=" người=" sau=" này=" sẽ=" minh=" bạch=" thôi=" thấy=" việc=" dùng=" chuyện=" cục=" cưng=" cũng=" không=" thể=" làm=" bạch=" ngọc=" đường=" nhượng=" bộ=" triển=" chiêu=" chỉ=" đành=" phải=" hiên=" ngang=" nhắm=" mắt=" thẳng=" thán=" khai=" báo=" ta=" hiểu!=" người=" là=" đang=" đợi=" một=" người=" xuất=" hiện=" đúng=" hay=" không?=" bạch=" ngọc=" đường=" nhất=" thời=" bị=" lời=" nói=" của=" hấn=" làm=" cho=" giật=" nảy=" mình=" kinh=" ngạc=" không=" khỏi=" cưng=" hòng=" người=" người=" làm=" sao=" mà=" biết=" được=" có=" phải=" lư=" thăm=" thăm=" nói=" cho=" người?"=" mặc=" dù=" đứa=" nhỏ=" này=" nếu=" so=" với=" một=" hài=" tử=" bình=" thường=" thì=" thông=" minh=" hơn=" thế=" nhưng=" sẽ=" không=" nhay=" cảm=" tới=" mức=" như=" vậy=" chứ!=" ngay=" cả=" bao=" đại=" nhân=" cùng=" công=" tôn=" tiên=" sinh=" cũng=" nhìn=" không=" ra=" mà=" lại=" thấy=" triển=" tiểu=" hùng=" lắc=" đầu=" kế=" tiếp=" còn=" nói=" ra=" lời=" khiến=" y=" kinh=" ngạc=" không=" tin=" là=" sự=" thật=" không=" phải=" là=" chính=" mình=" nghĩ=" ra=" hơn=" nữa=" ta=" còn=" biết=" người=" đó=" là=" ai=" kia!=" điều=" này=" làm=" cho=" bạch=" ngọc=" đường=" có=" chút=" không=" thể=" tin=" bèn=" hỏi=" ngược=" lại=" "=" vậy=" người=" nói=" một=" chút=" xem=" rút=" cục=" người=" đó=" là=" ai?"=" vẫn=" đề=" kia=" chắc=" là=" hấn=" ngẫu=" nhiên=" đoán=" đúng=" thôi=" còn=" chuyện=" này=" nhất=" định=" hấn=" sẽ=" không=" thể=" biết!=" lại=" nghe=" thấy=" thanh=" âm=" vang=" lên=" triển=" chiêu=" sau=" đó=" trong=" lòng=" mãnh=" liệt=" nhói=" một=" cái=" nhìn=" biểu=" tình=" gương=" mặt=" thật=" sự=" kiên=" định=" bạch=" ngọc=" đường=" trong=" nháy=" mắt=" thậm=" chí=" còn=" nghĩ=" đến=" đứa=" trẻ=" này=" cùng=" khuôn=" mặt=" của=" con=" mèo=" kia=" hoàn=" toàn=" giống=" nhau=" đến=" thế!=" chợt=" nhắm=" mắt=" lại=" quơ=" quơ=" đầu=" mặc=" dù=" là=" ảo=" ảnh=" quỷ=" dị=" lướt=" qua=" thế=" nhưng=" vẫn=" khó=" mà=" kiểm=" nén=" được=" phiền=" não=" trong=" lòng=" bạch=" ngọc=" đường=" không=" cam=" lòng=" lên=" tiếng=" phũ=" nhận=" tiểu=" hùng=" người=" đang=" đùa=" cái=" gì=" vậy?=" ta=" đợi=" con=" thói=" miêu=" kia=" để=" làm=" gì!=" ghê=" tởm=" thói=" miêu=" kia=" chính=" là=" âm=" hồn=" không=" tan=" tới=" quấy=" nhiễu=" tâm=" tình=" của=" gia=" gia!=" lúc=" nói=" ra=" những=" lời=" này=" thế=" nhưng=" lại=" vô=" thức=" mà=" củ=" đầu=" không=" dám=" nhìn=" thẳng=" ánh=" mắt=" triển=" tiểu=" hùng=" vẽ=" mặt=" trợn=" tránh=" của=" y=" dễ=" dàng=" làm=" cho=" triển=" chiêu=" thấy=" rõ=" rằng=" đây=" là=" đang=" khẩu=" thị=" tâm=" phi=" vì=" thế=" tiếp=" tục=" nhìn=" y=" nói=" ngọc=" đường=" người=" không=" cần=" phải=" đợi=" thêm=" nữa=" người=" nọ=" vẫn=" luôn=" ở=" bên=" cạnh=" người=" a!=" chỉ=" một=" câu=" nói=" liền=" khiến=" cho=" bạch=" ngọc=" đường=" quên=" mạnh=" miệng=" nhất=" thời=" ngẩng=" đầu=" lên=" sột=" ruột=" hỏi=" người=" nói=" cái=" gì!=" hấn=" ở=" đâu?!=" triển=" chiêu=" cuối=" cùng=" cũng=" lấy=" được=" dùng=" khí=" nói=" rõ=" chân=" tướng=" hấn=" đang=" ở=" trước=" mặt=" người=" a!=" ta=" chính=" là=" triển=" chiêu!=" nói=" xong=" liền=" nhận=" mệnh=" nhắm=" mắt=" lại=" yên=" lặng=" chờ=" bạch=" ngọc=" đường=" bạo=" phát...=" miêu=" đại=" nhân=" cuối=" cùng=" cũng=" nói=" ra=" a...=" lệ=" tuôn=" ...=" tung=" hoa...="

nhưng=" ngũ=" gia=" sẽ=" có=" phản=" ứng=" như=" thể=" nào=" đây...=" nga=" ha=" hả=" ha=" hả....=" xem=" hồi=" sau=" sẽ=" rõ="=" bị=" mọi=" người=" vác=" ghé=" đập=" chét=" -==" ing=">

36. Chương 36

Nhưng Triển Chiêu đợi hồi lâu cũng không có nghe thấy tiếng rống giận cùng quyền cước, hẳn thậm chí còn chuẩn bị tâm tư bị Họa Ảnh chém thành từng cánh như hoa cúc, chỉ có duy nhất không nghĩ đến sẽ gặp phải tình huống như thế này!

Im lặng quỷ dị như thế này càng làm cho lòng Triển Chiêu thêm thấp thỏm, không biết Ngọc Đường đang tính toán hành hạ mình như thế nào. Hay là y sẽ bị nộ khí công tâm mà ngất đi. Tóm lại là bất kì loại nào, trong mắt Triển Chiêu không kết cục nào bằng việc Bạch Ngọc Đường hung hăng cho mình một cước, thẳng thắn đem mình đá xuống giường đi. (người nghĩ mọi chuyện tốt đẹp như thế sao (3))

Đang trong lúc đại não Triển Chiêu vì hết sức khẩn trương mà xoay như chong chóng với màn thay đổi của những kết cục tàn khốc nhất có thể xảy ra, cuối cùng bên tai cũng truyền đến thanh âm có chút run rẩy thậm chí có chút quái lạ vì bị đè nén:” Người nói, người là ... Triển Chiêu?”.

Nhưng thanh âm khác lạ này chẳng những không làm giảm đi lo lắng của Triển Chiêu mà ngược lại còn khiến hắn thêm khẩn trương, len lén mở ra một mắt nhìn sang về mặt Bạch Ngọc Đường lại thấy y bộ dạng mặt mũi vẫn vẹo đến nỗi cơ mặt có chút co rút, sợ là giận dữ không nhẹ. Nhất thời dọa Triển Chiêu ngay cả nói cũng không dám nói linh tinh, nhanh chóng rụt cổ lại, sợ hãi nói:” Ân, đúng, đúng vậy.”

Sau đó lại yên lặng một cách kì quái, chờ đợi Bạch Ngọc Đường bộc phát một lúc lâu. Chẳng qua nội dung cùng hình thức lần này lại ngoài dự đoán của Triển Chiêu

” ... Phốc... ha ha ha ha ha Người nói người là Triển Chiêu? Ha ha ha... Quá buồn cười rồi! Triển Chiêu sao lại có bộ dạng nhỏ như vậy chứ? Ha ha ha ...”

Bạch Ngọc Đường quả thật không phải cố ý dùng điệu cười khoa trương như thế để đả kích tâm hồn non nớt của đứa nhỏ này, y cũng muốn tin tưởng lời nói của Triển Tiểu Hùng ..., còn rất cố gắng đem đứa nhỏ này cùng con mèo kia liên tưởng. Thế nhưng kết quả chính là trong đầu y xuất hiện hình tượng Triển Ngự Miêu là một người e thẹn cùng nhát gan, một đôi mắt mở to, diêm dâm đáng yêu đang nhìn chính mình, quan trọng chính là cái miệng vẫn còn nhả bóng, chỉ mặc một cái yếm uyên ương đỏ thắm (Cụ thể thì thỉnh mọi người hãy tự liên tưởng o(v)o). Mặc dù Bạch Ngọc Đường cố gắng kiềm chế thể nhưng vẫn là ... HLL phụt cười (QT: cười tung tóe =))))))

” Ôi chào? (° °) @... Ngọc Đường!!! ><||” triển=" miêu=" miêu=" thẹn=" quá=" hóa=" giận=" phản=" ứng=" bạch=" ngọc=" đường=" lúc=" này=" có=" nín=" cười=" sờ=" sờ=" cái=" đầu=" nho=" nhỏ=" từ=" ái=" nói="...=" ha=" ha=" xin=" lỗi=" tiểu=" hùng=" ca=" ca=" biết=" người=" là=" lo=" lắng=" cho=" ta=" thể=" nhưng=" tiểu=" hải=" tử=" mà=" nói=" dối=" như=" thể=" thì=" sẽ=" đá=" dầm=" ngay=" nói=" đến=" đây=" vội=" vàng=" che=" miệng=" lại=" tránh=" cho=" lại=" lần=" thứ=" hai=" cười=" phá=" lên=" thấy=" bạch=" ngọc=" đường=" vẫn=" là=" không=" tin=" chính=" mình=" nói=" thật=" tiểu=" miêu=" miêu=" trong=" lòng=" quýnh=" lên=" liền=" bày=" ra=" chiêu=" bài=" cũ=" vẫn=" hay=" dùng=" để=" lấy=" tín=" nhiệm=" của=" bạch=" ngọc=" đường=" ngọc=" đường=" ta=" không=" có=" lừa=" người!=" ta=" thật=" sự=" là=" triển=" chiêu=" a!=" người=" tại=" sao=" không=" tin=" ta?!=" tat=" vừa=" nói=" hai=" hàng=" nước=" mắt=" trong=" suốt=" chảy=" xuống=" gương=" mặt=" phản=" nộ=" nếu=" như=" bình=" thường=" khi=" gặp=" tình=" huống=" này=" bạch=" ngọc=" đường=" nhất=" định=" đau=" lòng=" không=" thôi=" hẳn=" nói=" cái=" gì=" cũng=" sẽ=" tin=" nhưng=" lần=" này...(= miêu=" đại=" nhân=" quả=" nhiên=" đã=" hình=" thành=" thói=" quen=" khóc=" nhè=" của=" một=" tiểu=" p=" hải=" " =)=" kết="

quả=" " tất=" " nhiên=" " là=" " không=" " như=" " ý=" " muốn=" " của=" " hấn.= " thể=" " nhưng=" "
 khi=" " nhìn=" " thấy=" " triển=" " chiêu=" " khóc=" " đáng=" " thương=" " như=" " vậy,=" " bạch=" "
 ngọc=" " đường=" " quả=" " thật=" " cũng=" " có=" " chút=" " đau=" " lòng.= " vì=" " thể=" " liền=" "
 nhin=" " xuống=" " không=" " cười=" " một=" " cách=" " khoa=" " trương=" " như=" " kia=" " nữa.= " "
 a,=" " triển=" " chiêu=" " sẽ=" " không=" " suốt=" " ngày=" " khóc=" " nhè=" " như=" " thể=" " chứ=" "
 càng=" " sẽ=" " không...đái=" " dầm,=" " ha=" " ha...=" " vừa=" " nói=" " trong=" " đầu=" " lại=" " một=" "
 lần=" " nữa=" " mang=" " hình=" " tượng=" " triển=" " miêu=" " hùng=" " ra=" " tướng=" " tượng=" " = "
 chỉ=" " thấy=" " triển=" " ngự=" " miêu=" " mới=" " vừa=" " rồi=" " còn=" " = " đôi=" " mắt=" " mở=" "
 to,=" " tròn=" " xoe,=" " diêm=" " đậm=" " đáng=" " yêu,=" " xấu=" " hổ=" " cùng=" " e=" " sợ=" " nhìn=" "
 mình,=" " quan=" " trọng=" " nhất=" " là=" " còn=" " có=" " cái=" " mông=" " nhỏ=" " nhỏ,=" " nộn=" "
 nộn,=" " trên=" " người=" " chỉ=" " mặc=" " một=" " cái=" " yếm=" " uyên=" " ương=" " màu=" " đỏ=" "
 chót=" " " lúc=" " này=" " lại=" " biến=" " thành=" " một=" " bộ=" " dạng=" " một=" " bên=" " nước=" "
 mũi,=" " một=" " bên=" " nước=" " mắt=" " đang=" " đứng=" " thật=" " gần=" " mình...=" " gì!= " đang=" "
 đứng=" " chôn=" " chân=" " trong=" " góc=" " tường,=" " vẽ=" " lại=" " địa=" " đồ=" " của=" " hoàng=" "
 kim=" " đại=" " tổng=" " nhằm=" " đào=" " hàm=" " chuẩn=" " bị=" " chôn=" " mình=" " -.= " (tiểu=" "
 bạch=" " như=" " thể=" " dù=" " người=" " ta=" " có=" " không=" " muốn=" " cười=" " cũng=" " là=" "
 không=" " kìm=" " nén=" " được=" " mà=" " bật=" " cười!= " ngũ=" " gia=" " quả=" " thật=" " không=" "
 hề=" " dễ=" " dàng=" " tat)= " " = " đó=" " là=" " ngoài=" " ý=" " muốn...=" " triển=" " chiêu=" " giờ=" "
 phút=" " này=" " tâm=" " tướng=" " chừng=" " như=" " đã=" " chết.= " thì=" " ra=" " sự=" " trừng=" "
 phạt=" " tàn=" " khốc=" " nhất=" " không=" " phải=" " là=" " hủy=" " hoại=" " thân=" " thể=" " mà=" " là=" "
 hành=" " hạ=" " tinh=" " thần=" " a=" " a=" " a=" " a=" " (= " t=" " o=" " t)...=" " thấy=" " triển=" " tiểu=" "
 hùng=" " mặt=" " mày=" " vô=" " cùng=" " đau=" " khổ,=" " bạch=" " ngọc=" " đường=" " đại=" " ca=" "
 ca=" " ôn=" " nhu=" " của=" " chúng=" " ta=" " không=" " đành=" " lòng=" " khi=" " dễ=" " hấn=" " nữa,=" "
 tỉ=" " mĩ=" " giúp=" " hấn=" " chinh=" " lại=" " góc=" " chặn,=" " võ=" " nhẹ=" " hấn,=" " đỡ=" " đành.= " "
 hảo=" " a=" " tiểu=" " hùng,=" " ca=" " ca=" " đảm=" " bảo=" " sẽ=" " không=" " làm=" " chuyện=" " gì=" "
 nguy=" " hiểm,=" " cho=" " nên=" " người=" " không=" " cần=" " nhắc=" " lại=" " chuyện=" " này.= " "
 nếu=" " không=" " ca=" " ca=" " sẽ=" " không=" " để=" " ý=" " đến=" " người=" " nữa,=" " cũng=" " sẽ=" "
 không=" " có=" " ôm=" " người=" " ngũ=" " nữa)= " " = " được=" " rồi=" " tat...=" " (= " ngũ=" " gia=" "
 a,=" " những=" " lời=" " này=" " của=" " ngài=" " quả=" " thật=" " là=" " đòn=" " sát=" " thủ=" " đối=" "
 với=" " miêu=" " đại=" " nhân=" " a=" " (o))=" " mặc=" " dù=" " cuối=" " cùng=" " ngọc=" " đường=" "
 cũng=" " không=" " có=" " hoàn=" " toàn=" " tin=" " lời=" " mình=" " nói,...=" " nhưng=" " ít=" " nhất=" "
 cũng=" " có=" " được=" " cam=" " đoan=" " của=" " y,=" " triển=" " tiểu=" " hùng=" " lúc=" " này=" " mới=" "
 thỏ=" " phào=" " nhẹ=" " nhồm,=" " dùng=" " hết=" " sức=" " hút=" " hút=" " nước=" " mũi=" " sắp=" "
 chảy=" " ra=" " (b=" " chảy=" " mồ=" " hôi),=" " đem=" " tay=" " áo=" " chùi=" " đi=" " nước=" " mắt=" "
 trên=" " mặt,=" " tìm=" " vị=" " trí=" " thoải=" " mái=" " trong=" " ngực=" " của=" " bạch=" " ngọc=" "
 đường,=" " ôm=" " lấy=" " cánh=" " tay=" " của=" " y=" " dần=" " dần=" " tiến=" " vào=" " mộng=" "
 đẹp...=" " nhưng=" " không=" " may,=" " triển=" " tiểu=" " hùng=" " tiểu=" " đệ=" " đệ=" " tựa=" " hồ=" "
 chưa=" " nghe=" " hiểu=" " hết=" " toàn=" " bộ=" " ý=" " tứ=" " trong=" " lời=" " nói=" " của=" " bạch=" "
 ngọc=" " đường=" " đại=" " ca=" " ca=" " = " bạch=" " ngọc=" " đường=" " nói=" " là=" " = " sẽ=" "
 không=" " đi=" " làm=" " chuyện=" " nguy=" " hiểm=" " thể=" " nhưng=" " không=" " nói=" " là=" " "sẽ=" "
 không=" " đi=" " trừng=" " tiêu=" " lâu.= " hơn=" " nữa=" " rõ=" " ràng=" " trong=" " nhân=" " sinh=" "
 quan=" " của=" " hai=" " người=" " này,=" " đối=" " với=" " cái=" " định=" " nghĩa=" " = " chuyện=" "
 nguy=" " hiểm=" " lại=" " hoàn=" " toàn=" " khác=" " biệt=" " nhau=" " -bbb...=" " (= " thử=" " quất=" "
 roi=" " miêu=" " -=" " ing=" " miêu=" " chết=" " tiết,=" " còn=" " dám=" " nói=" " yêu=" " ta?= " thể=" "
 mà=" " lại=" " không=" " cùng=" " ngũ=" " gia=" " tâm=" " hữu=" " linh=" " tê=" " (= " tâm=" " linh=" "
 tương=" " giao)!!!=" "><>

37. Chương 37

Triển Chiêu vốn cho rằng chỉ cần mình 12 canh giờ đều dính lấy bên cạnh Bạch Ngọc Đường, y nhất định sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng ai biết được, tối ngày thứ 2 lại phát sinh chuyện khiến Bạch Ngọc Đường một lần nữa lại bị kích thích

Lúc canh hai, tây sương phòng trong phủ đột nhiên bốc cháy, mặc dù được thị vệ tuần tra kịp thời phát hiện, không tạo ra thương vong về người, thế nhưng bởi vị trí của tây sương phòng là bên cạnh phòng chứa củi, vì thế lửa cứ như vậy lan rất nhanh. Vì để tránh cho lửa có thể cháy nhanh hơn, cơ hồ trong phủ đã xuất ra toàn thể nhân lực để tập trung vào công việc dập lửa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Tiểu Hùng sau khi nghe nói trước tiên chạy đến chỗ đám cháy. Bởi vì đám cháy này có điểm kỳ quái. Bạch Ngọc Đường lúc này suy đoán là có thể có người cố ý phóng hỏa. Thế là đi tuần tra khắp mọi nơi ngắm nghía một vòng, liền phát hiện chính giữa trên xà nhà, trông thấy một bóng người, nhanh chóng lấy một cục đá từ trong túi luôn mang theo bên người ném lên, thế nhưng lại không như dự liệu là sẽ nghe thấy tiếng kêu đau, ngược lại lại thấy cái bóng kia sau khi rơi xuống y phục lại ngay ngắn, thẳng thốn. Lúc này mới biết hóa ra người kia chỉ là một tượng gỗ. Mà lúc này người trong phủ cũng đã nhìn thấy cái bóng đen kia, trong lúc nhất thời gào thét lên bắt tặc, thế nhưng vẫn chú ý đến việc cứu hỏa. Do đó bên trong viện nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Bạch Ngọc Đường nhất thời trong lòng thầm kêu không tốt, sợ là đã trúng kế dương đông kích tây của địch! Ngay lúc đó, vội tiến lên kêu to Mặc Vũ, muốn hấn mau trở về nội đường bảo vệ đại ấn, thế nhưng không ngờ vẫn là chậm một bước!

Bạch Ngọc Đường mặc dù lập tức đuổi theo, cũng đem cái người trộm ấn kia bắt lại, không ngờ đối phương vẫn còn có đồng bọn. Nhóm tặc nhân kia có hai người, mà Bạch Ngọc Đường lúc này bởi tình trạng thân thể mà đã hạn chế hành động của y rất nhiều. Vì vậy, y sau khi bắt được người mang theo hộp đựng ấn thì suy nghĩ một chút, đại ấn thì đang ở đây thế nên không đuổi theo nữa. Đợi đến khi Bạch Ngọc Đường trở lại quán trọ sau khi mở hộp ấn ra nhìn, kia trong hộp nào có đại ấn?! Nó đã bị đánh tráo bằng một khối sắt vụn đen như mực! (Mọi người là hỏi Miêu địa nhân tại sao không đuổi theo đúng không? Nhiệm vụ của hấn trọng yếu nhất là trông chừng LP nhà hấn, cho nên nhất định một bước cũng không rời khỏi Ngũ gia. Ngũ gia nếu không có đuổi theo hấn hiển nhiên cũng không có đuổi theo = =).

Đây đối với Bạch Ngọc Đường mà nói quả thật không khác gì nhục nhã vô cùng, nhất thời đem cục sắt kia hung hăng đập nát vụn trên mặt đất, trong lòng thầm mắng bản thân: Bạch Ngọc Đường a Bạch Ngọc Đường, uống công người anh minh cả đời, tính toán hơn người, hôm nay lại bị hai tiểu mao tặc lừa gạt! Người chẳng phải hổ thẹn mà chết sao!

Tất cả mọi người không phải là không biết tính tình của Bạch Ngọc Đường, chẳng những không oán hận y, ngược lại còn ở bên thay nhau khuyên lơn. Nhan Tra Tấn sợ y bị kích thích mà xông thẳng vào Trùng Tiêu Lâu, còn phải riêng mấy hạ nhân coi chừng y, Triển Tiểu Hùng lại càng một tác không rời khỏi, đến ngay cả đi vệ sinh cũng tùy thời mà ở bên cạnh 〃°.

Mặc dù Nhan Tra Tấn một lần nữa trấn an Bạch Ngọc Đường nói không có chuyện gì, nhưng trong lòng y cũng hiểu được, này đại ấn với khâm sai đại nhân mà nói, có ý nghĩa như tánh mạng của hấn. Không chỉ như thế, đối với hành động điều tra lần này của bọn y cũng có thể thất bại trong gang tấc! Mà hết thấy những cái này đều là do sơ suất nhất thời của bản thân! Vì vậy bất luận bản thân là vì trung hay vì nghĩa thì còn có vì mặt mũi của mình, đều phải tự mình đem đại ấn mang về!

Bạch Ngọc Đường trong lòng hổ thẹn cùng cảm phần không ngừng, chỉ nghĩ đến như thế nào đoạt lại đại ấn, làm sao còn lòng dạ nào để có thể nghe được lời khuyên của người bên cạnh chứ?!

Mà Bạch Ngũ gia của chúng ta nếu như là muốn bỏ lại những kẻ theo đuôi này, thì ngay cả người thân cận y nhất là Tiểu Miêu đại nhân cũng không mang theo hấn đi làm gì. Chỉ cần một bọc thuốc sổ thì liền có thể xử lý được đám người này rồi

Rượu là do Nhan Tra Tấn cố ý mang đến chuẩn bị cho Bạch Ngọc Đường nhâm nhi trên đường. Thế nhưng từ sau lần Triển Tiểu Hùng ” tè ra giường ” thì y đã hoàn toàn bỏ rượu. Thế là những bình rượu này liền lưu lại. Vốn thuốc sổ là chuẩn bị để hầu hạ hạ nhân trong phủ Tương Dương nhưng bởi vì Tương Dương

Vương trời sinh tính đa nghi, xảo quyệt, để tránh đả thảo kinh xà (đánh cây động rắn) Bạch Ngọc Đường chỉ đành phải hạ thủ lưu tình.

Lấy Bạch Ngũ gia thông minh, tài trí, muốn gạt những thị vệ kia uống xong rượu ngon do chính mình đặc chế tất nhiên không phải là chuyện gì khó khăn. Triển Tiểu Hùng thì lại càng dễ dàng hạ thủ. Bạch Ngọc Đường mới vừa gắp lên chén rượu không đợi kề bên miệng liền bị Triển Tiểu Hùng một đường đoạt lại, rót vào cái miệng nhỏ nhắn của mình, thế là ...

...

“A a a a a !!!! Ngọc Đường không thấy!!!!”

“A a a a a !!! Bạch đại nhân không thấy!!!”

Trong phòng khâm sai Bạch hộ vệ nhiều tiếng kêu thất thanh đồng thời vang lên! Bọn họ mới ngồi xổm mấy lần trong nhà xí, ai ngờ Bạch Ngọc Đường cuối cùng lại nhân cơ hội này mà đào thoát. Lúc này người đã không thấy tung tích đâu. Cũng may Bạch Ngũ gia đối với mọi người cũng được coi là còn lương tâm, thuốc xổ nhiều lắm chỉ có thể kéo dài hai ba lần đi về, còn không khiến bọn họ tiết đến nhũn chân. Ngược lại còn có công hiệu dưỡng nhan.

Kế tiếp bên trong phủ liền xuất hiện một màn. Một đám thị vệ, hạ nhân một đầu trắng xanh khắp mọi nơi (oO ||) truy tìm tung tích Bạch đại nhân. Lại còn có một tiểu P hài, càn quét cuồng tìm kiếm hơn, sau đó còn hướng phía ngoài cửa chạy như điên. Tất cả tạo nên một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt!

“Ai u!”

“Ai nha!”

Ai ngờ Triển Tiểu Hùng vừa mới hướng cửa xông ra, mọi người liền nghe thấy hai đạo thanh âm, hai miệng như một sợ hãi hét lên!

Nguyên lai là Tiểu Miêu Miêu bị một một kẻ ” không có mắt ” đụng phải. Nhưng bởi vì vấn đề chiều cao, Tiểu Miêu Miêu trước mắt chỉ có nhìn thấy thắt lưng của đối phương = = |||. Vì vậy cũng không có nhân ra đối phương là ai, công thêm trong lòng đang lo lắng, thế nên tay dùng sức một chút đem người vừa đụng phải quật ngã xuống đất, trong miệng không nhịn được cả giận:” Chớ cản đường! Ta còn phải nhanh chóng tìm được Ngọc...Đại tẩu?! Ngài cuối cùng cũng tới a TAT!” Nhưng bởi vì đối phương ngồi trên mặt đất, lúc này cuối cùng cũng nhận ra người nọ, nhất thời liền bày ra vẻ mặt kích động không thôi!

Vốn là thấy vật nhỏ này đối với mình bất kính như vậy, Mẫn Tú Tú đã muốn tức đến nổi đóa lên, thế nhưng khi nhìn đến thần sắc trên mặt của hắn lại phát giác tựa hồ có điểm không ổn, liền tạm thời dè xuống lửa giận, hỏi:” Niệm Niệm Hùng nha, người cấp như thế làm gì?! Ngũ đệ đâu?”

Lại thấy Tiểu Miêu Miêu đã nước mắt chạy vòng quanh, hướng mình nhào đến:” Ngọc Đường đi Tương Dương phủ rồi! Đại tẩu người mau đưa ta giải được! Ta muốn đi cứu Ngọc Đường! %>

không thể sử dụng HTML đặc thù. Trong qt nó giải thích cái này là make love hay là làm tình đây ạ =)))))))))) nhưng mọi người đừng hiểu lầm là tác giả lảm nhảm thôi =))))))))))

38. Chương 38

” Triển Chiêu, đây là Bạch gia gia cho người cơ hội cuối cùng, nếu như người còn không có xuất hiện, kia gia gia chỉ còn có một đường... tự mình đi xuống dưới đó tìm người ... ” Thân ảnh màu trắng lần nữa kiên định, trực tiếp đứng ở bên ngoài đồng vọng trợn

nhìn vào cửa trợn bên trong lảm bảm tự nói.

Cơ quan bên trong Trùng Tiêu lâu, y lần trước đến, một lúc sau đã mò ra được tám chính phần mười rồi, lần này trở lại thì giống như cưỡi xe nhẹ đi đường quen (thông thạo, quen tay nên dễ làm) duy chỉ có đồng

vòng trận, y mặc dù đã rõ ràng chỗ của các cơ quan thể nhưng nếu chỉ dựa vào một mình y lẽ loi căn bản là không cách nào phá giải được!

Mà Bạch Ngọc Đường sở dĩ cũng không coi nơi đó là chỗ nguy hiểm, là bởi vì y tin tưởng, bất luận thành công hay là thất bại, y cũng sẽ đạt được mục đích của mình từ nay về sau, y có thể vĩnh viễn cùng Triển Chiêu ở cùng một chỗ. Chỉ bất đồng là không biết là sống hay chết mà thôi....

Dùng sức nắm chặt Họa Ảnh trong tay, tay trái không tự chủ được mà xoa lên chỗ vùng bụng đã hơi nhô lên, chậm rãi cúi đầu ôn nhu nhìn điểm nhú lên, nhẹ giọng nói:” Bảo bối, cầu nguyện cho phụ thân đi! Tin tưởng phụ thân, rất nhanh, sẽ có người cùng ta thương người, yêu người!” Trong khoảng thời gian từ đó đến nay, động tác này cơ hồ đã trở thành thói quen của Bạch Ngọc Đường, những cũng chính vào lúc này, tận sâu trong nội tâm của y mơ hồ gợi lên một tia hư không, tựa hồ... tựa hồ còn thiếu một cái gì đó rất trọng yếu?

Dùng sức lắc lắc đầu cố gắng gạt đi những cảm giác phiền não khiến người ta mềm yếu vô lực, gương mặt hướng đến mục tiêu của mình nhìn xa

Ngay giữa đại sảnh, trên xà ngang không kiềng nề gì treo một hộp gấm cùng với đại ấn, nghĩ cũng biết chắc chắn trong đó là minh thư (thư liên minh) cầu kết của Tương Dương Vương cùng Liêu quốc, rõ ràng khoe ra một kiểu” Ta liền ở chỗ này đợi, xem người có bản lãnh hay không qua lấy, cử chỉ khiêu khích, cho thấy giờ phút này, Tương Dương Vương có bao nhiêu lớn lối!

Bạch Ngọc Đường nhất thời bị hình ảnh trước mắt chọc giận, thi triển kinh công vọt người nhảy lên, trong nháy mắt liền bay đến chính giữa đại sảnh, một tay bắt lấy xà ngang trên phòng, một tay kia liền mang đại ấn cùng minh sách.

Nhưng trận đồng lưới lần này rõ ràng là tinh diệu hơn rất nhiều, cái chốt kia mặc dù hiện tại bị kéo lên thế nhưng không bởi vì vậy mà lập tức mở ra, đến nỗi sau khi sợi tơ bị kéo đến rách, đột nhiên hộp gấm cùng đại ấn mất đi trọng lực tác động lên nên mới có thể mở ra. Như vậy, cho dù có được người cảnh báo trước mà đề phòng, trực tiếp dùng ám khí đem sợi tơ kia cắt đứt thì cũng sẽ dính chiêu.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên giật mình nắm lấy cái xà ngang kia, cuối cùng ” cách ” một tiếng, từ trong không trung tách ra, chậm rãi nghiêng sang hai hướng. Mới đầu y còn có thể miễn cưỡng nắm chặt. Thế nhưng góc chéo ngày càng gia tăng đã kéo theo thể lực của y giảm xuống, mà lại bởi vì mặt ngoài của xà ngang hết sức bóng loáng, Bạch Ngọc Đường mặc dù lực cánh tay siêu lớn, cũng tự biết sợ là chỉ chống đỡ không được bao lâu ...

Mà cùng lúc đó, theo một trận thanh âm ” xịch “, Bạch Ngọc Đường liền nhìn thấy từ phía dưới sàn nhà dần dần hiện ra bốn khe hở hướng ra bốn phía, phân ra tám nửa, lật xuống phía dưới, tiếp theo bên dưới các tầng của sàn nhà cũng theo thứ tự tách ra rồi lật xuống, có thể đoán được cả Trùng Tiêu lâu cuối cùng sẽ biến thành một vực sâu không đáy, không có nơi nào để đặt chân! (ta bắt lực = =| mọi người hãy tưởng tượng cái vực ý từ cái sàn nhà bằng phẳng, tách từ một chỗ thành tám hướng rồi dần dần đất đá bên cạnh rơi xuống cái hố đó và cái sàn nhà biến thành một cái vực = = || mọi người hiểu được không?:-s)

Xem ra một mình tình nguyện chờ đợi mấy tháng nay bất quá chỉ là ảo tưởng tốt đẹp thôi, con mèo kia thật ra đã không còn trên đời này nữa, nếu không trong lúc như thế này hẳn còn chưa có xuất hiện!

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Đã như vậy, Ngũ gia sẽ theo người cùng đi ...

“A a a a a !!!”

Đang trong lúc Bạch Ngọc Đường chuẩn bị buông tha cho mọi cố gắng mà hoàn toàn buông tay, đột nhiên từ phía dưới truyền đến một trận âm thanh kêu thảm thiết thê lương từ xa đến, tiếp theo chính là ” ùm ” một tiếng, tựa như là có người cũng tiến vào trong đồng lưới trận. Sau đó chính là một trận cung nỏ rào rào như châu chấu, thanh âm chém giết loạn cào cào!

Bất quá cùng tiếng kêu thảm thiết vang lên kia là một thanh âm lo lắng mà y vô cùng quen thuộc:” Ngọc Đường, người hãy kiên trì thêm chút nữa! Ngàn vạn lần chớ có buông tay!”

Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ mở mắt ra, nhìn về phía phát ra thanh âm kia, liền thấy người mà mình chờ đợi rất lâu, tưởng rằng đã không thể nào gặp lại nữa. Miêu đại nhân đang bò lại phía trước cửa sổ, lo lắng

hướng mình phát phát tay. Điều này làm cho Bạch Ngọc Đường trong thoáng chốc lại nổi lên hi vọng, một lần nữa nhắm chặt hai mắt lại cố gắng tụ khí toàn thân, thật sự là kiên trì được tới khi tiếng binh khí ngừng hẳn, cuối cùng cũng chống đỡ không nổi mà buông lỏng tay.

Bất quá lần buông tay này, trong lòng Bạch Ngọc Đường không phải là tuyệt vọng mà tràn đầy an tâm...

Rất nhanh liền cảm nhận được có một cánh tay vững vàng kiên cố mạnh mẽ ôm lấy mình, Bạch Ngọc Đường cũng thuận thế vươn ra hai cánh tay giống như đáp lại mà ôm lấy cổ người đó. Đường như bọn họ giờ phút này không phải đang ở trong Trùng Tiêu Lâu một nơi giống như địa ngục như thế này mà đang ở giữa bầu trời bao la xanh thẳm, hưởng thụ từng giờ từng khắc yêu đương cùng người thương mến giữa bầu trời! Bay giữa hạnh phúc!

Đợi đến lúc cuối cùng cũng hạnh phúc ôm chặt lấy nhau rơi vào trong đồng vọng trận, những thứ như cung nỏ, lưỡi dao sắc bén đã sớm toàn bộ bắn hết giờ hầu như không còn nữa. Vì vậy cũng không có thương tổn đến hai người.

Bạch Ngọc Đường cảm giác được thân thể đang dần dần rơi xuống mới từ từ mở mắt ra. Nhưng vừa mở mắt ra liền thấy ngay ở giữa của đồng vọng là một sinh vật không rõ hình dáng, khắp người máu me đầm đìa. Nhìn thấy một màn này mặc dù Bạch Ngũ gia là một người có kiến thức rộng rãi thế nhưng cũng không khỏi rung mình một cái. Nếu là Triển Chiêu chậm một bước ... Bản thân mặc dù không sợ hãi chuyện sống chết của mình, nhưng nếu chết mà có bộ dạng như thế kia thì cũng quá cái kia đi! Huống chi trong bụng mình còn có hài tử. Tiểu sinh mạng này còn chưa kịp liếc mắt nhìn thế giới bên ngoài vậy mà thiếu chút nữa đã cùng mình đi xuống Hoàng Tuyền! Bạch Ngọc Đường nghĩ tới đây bất giác cảm thấy sợ, lòng bàn tay không khỏi đổ đầy mồ hôi (Tiểu Miêu Thử: phụ thân bây giờ là mới nghĩ đến người ta a lệ chảy ròng ...)

Còn chưa có kịp suy nghĩ nhiều, mùi máu tươi càng ngày càng đậm khiến cho dạ dày một trận bút rút, lập tức che miệng nhưng không thể kìm được muốn nôn: " Ách... Nôn ..."

Thấy Bạch Ngọc Đường nôn đến nỗi nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống, trong lòng Triển Chiêu nhất thời xoắn lại, theo thói quen bắt đầu giở trò vừa kiểm tra toàn thân đối với Bạch Ngọc Đường (Miêu đại nhân, đã thực sự là Tiểu Miêu Miêu rồi = =) vừa lo lắng cùng khẩn trương hỏi thăm: " Ngọc Đường, người không sao chứ? Không phải lại bị thương rồi chứ?!"

Miền cưỡng cưỡng chế lại cảm giác khó chịu, Bạch Ngọc Đường có chút không được tự nhiên lấy tay đẩy ra cái kẻ đang lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà giở trò mèo cào, thế nhưng trên mặt lại có chút phiền hồng. Vì che dấu xấu hổ của mình, ánh mắt lại chuyển đến chỗ đồng máu kia nói: " Ngũ gia không có chuyện gì! Chẳng qua là.. có chút khó chịu trong người thôi! " Nhưng vừa mới nhìn thoáng qua lại như bị điện giật mà đem ánh mắt thu trở về, vội vàng che miệng phòng lại muốn phun nữa.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường có thể lại muốn ói nữa, vội vươn tay ta vỗ lưng, giúp y thuận khí, ánh mắt cũng nhìn về đồng máu kia, khuôn mặt đau lòng phụ họa: " Nói cũng đúng, người này là bị văn tiễn xuyên thân, chết rồi nhưng ngay cả tứ chi, mặt mũi cũng không có thể nhìn ra, thật là thê thảm không nỡ nhìn a!"

Nhưng Bạch Ngọc Đường khi nghĩ đến cảnh người nọ chết đã cảm thấy buồn nôn, vốn đã không muốn đề cập đến những chuyện liên quan đến hắn, thế nên mới hỏi ngược lại: " Đúng rồi, Miêu nhi, mới vừa rồi làm sao ngươi tới đây được, mà không bị rơi xuống đồng vọng trận kia?" Không nghĩ tới đàn Miêu này cũng có mấy phần thông minh, tài trí, hoàn hảo có thể nắm rõ như lòng bàn tay những cơ quan ở trong Trùng Tiêu lâu này. Không chỉ tránh thoát được nhiều cơ quan mà còn biết tìm người đến chết thay để có thể phá vỡ trận địa này mà bay đến giải cứu Ngũ gia (= =|||). Cũng may con mèo này nghĩ ra phương pháp phá giải nếu không cả nhà bọn họ ba người chỉ sợ hôm nay đã cùng chôn dưới trận địa ở Trùng Tiêu lâu này rồi. Xem ra chính mình đã thực sự có chút coi thường con mèo đàn này rồi. (Ngũ gia người sai rồi a là tổ đánh giá cao Miêu đại nhân nhà người a ORZ...)

Lại nghe thấy Triển Chiêu hết sức " khiêm nhường " đáp lại: " Triển mỗ vừa mới bước vào Trùng Tiêu lâu là đã phát hiện ra nơi này được giăng đầy cơ quan, là thiên la địa võng. Thế nhưng ta lại không giống Ngọc Đường hiểu được thuật ngũ hành, xông vào sợ là không dễ dàng. Vì vậy tránh hi sinh vô ích, ta liền trực

tiếp từ cửa sổ bò lên. Chính vì thế nên mới không rơi vào trận địa đồng lưới này. (= = bbbbbb thì ra như vậy cũng có thể?!!!!)

Bạch Ngọc Đường khoe môi hùng hăng co giật:” Vậy người vì sao lại nghĩ đến tìm một người chết thế?” Cái này sẽ không phải là do may mắn đi?!

Lại thấy bộ mặt Triển Chiêu vô cùng đau đớn mà bày ra bộ dạng thật tâm sám hối nói:” Triển mỗ cũng không phải là chủ tâm muốn hại chết vị tiểu huynh đệ này đâu. Khi đó ban đầu chỉ muốn đánh ngất hần để mượn tạm bộ y phục trên người để dùng một chút. Thế nhưng lại nghĩ nếu thân thể lỏng lẻo của hần mà bị nhìn thấy thì không hay lắm thế là liền đem hần vào trong Trùng Tiêu lâu này. Bất quá sau khi bởi vì muốn trèo tường vào mà lại mang theo hần thì lại có chút không tiện thế nên mới để hần lại trong lâu. Triển mỗ thật không biết cái sản kia thế nhưng lại cứ như vậy tách ra! Mặc dù hần là vì Tương Dương Vương mà bán mạng, nhưng dù sao thì cũng chỉ là phục tùng mệnh lệnh của người khác, không đáng tội chết a!” Vị huynh đệ kia, Triển mỗ thực sự xin lỗi người a TAT! (mọi người hần là đã đoán được nguyên nhân vì sao Miêu đại nhân lại muốn mượn y phục của vị nhân huynh này rồi chứ CJ nhìn trời ...)

Bất quá cùng lúc đó, Miêu đại nhân cũng hiểu được một chuyện. Đó chính là Ngọc Đường nói quả thật không sai. Cơ quan trong Trùng Tiêu lâu quả thật chỉ như ” một bữa ăn sáng “, sớm biết thế mình mang theo một hòn đá ném vào cũng được a TAT....

39. Chương 39

” Tử Miêu! Người không có y phục của chính mình để mặc hay sao?!!!! Lấy y phục của người khác làm cái gì?!!!!” Bạch Ngưu Gia cuối cùng cũng hiểu được cảm giác vô cùng nhục nhã khi thiên tài hoàn toàn bị một tên ngu ngốc đánh bại là như thế nào, lại một lần nữa nắm lấy cổ áo Triển Chiêu bạo rống!

“Cái kia... Ngọc Đường người đừng nóng giận a! Nóng giận sẽ hại đến cơ thể! Triển mỗ... Ta đây không phải là nghĩ nếu mặc thành bộ dạng này thì sẽ không bị người trong phủ của Tương Dương Vương dễ dàng phát hiện.” Triển mỗ lúc đấy thực sự là không có y phục để mặc a TAT... Triển Chiêu vừa cẩn thận xoa dịu con chuột đang mang bãi mà lại thích xù lông của nhà mình, vừa đem nước mắt nuốt ngược xuống bụng , Nhớ tới mình bởi vì quá lo lắng cho con chuột này mà nhất thời quên mất. Cho đến khi xong ra đường lớn, sau khi ăn xong giải được mới nhớ đến chuyện trọng yếu kia. Trên mặt Miêu đại nhân nhất thời hiện ra một rặng mây đỏ đến tận tận mang tai! (Miêu đại nhân thế nhưng cứ như vậy mà chạy trong Tương Dương Vương phủ (o)!!!!)

Nhưng Bạch Ngọc Đường đã rất tức giận, dứt khoát đem toàn bộ oán khí tích góp từng chút một trong mấy tháng qua nhân cơ hội này phát tiết ra ngoài, vung lên quả đấm đập thẳng vào mặt của Miêu đại nhân, rất giận dữ hướng hần quát:” Tử Miêu, người vì cái gì dám gọi thẳng tục danh của Ngưu gia ta? Còn có thân thể Ngưu gia ta không cần người phải quan tâm!”

Triển Chiêu tự biết đuối lý, tự giác đưa má ra nhận lấy một đòn này của Bạch Ngọc Đường, cuối cùng còn gật đầu lia lịa, cầu khẩn nhiều lần nhậm tội:” Ngọc, Bạch huynh, Triển mỗ cũng biết sai lầm rồi, người đừng nóng giận có được hay không? Chỉ cần người không tức giận, muốn chém muốn giết Triển mỗ một câu cũng không dám oán giận!” (b hần những lời này giống như Miêu đại nhân chót lưỡi đầu môi a)

“Hừ! Người hiện tại ở nơi này giả mù sa mưa. Nếu như thực sự biết sai tại sao sớm không có xuất hiện?! Ban đầu người đối với Ngưu gia ... Sau khi người đi Đình gia từ hôn tại sao lại không dám gặp người?! Hiện tại biết sai thì đã muộn!” Tử Miêu này không phải là bởi thấy mình sắp chết, mới không bỏ được mà xuất hiện! Hần có biết là nếu chậm hơn một chút nữa thôi, mình cùng hài tử trong bụng sẽ ... Hôm nay Ngưu gia nhất định sẽ khiến hần khó coi!

Miêu đại nhân sợ rằng sẽ chọc tức thêm con chuột nhà mình, liên tục đi theo bên người, cẩn thận:” Bạch huynh, Triển mỗ thực sự là vạn bất đắc dĩ! Ta thật ra thì, thật ra là vẫn luôn ở bên cạnh người a, chẳng

qua là người không có nhìn thấy Triển mỗ thôi!” Nhưng cuối cùng vẫn là không dám nói ra sự thật, dù sao lần này mình cũng đã quay về rồi, tốt nhất không nên cho y biết tránh lại lần nữa khiến y tức giận.

Ai ngờ Bạch Ngọc Đường nghe thấy lời hắn nói ngược lại lửa giận càng mạnh hơn. Nắm đấm cùng với tức giận như mưa hướng tới bên người Triển Chiêu:” Có chuyện gì mà ngay cả Ngũ gia cũng không được biết chứ?! Ta liền không được tin nhiệm như thế sao?! Người này tử Miêu, lạn Miêu, thối Miêu, Miêu ba chân! Người có biết hay không? Gia gia thiếu chút nữa nghĩ là người đã chết! Người cũng có biết hay không tta cùng...” Ta cùng nhi tử thiếu chút nữa cũng định tấn vong theo người nữa không!

Nói tới đây, rút cục không thể kiềm chế được nữa, vành mắt không tự chủ được đỏ lên. Những thứ khác, bất cứ là chuyện gì, Bạch Ngọc Đường cũng có thể một mình kiên cường đối mặt. Thế nhưng duy nhất những chuyện liên quan đến sinh tử của con mèo, bản thân y sẽ không cách nào tỉnh táo. Nhất là đã phải dùng đến kế sách phức tạp này từ hi vọng đến thất vọng rồi lại hi vọng cuối cùng là tuyệt vọng, mấy tháng nay y một người mạnh mẽ chống đỡ tới lúc này. Nhưng hôm nay cuối cùng cũng gặp được người mà mình một mực chờ đợi, cuối cùng hết thấy đều kết thúc rồi. Nhưng dường như trải qua mấy ngày nay ủy khuất cùng không cam lòng toàn bộ nhất thời bộc phát, chỉ muốn hướng người nọ đòi lại toàn bộ!

Không muốn để cho Triển Chiêu thấy vẻ mặt mềm yếu của mình, Bạch Ngọc Đường quay đầu liếc mắt về hướng khác, tránh đi tầm mắt của hắn. Đồng thời theo bản năng, cắn chặt môi dưới, để ngừa việc mình sẽ khóc to lên. Thế nhưng thoáng chốc ... lại bị một đôi môi mỏng, mềm, ấm áp khác xoa nhẹ.

“Ngọc Đường, thật xin lỗi...” trong mắt Triển Chiêu cũng ngậm ngấn nước, nhớ tới vì sự giấu diếm của mình mà thiếu chút nữa đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, đến giờ trong lòng hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, một tay đem Bạch Ngọc Đường ôm vào lòng, tay kia run rẩy xoa lấy chỗ bụng nhô lên của y, trân trọng giống như đang an ủi chí bảo thế gian. Hoàn hảo, Ngọc Đường và hài tử vẫn đang ở đây ...

Bạch Ngọc Đường vốn là vừa mới rồi được Triển Chiêu ôm vào lòng cùng vừa vuốt ve tràn đầy yêu thương, vừa hôn ngọt ngào làm cho y có chút mơ màng, cho nên mới biết điều để Triển Chiêu ôm vào lòng, thế nhưng khi thấy động tác kế tiếp của hắn, nhất thời kinh hãi đến nỗi đầu lưỡi cũng dính chặt lấy nhau:” Miêu, Miêu nhi, người ... biết rồi?...”

Lại thấy con mèo kia mỉm cười, gật gật:” Ân, Triển mỗ vừa mới rồi không phải đã nói, ta một mực ở bên cạnh người mà.”

(Thế là sau đó

“Miêu nhi...”

“Ngọc Đường...”

“Ta yêu người...”

“Ta cũng vậy...”

“MUA...”

“Bốp! Bốp! Bốp! ! Đá bay!!! Đó là ngôn tình BG, không phải BL cường cường a. Hơn nữa, Ngũ gia chúng ta hay còn gọi là nữ vương chuẩn mực sẽ không được tự nhiên a a a!!!

Ngũ gia chúng ta lúc này phải làm ra phản ứng bình thường, một quyền hướng về phía Miêu đại nhân:” Tử Miêu, người là thối Miêu Trảo.”

Mà Ngũ gia quả thật không phụ sự mong đợi của mọi người a = = ||| Đây chính là đại Miêu cùng tiểu Miêu có sự phân biệt đối xử a TAT)

Bất quá trận cãi lộn này cũng không có kéo dài được lâu, nguyên nhân rất đơn giản là bảo bối nhi nhà bọn họ bị trận ồn ào kia làm cho bức mình, không thoải mái nên ở bên trong lấy đôi tay chân ra làm vài động tác kháng nghị! Mà vừa khéo đây cũng là lần đầu tiên bé hướng cha ruột mẹ ruột của mình truyền đạt tin tức về sự tồn tại của nó.

Thế là tiếp đó trong lầu đột nhiên truyền đến một tiếng thét đê nhất chói tai của Thử mụ mụ ngọc nhiên:” A a a a a !!! Động, động, động!!!”

” Cái gì cái gì? Cái gì động?!” Triền Chiêu bị tiếng kêu thất thanh của y nhất thời hù dọa khiến tóc gáy cả người dựng hết lên, sau lưng một trận ác hàn, phản ứng đầu tiên là nghĩ không phải là vị nhân huynh bị đâm kia động chứ?!!! bbb (tôn tử Khẩu Niên a =))))))))) có người cha nào như vậy sao ... nãi nãi vì người mặc niệm a ORZ)

Lại thấy Bạch Ngọc Đường không biết là kích động hay là kinh sợ đến nỗi không thốt nên lời, nhưng là cả người run rẩy không ngừng, tay chỉ ôm lấy bụng của mình, ngu ngơ chớp mắt một cái, lúc này mới kịp hoàn hồn, nguyên lai là

” Ngọc Đường...” Triền Chiêu vẻ mặt vô cùng quỷ dị, cười khúc khích nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, lại quay qua nhìn bụng của y, ánh mắt dừng lại 3s, sau đó là quay trở lại trên mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường như cũ nói không nên lời, chỉ là dùng sức gật đầu.

Bạch Ngọc Đường vừa động như vậy khiến cho Triền Chiêu nhất thời kích động đến nỗi nhào tới bên người y, cẩn thận từng li từng tí ghé vào trên bụng của y nghe lại nghe, nhì tử lập tức rất nể tình, liền đạp hai chân trên mặt hắn, cảm động, Triền Chiêu ôm lấy thất lưng của Bạch Ngọc Đường hung hăng hôn một cái thật to!

” Nó động thật! Con của chúng ta vừa động! Ngọc Đường! Ngọc... Ngọc Đường, người xảy ra chuyện gì?! ” Cũng là Miêu đại nhân lần đầu làm ba bà (nói nhảm!!!) đang hưng phấn hoa chân múa tay hết sức, lại đột nhiên thấy con chuột nhà mình gương mặt đầy nước mắt trong suốt. Điều này khiến hắn nhất thời sợ đến nỗi tay chân xoắn cả lại!

Chẳng lẽ mình quá mức kích động, thương tổn đến y?! Hay là do lúc nãy té ngã, đụng tới chỗ nào rồi?! (Miêu đại nhân, ta BS (bullshit!!)! Ngay cả ta cũng biết Ngũ gia mới không phải bị những loại đụng ngã đó làm cho rơi nước mắt!)

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu mình là bị làm sao, chỉ là khi cảm thấy trong bụng kia có một sinh linh bé nhỏ đang rung động, đáy lòng bỗng nhiên không tự chủ được cảm nhận được một loại cảm giác an ủi, mềm mại, ôn nhu vô cùng, lại thấy Triền Chiêu vì mình mà khoa chân múa tay một hồi, cùng với bộ dạng rất khẩn trương, khiến cho trong lòng một trận lửa đốt, nước mắt bất tri bất giác liền rơi xuống!

Nhẹ nhàng kéo Triền Chiêu để tay lên ngang hông mình, hai tay ôm lấy lưng của hắn, đem đôi môi thủy nhuận của mình hướng miệng của con mèo dâng lên.

” Miêu dẫn Bạch gia gia nhà người không có chuyện gì ... Ân...”

40. Chương 40

Sau một trận mưa hôn nóng bỏng đến trời đất quay cuồng, thở hổn hển, bốn cánh môi mới lưu luyến không rời mà tách nhau ra. (bên dưới có “thuốc nổ” đó thỉnh mong TX cẩn thận khi đọc tiếp nha ==|||)

” Ngọc Đường.... Người...” Triền Chiêu từ một người chưa từng được chứng kiến màn dụ hoặc nhiệt tình đến thế nhất thời bị bất ngờ, chấn động đến đầu óc choáng váng, nhìn chòng chọc vào đôi môi gợi cảm đang mấp máy trước mặt, rất khoa trương nuốt xuống một ngụm nước bọt mà mờ hồ không biết là của mình hay là của chủ nhân cặp môi kia. Cuối cùng khi trở về chỗ cũ còn liếm liếm môi trên, tựa hồ vẫn còn cảm thấy khoang miệng còn tràn đầy một loại mật dịch quỳnh hương ngọt ngào vô cùng. (Mặc dù Ngũ gia trước kia cũng thường xuyên hôn con mèo nhỏ này nhưng chưa bao giờ hôn qua cái miệng nhỏ nhắn của nó a ... mũi nở to ...)

Bạch Ngọc Đường hài lòng nhìn thấy con mèo trước mặt vì kỹ thuật hôn cao siêu của mình mà bày ra vẻ mặt ngu ngơ, xấu xa dùng ngón tay trở lướt nhẹ qua khóe môi, trên đùa nói:” Ha ha, Miêu nhi miệng người thật mềm a, vị cũng không tệ lắm!”

Miêu đại nhân đỏ mặt lên, ngượng ngùng cúi đầu, nói khe khe:” Cái kia... Ngọc Đường kỹ thuật hôn của người cũng rất tốt ...”

Nhìn bộ dạng ngây ngô của Miêu đại nhân cực kỳ mê người, Bạch Ngũ gia lại càng đắc ý vênh váo, không chút khiêm nhường mà tự biên tự diễn: ” Đúng thế, Ngũ gia ở phương diện này so sánh với con mèo đàn nhà người tất nhiên phải mạnh hơn rồi! Còn có rất nhiều cái vượt qua người a! Miêu nhi, người có muốn hay không ... thử nhìn một chút a?! Nói xong còn bày ra một bộ TX không hề hiền lành thiện chút nào (chính là lưu manh a =)))! Một mắt nhắm lại, một tay nâng cằm nhọn của Miêu đại nhân lên, tay kia ôm lấy vòng eo so với mình hiện tại nhỏ nhắn hơn nhiều, kéo hẳn lại gần, cách mình trong gang tấc.

Lại thấy Miêu đại nhân ban đầu ngượng ngùng mà cúi đầu thật thấp đột nhiên ngẩng cao đầu, trong mắt toát ra quang mang vô cùng hưng phấn cùng mong đợi nhìn về phía y:” Thật có thể sao? Nhưng là ... bụng của người ...?” Ngoài miệng tuy có chút ít do dự nhưng thật ra trong lòng vẫn rất là mong đợi. Nếu như là Ngọc Đường đã chủ động yêu cầu mình như vậy, nghĩ đến y không phải là người không có chừng mực, nên hay không làm tiếp! Nhưng tất nhiên hai người hoàn toàn hiểu lầm ý nhau. == ||||

Quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường tràn đầy tự tin vỗ vỗ bụng mình nói:” Không có quan hệ, nhi tử của ta lớn lên chắc chắn khỏe mạnh! Ngũ gia ta cả ngày mang theo hẳn bay nhảy ... Ách, người đang hoảng chút chớ có lộn xộn là được!” Lời còn chưa dứt liền không chịu được bắt đầu xé y phục trên người Triển Chiêu. Đồng thời một cái tay khác cùng miệng không quên hùa hạ phần nửa người trên đã xích lửa lộ lộ của Triển Chiêu.

Này phía sau con mèo dù sao cũng là lần đầu tiên Ngũ gia nhất định sẽ ôn nhu chăm sóc từng chút từng chút một, tránh cho hẳn có ấn tượng không tốt, sau này lại không cho lão gia ta ăn hẳn nữa O ()O (Ngũ Gia, lần này người cũng ăn không được ORZ...)

Bệnh của TẤT CẢ tiểu thụ =)))))))))))))

Mặc dù được Bạch Ngọc Đường nhiệt tình hùa hạ như thế khiến cả người nóng ran, dục vọng ngẩng cao đầu, nhưng Triển Chiêu vẫn còn nghĩ đến một chút thân phận quan viên triều đình của hai người mà dè dặt, thế là (giả vờ) tỏ ra kháng cự một chút:” Ngọc, Ngọc Đường?! Người phải ở chỗ này ...?! Không tốt lắm đâu!?”

Bạch Ngọc Đường làm đến khi Miêu đại nhân cảm thấy ngượng ngùng, không trực tiếp từ chối cùng chống cự nữa, tiếp tục nằm ở trước ngực hẳn, cố gắng ngậm lấy hai quả đầu tây. Bởi vì miệng đang bị chiếm lấy, nên chỉ có thể phun ra một chút từ ngữ hàm hồ:” Miêu nhi, người xấu hổ sao? Vì sao không thuận theo ham muốn của mình đi (Miêu nhi, người xấu hổ cái gì? Cũng không phải còn là xử nam a =))))).” Này đàn Miêu, Cũng đến nước này rồi sao còn có thể dừng là dừng được?! Lại nói Ngũ gia cũng vì thói Miêu người mà cảm dục mấy tháng nay rồi, lại cũng vì người mà lo lắng nhiều như thế, người thiếu gia ta rất nhiều đó! Hôm nay ta nhất định sẽ hưởng người đòi cả vốn lẫn lời!

Miêu đại nhân được LP nhà mình cho phép cuối cùng cũng không còn ngần ngại nữa, chuyển mình một cái đổi khách làm chủ, đem Bạch Ngọc Đường đặt dưới thân, tiếp tục làm chuyện y chưa hoàn thành:” Ách... Nếu Ngọc Đường chủ động như thế, Triển mỗ cũng không khách khí nữa”

” Ngô, Tử Miêu! Ý của gia không phải là cái này a a a a a !!!!” (Ngũ gia người có kêu phá cổ cũng sẽ không có người tới cứu đâu, ai kêu vô công của người cũng không bằng Miêu đại nhân)

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu kéo vào vòng xoáy dục vọng, chỉ có thể dùng dư quang để nhìn đến vị đại ca may mắn đang nằm kia chứng kiến hiện trường cảnh H của Miêu Thử (=)))))))))). Nhưng không đợi đến khi thấy y bày ra bộ mặt chán ghét, Miêu đại nhân đã dùng kỹ thuật của mình khiến y không còn tâm tư đặt ở đâu ngoài chuyện quan trọng trước mắt.

Miêu đại nhân cũng là bị nhiệt tình của tiểu Thử nhà mình câu dẫn sớm đem lý trí tỉnh táo quẳng lên chín tầng mây, chỉ là trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ quỷ dị: Không phải là mình đã quên mất chuyện gì rồi chứ? Bất quá hẳn cũng rất mau trở lại trạng thái bình thường. Nếu như đã không nhớ hẳn đó không phải là chuyện gì quan trọng lắm. (Miêu đại nhân, tờ rờ trym (đại bổng) của người thật quá mạnh mẽ a ... ORZ so với việc ăn con Chuột kia thì chuyện đó quả thật là không trọng yếu bằng...) Sau đó lại tiếp tục chuyên tâm vào công việc bản chức của mình.

(dạ vâng hai cụ đang làm việc trong cái ổ toàn xác chết và kẻ thù đến bất cứ lúc nào =)) không hề quan trọng a =))))))))))))))))))

Bên kia, chánh đường Tương Dương Vương phủ.

Hai nhân vật chính nhận được tin tốt là đồng lưới trận đã bị người mở ra, mà lại còn có thương tổn nhân mạng, lúc này đang cùng bày thủ hạ mở tiệc tùng náo nhiệt, vui vẻ ca hát, cười nói ăn mừng trận đầu thắng lợi. Bất quá vì để tránh cho vì thấy thi thể mà mất ngon, nghĩ rằng người kia dù sao khi vào đồng lưới rồi cũng không thể sống sót mà chạy đến đây được, thế nên người đã chết thì không thể chạy trốn được. Thế là sau khi được thể thiếp cùng thuộc hạ lôi kéo Triệu Vương gia quyết định để cho mọi người ăn uống no say rồi sẽ cùng nhau đi thăm dò chiến lợi phẩm. (Vương gia quyết định như vậy thật là anh minh Người quả là có công hiển vĩ đại đối với sự nghiệp H của Miêu Thử, QM nhất định sẽ để người chết được toàn thi =w=)

41. Chương 41

"A a a a a !!! Ngọc, Ngọc, Ngọc, Ngọc,..." Trong lầu một lần nữa truyền đến âm thét chói tai của Miêu đại nhân! (Lại nói, lầu này hiệu quả cách âm rất tốt. Hai con người kêu kịch liệt như thế phía bên ngoài cách mấy mét mà cũng không có người nào nghe thấy được ... nhìn trời...)

Con chuột mới vừa trải qua một phen mây mưa, lúc này mệt mỏi đến ngay cả mí mắt cũng lười động đậy, đang gục trên người của Miêu đại nhân nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị đợi Đông Sơn tái khởi (đợi thời cơ vùng dậy, thua keo này ta bày keo khác), thừa dịp Miêu đại nhân chưa chuẩn bị tốt tinh thần sẽ phản công (Kia có thể sao == |||) lại bị tiếng thét này quấy rầy thanh tịnh, thế là không nhịn được, phần nộ quá lên: "Tử Miêu, người gặp quỷ sao?! Gọi cái gì...!" Nhưng còn chưa nói xong, liền bị thanh âm trong miệng mình phát ra làm cho sợ hết hồn

Thanh âm này.. Mình làm sao có thể thốt ra thanh âm ấu rẳng như thế nào?! (thanh âm của trẻ con)

Bạch Ngọc Đường bị biến cố bất thành linh ngay trước mặt làm cho kinh sợ một phen khiến không kịp phản ứng. Mặc dù trước tiên trong đầu y nhanh chóng nói với mình là phải biết giữ hình tượng, còn không kịp đem tứ chi của bản thân đem tỉ mỉ so với con mèo kia, sau thời gian 1 nén hương cuối cùng mới phân tích rõ ràng được một chuyện, đó chính là

Mình biến thành đứa trẻ rồi!!! Quả nhiên người đang mang thai so với não của người bình thường thì chậm phát triển hơn - - |||

Một bên Triển Chiêu tận mắt nhìn thấy một thoáng này người trong lòng xưa nay so với hắn tốt hơn rất nhiều giờ phút này lại bị biến thành bộ dạng như vậy, hắn chỉ biết há to miệng "Ngọc" hồi lâu nhưng cũng không thể nói nốt về sau rút cục là "Ngọc" gì = = |||, nhớ ngày đó mình bị thương, lại trúng độc mà nhờ người đi, thế nhưng Ngọc Đường cũng không có trúng độc. Vậy rút cục y là trúng cái loại độc gì đây? Hơn nữa lấy tình trạng thân thể hiện tại của y cũng không biết liệu độc tố có ảnh hưởng đến đứa trẻ trong bụng hay không?!

Điểm chết người bây giờ chính là, thoát nhìn giờ phút này Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh chỉ là một đứa nhỏ khoảng bốn, năm tuổi, trên người không có một mảnh vải che thân, hạ thể vẫn đang còn dính cái gì đó không biết có phải của chính y hay lại là của Miêu đại nhân... Ách... Chết lóng màu trắng sữa. Điều này làm cho trong lòng Triển Chiêu nổi lên một mặc cảm tội ác vô cùng sâu sắc, tựa như mình là một đại thúc vô sỉ, biến thái đang khi dễ một đứa trẻ. (Miêu đại nhân bây giờ dù có muốn những thứ này cũng vô ích ORZ)!

Triển Chiêu giờ phút này sâu sắc lĩnh hội được thể này là cười hổ khó xuống, nhưng cũng chỉ có thể nhìn xuống không thể phát tiết hoàn toàn dục hỏa trong người, vội vàng cầm quần áo mặc xong xuôi, sau lại cuống cuống tay chân tiện cầm lấy một bộ y phục giúp Bạch Ngọc Đường gói kỹ lại thân thể nho nhỏ, tròn vo, chuẩn bị trước tiên phải đem Bạch Ngọc Đường về tìm đại tẩu để tìm biện pháp.

Bạch Ngọc Đường đang cố gắng suy nghĩ nguyên nhân vì sao mà mình lại bị biến thành nhỏ như thế này, vốn đang chưa kịp phục hồi lại tinh thần, ngờ ngác để cho Triển Chiêu giúp mình mặc xong quần áo, sau khi thấy quần áo trên người mình, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện y phát hiện quần áo trên người mình cơ hồ rất quen mắt, giống như là ... y phục của Triển Tiểu Hùng?! Hơn nữa bởi vì bụng y cần bản cũng nhô lên chút xíu thế nên y phục này cũng coi như là vừa người mặc dù vẫn có chút dài.

(Miêu đại nhân là một kẻ tự gây nghiệt đáng chém a y phục này mà cũng dám cho Ngũ gia mặc sao?!

Miêu đại nhân: lau mồ hôi cái kia ... thuận tay thôi vứt đi cũng rất đáng tiếc vốn định giữ lại cho nhi tử mặc a)

...

" Ngọc Đường, ngươi không cần phải đợi thêm nữa đâu. Người nọ vẫn một mực ở bên cạnh ngươi a! "

" Hắn đang ở trước mặt ngươi a! Ta chính là Triển Chiêu!"

" Ngọc Đường, ta không có lừa ngươi a! Ta thật sự là Triển Chiêu a! Ngươi tại sao lại không tin ta chứ?"

....

" Tử Miêu! Thì ra thực sự là ngươi a a a a a !" Cuối cùng sau khi suy nghĩ cẩn thận chân tướng sự việc con chuột mới tức giận gầm thét!

Dưới cơn thịnh nộ Bạch Ngọc Đường vung lên quả đấm thịt đỏ đỏ, một quyền hướng mặt của Triển Chiêu đánh tới. Vốn là với khí lực hiện tại của y, lực đạo một quyền kia cũng không tính là nặng đi, chỉ bất quá lỗ mũi của Triển đại nhân bởi vì giờ phút này vẫn chưa được thỏa mãn dục vọng nên vẫn trong tình trạng hưng phấn cực độ, bởi vậy chỉ cần một chút lực đạo cũng rất dễ dàng liền khiến cho chất lỏng màu đỏ ầu ầu trong trong lúc kích thích sôi trào mà như suối chảy trào ra, thế là...

" Ta, ta cái gì...?! Ngọc Đường, ngươi lại tức giận sao? Ai, Ngọc Đường, ngươi ngàn lần, vạn lần cũng đừng có kích động nha!"

" Ngươi, ngươi đừng có tới đây a a a a a !!!!"

" Hảo, hảo.! Ta không bước qua. Ngươi cũng đừng có nóng giận nha! Ai nha! Ngọc Đường, sao trên người ngươi có nhiều máu như vậy?! Ngươi bị thương!?"

" Ngươi. Bạch gia gia mới không có bị thương! Nàyyyyyyyyyyyyy, ngươi đừng có tới gần ta!!!"

" Ngọc Đường, cẩn thận một chút kéo động thai khí TAT..."

" Tử Miêu! Không cho khóc! Cút ngay!!!!"

" Ngọc Đường ..."

...

Bên kia, Tương Dương Vương Triệu Giác cũng nhân mã cuối cùng cũng ăn uống no say, chuẩn bị bắt đầu thực hiện chính sự, Đoàn người đang cuộn cuộn hướng đến Trùng Tiêu lâu xuất phát. Khi đi tới cửa lại đột nhiên nghe thấy trong lâu giờ phút này lẽ ra phải là một mảng tịch mịch lại truyền đến thanh âm ồn ào của hài đồng, mọi người lúc này mới phát giác ra có chuyện gì đó bất thường, một đám người lập tức vây lấy Tương Dương Vương hộ vệ, một nhóm còn lại nhanh chóng triển khai tư thế hộ giá, đi tới tòa nhà trong lâu bao vây lại

42. Chương 42

Trong Trùng Tiêu lâu,

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang liếc mắt đưa tình khí thế ngất trời (= = ||| thật sự là đang liếc mắt đưa tình?!) hoàn toàn không có chú ý tới nguy hiểm đang đến gần (Ách... Nhị vị các ngài thực sự cũng quá chậm chạp rồi..) Đợi đến khi hai người cuối cùng cũng nhận ra nhân mã của Tương Dương Vương đến đã không còn kịp đào tẩu OO”...

Thế là liền nghe thấy trong Trùng Tiêu lâu lần thứ hai truyền ra tiếng hét cao vút với tiêu chuẩn thanh âm cá heo:” A a a a a !!!!! Quý nha !!!!!” Chỉ bất quá lần này không phải là tiếng hét phát ra từ hai người Miêu Thử mà là binh lính A của đội tiền trạm của Tương Dương Vương.

” Ầm ỹ cái gì?! ” Không phải là người chết sao? Nhìn xem các người bị dọa thành bộ dạng gì rồi này?! Thật đúng là đồ vô dụng! ” Tương Dương Vương vĩ đại của chúng ta không hổ là đồng nghiệp nam vô cùng BT (phi thường nga) của cặp đôi Miêu Thử mặc dù vẫn là không được hai nhân vật chính của chúng ta để ý tới = =bbb, lại bày ra điệu bộ của một đại nhân vật vốn phải có, trong hoàn cảnh như thế mà vẫn có thể giữ vững tuyệt đối lâm nguy không loạn, chỉ thấy hần một thân y phục lộng lẫy bình tĩnh, tự nhiên bước theo hình bát tự tách đám người phía trước ra (HLL lên rồi, mọi người vỗ tay, tung hoa ...), thuận đường còn đề cập mông đầy đặn của binh sĩ A còn đang bị dọa cho sợ đến nổi tè ra quần đập một cước.

Đáng tiếc, Tương Dương Vương dù sao cũng là tuổi già sức yếu tất sẽ có bệnh tim, cao huyết áp ... của những người già thường hay bị. Mọi ngày hần đã làm không ít việc xấu, trái lương tâm, vì vậy sau khi nhìn đến bộ dạng Miêu Thử hai người lúc này liền

...

” Vương gia! Vương gia ngài xảy ra chuyện gì?!”

” Không được rồi! Vương gia ngất rồi!”

” Người đâu mau tới, mau đi gọi đại phu a!”

Tình huống trong Trùng Tiêu lâu nháy mắt trở nên hỗn loạn. Vốn là nghe thấy tiếng vương gia gầm lên trấn an, bọn thủ hạ ở bên cạnh mới cố tự trấn định. Nhưng bởi vì hiện tại mất đi người chủ định liền lập tức biến thành năm bè bảy mảng, (chim bay tán loạn) còn lại một số ít những kẻ trung thành thì vội vàng ba chân bốn cẳng mang chủ tử đi, thuận tiện thoát khỏi chỗ thị phi này. Vì vậy sau đó không lâu, trong lâu rất nhanh đã thanh tĩnh lại...

” Ngọc Đường, nơi này ... thật sự có quỷ sao? Bất quá, người không cần sợ, có ta bảo vệ người! Nếu hần muốn ăn thì cũng là ăn ta trước!” Triển Chiêu sờ sờ gương mặt ướt nhẹp của mình, lại nhìn nhìn dấu máu dính trên người Bạch Ngọc Đường, cuối cùng cũng hiểu ra máu trên người y thì ra là của mình.. Phụt máu = = ||| Thế là vừa dùng tay áo chùi mặt, vừa cẩn thận đem Tiểu Thử tiến vào trong ngực mình, rồi cũng là ướn ngực nói.

Bất quá Bạch Ngọc Đường của chúng ta người nhỏ nhưng chí không nhỏ, căn bản là sẽ không vì *** uy của yêu ma quỷ quái mà thay đổi, khinh bỉ nhìn Triển Chiêu một cái, hừ lạnh:” Ngủ gia ta lại không có làm việc gì trái với lương tâm! Ta mới không sợ quỷ đâu! Ta xem có khi là con mèo yếu đuối như người mới sợ đi! Ách... bất quá để tránh cho những người đó chút nữa lại quay trở về đây, chúng ta vẫn là nhanh chóng rời đi thôi. ” Lời tuy nói thế nhưng Ngũ gia thân đường đường là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, nếu có thể vì dân vì nước cù cực tận tụy mà chết ít ra còn có thể được lưu danh thiên cổ thế nhưng nếu là bị một tiểu quỷ không minh bạch ăn hết lại không thể nói được lời nào OO”...

Vèo vèo vèo

...

Ba ngày sau, thành Tương Dương truyền ra tin dữ, thân thúc thúc của đương kim hoàng thượng Tương Dương Vương Triệu Giác bởi vì ngày đêm vất vả chăm lo chuyện chính sự, lâu ngày thành bệnh, ban đêm ngày hôm trước bất hạnh qua đời, hưởng thọ 67 tuổi.

Lại cũng có một tin nhỏ được truyền ra, Vương gia là bởi vì ngày thường làm nhiều điều ác, không chỉ hay ức hiếp dân lành mà lại còn có ý đồ tạo phản, vì vậy bị Thiên khiển (trời phạt), tại trong Trùng Tiêu lâu thấy được cảnh tượng quỷ hồn của Triển Chiêu Triền đại nhân của phủ Khai Phong toàn thân đầy máu đang há to miệng như chậu máu, chuẩn bị nuốt sống một nam hài đang sống sờ sờ, nên bị dọa sợ chết b...

Tóm lại bất luận là lời đồn đãi như thế nào, kết luận cũng chỉ có một, quát tra phong vân một đời phản vương, Tương Dương Vương Triệu Giác liền ở trong lâu nhưng không được hai nhân vật chính nhìn thấy, bước vào sau khi thấy cảnh tượng nào đó chưa đầy một giây ... liền HLL thăng (= = đáng thương Vương gia, xin mọi người mặc niệm...)

43. Chương 43

Suy đi tính lại, Triển Chiêu đã là " người đã chết ", mà Bạch Ngọc Đường sau khi bị biến nhỏ đi thì lại càng thấy rõ bụng to, vì vậy hai người Miêu Thử sau khi ra khỏi Tương Dương Vương phủ, để tránh đưa tới phiền toái không cần thiết, hai người cũng không có trở về quán của khâm sai đại nhân, sau khi để chìm bồ câu liên lạc với Mẫn Tú Tú báo hành tung của mình, liền trực tiếp thừa dịp đang loạn âm thầm trốn khỏi thành.

Vì vậy, lúc đó ở trong thành Tương Dương, cùng với tin Tương Dương Vương qua đời còn có một tin tức làm người ta đau lòng không thôi tứ phẩm đại nhân hộ vệ Bạch Ngọc Đường Bạch đại nhân đi cùng khâm sai đại nhân đến đây khi ở trong Trùng Tiêu lâu tiến hành điều tra, vô tình xông vào đồng lưới trận, cuối cùng mất mạng trong đó, vì quốc gia cùng nhân dân dâng lên sinh mạng ở tuổi 23 trẻ trung ... (mặc niệm 10 giây.....)

Ngoại ô Tương Dương thành, trong một khách ***:" Đại tẩu, nhờ cậy ngài thêm lần nữa, cũng chế cho Ngọc Đường một viên giải được đi! TAT!!"

" Chế được dược kia cần đến một loại thuốc gọi là " liên tâm thảo ". Một loại thảo dược đặc biệt (nha thực sự giờ phút này cũng là lười nghĩ đến cái tên a. thôi thì phiên phiên một chút nha = = |||) loại thuốc này hết sức hiếm hoi. Ta đến nay cũng mới tìm được một ít gốc cây thôi, đã chế cho người dùng hết rồi."

" Kia Ngọc Đường phải làm sao bây giờ??"

44. Chương 44

"

Chiêu ca ca... huynh đã trở về rồi!!!"

Miêu Thử hai người vừa bước vào cửa Khai Phong phủ, một thân ảnh nhỏ bé màu xanh biếc cùng với tiếng kêu đặt biệt ngọt ngào (Buồn nôn:-<) khiến=" người=" khác=" nguyên=" chết=" không=" từ=" nan=" (= " để=" không=" phải=" nghe=" thêm=" lần=" ><) hướng=" đến=" bên=" bạch=" ngọc=" đường.= " cũng=" may=" triển=" chiêu=" tay=" mắt=" lạnh=" lệ,=" che=" lấy=" bụng=" tròn=" vo=" của=" bạch=" ngọc=" đường,=" xoay=" người=" một=" cái=" liền=" đem=" y=" giấu=" ở=" phía=" sau=" ">

Ngọc Đường, cẩn thận!"

Vật nhỏ màu xanh biếc kia nghe được thanh âm của hắn thì sửng sốt:"

Cái gì? Ngọc Đường?... Bạch thang viên?! Sao lại là người?!!!"

Lại thấy trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt long lanh phút chốc biến thành ánh nhìn như gập phải cừ nhân. Tốc độ thay đổi khuôn mặt có thể nói thật sự là nhất tuyệt. Đáng ghét, sao nhỏ đi lại có thể là y chứ? Hơn nữa lại còn mặc một thân áo lam nữa chứ? (=.=bbb, Ngũ gia sao còn mặc bộ y phục cũ của Tiểu Miêu đại nhân, là không nỡ cởi ra đúng không orz...) hại ta kích động mà nhận nhầm y là Chiêu

ca ca chứ! Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!!! Bởi vì cái gọi là tình địch nhìn tình địch, không chết cũng tàn tật (= = ||| ai nói thế??), Bạch Ngọc Đường như thế nào không thể nhận ra khác biệt ngay từ nhỏ đã cùng mình tranh đấu. Mình vốn là út trong nhà, là người nhỏ tuổi nhất, vốn nên được mọi người hàng vạn hàng nghìn lần sủng ái, là bảo bối được mọi người ủng hộ trong lòng bàn tay mà yêu thương cực kỳ. Thế nhưng kể từ khi Đình lão phu nhân mang theo ba người huynh đệ bọn họ đến Mạt Hoa thôn thành hàng xóm của mình thì mọi ánh mắt yêu thương của mọi người đều toàn bộ chuyển dời đến trên người Đình Nguyệt Hoa. Thật ra thì nàng cũng chỉ hơn y có chưa đến nửa tuổi nhưng bởi vì nàng là con gái cho nên mọi người tự nhiên sẽ chú ý nàng hơn một chút. Những thứ trước kia vốn là nên lưu lại cho mình ăn. Thế nhưng thật khéo đùa, mọi người lại dành tất cả cho Đình Nguyệt Hoa. Hơn nữa mỗi khi nàng cùng mình tranh nhau đồ vật gì đó, ca ca, chị dâu còn muốn trở thành chỗ dựa để giúp nàng, nói cái gì mà phải kính già yêu trẻ, muốn đem cho tiểu muội muội. Kết quả là để cho Xú nha đầu kia đoạt của mình không ít bảo bối. Không nghĩ tới hiện tại con Mèo này mà nàng cũng muốn cùng mình đoạt. Lần này, vô luận là như thế nào cũng sẽ không để nàng được như ý! (thời thơ ấu của Ngũ gia... đau khổ – ینگ... lau lau lệ ngắn dâng trào...) Thế là Ngũ gia một tay chống nạnh (Ngũ gia ngài còn thất lưng sao... Nhìn trời...) chỉ thẳng vào lỗ mũi của Đình Nguyệt Hoa không cam lòng yếu thế mà quát ngược lại:”

Xú nha đầu, ta còn chưa có hỏi ngươi, ngươi đến đây làm cái gì?! “ ”

Hừ, ta đến đây làm cái gì? Ta là vị hôn thê của Chiêu ca ca, ta sao không thể tới a?!”

Xú thang viên(cái bánh trôi ý) dám đối bốn tiểu thư dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện sao, nhìn thấy ta không tức chết người sao! Đình Nguyệt Hoa cùng Bạch Ngọc Đường cũng có thể nói là không đội trời chung. Nhớ năm đó mình theo phụ thân cùng các ca ca ở tại biên cương, mình là tiểu công chúa xinh đẹp khả ái nhất, người gặp người thích, thế nhưng kể từ khi gặp Bạch Ngọc Đường, không còn có người nói mình xinh đẹp nhất bởi vì Bạch Ngọc Đường khi còn bé trắng trắng, nộn nộn, mà mình bởi vì từ nhỏ đã lớn lên ở biên cương, lại bị phụ thân coi như bé trai mà nuôi dạy, suốt ngày dạy võ, da dễ giống như màu mật ong, mà mình dù có ăn như thế nào cũng không thể mập mập lên được. Mặc dù sau này lớn lên vóc người thon thả lại là chuyện tốt thế nhưng tiểu hài tử phải mập mập, nộn nộn một chút mới khả ái. Vì thế mỗi khi mọi người nhắc đến hai người bọn họ, luôn khen Bạch Ngọc Đường lớn lên rất xinh đẹp, da so với các bé gái còn trắng hơn, nhưng lại nói mình gầy teo nhất định là do không nghe lời mà ăn cơm thật ngon. Đáng giận hơn đó là khi còn bé, khi chơi trò vợ chồng, những bé trai khác thế nhưng lại luôn muốn Bạch Ngọc Đường đóng vai cô dâu, lại không phải là muốn mình. Đáng giận nhất nhất là hôm nay ngay cả vị hôn phu của mình y cũng muốn đoạt đi. Quả thực là nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!!!! (= = bbb hai vị là bởi vì nguyên nhân như thế mà trở thành đại cừu nhân thâm thù sao ORZ...) Bất quá, Bạch Ngọc Đường nghe thấy lời nàng khiêu khích cũng không tức giận mà ngược lại còn cười rất vui sướng, nhìn có chút hả hê:”

”

Vị hôn thê?! ha ha ha... Cười chết người rồi! Chỉ bằng bộ dạng của ngươi bây giờ, còn không biết xấu hổ mà tự nhận là vị hôn thê của con mèo kia sao? Con mèo kia sẽ thích một con nhóc ba tuổi hay sao? ha ha ha... “ Đình Nguyệt Hoa bị nói cho cứng họng, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, lập tức lại hùng hồn phản biện nói:”

Ngươi ! ngươi còn không biết xấu hổ nói ta? Ngươi không phải so với ta còn không có tốt hơn chỗ nào sao! Mình không phải là bộ dạng của một tiểu hài tử xấu xa sao! “ Lần này đến phiên Bạch Ngọc Đường bị ngăn để không thể thốt nên lời nào, ngoài miệng thế nhưng vẫn là không thể chịu yếu thế:”

Thối Đình tử, ngươi dám nói lại lần nữa xem?!”

Đình Nguyệt Hoa tiếp tục cổ ý khiêu khích nói:”

Ta nói thì thế nào?! Hiện tại tất cả mọi người đều biết ngươi là một tiểu hài tử, Chiêu ca ca thế nhưng là một nam nhân bình thường, nếu hắn không thích ta dĩ nhiên là sẽ càng không thích ngươi hơn!”

Bạch Ngọc Đường đã hoàn toàn bị tức giận, liền tại trước mặt mọi người, bất chấp mặt mũi của mình trước con mèo kia, xông lên tóm lấy Đình Nguyệt Hoa đại rống:”

Con mèo kia đã nói là hắn yêu ta! Không tin ngươi cứ hỏi hắn đi! Thối Miêu, lại đây!”

Triển Chiêu nghe thấy LP đại nhân nhà mình gọi, tất nhiên là liền lập tức tiến lên chờ đợi phân phó, lại bị Đinh Nguyệt Hoa trước mặt kéo lại, ngọt ngào ngào ngào hỏi hân:

Chiêu ca ca, người thích người ta gọi người là ”

Chiêu ca ca ”

giống như vậy hay là thích người ta gọi người là ”

Tử Miêu, Lạn Miêu, thối Miêu, miêu ba chân ”

a?”

”

Cái này... Triển mỗ tất nhiên thích Chiêu... Ách, theo Triển mỗ, gọi tên là được rồi TAT... ”

Ngọc Đường, nếu như người chịu gọi ta một tiếng ”

Chiêu ca ca”

, Triển Chiêu dù chết cũng nguyện ý a bộ dạng oán phụ cắn móng ta... Thế là kế tiếp Triển Chiêu liền không ngoài ý muốn một chút nào nghe được sự tử rống của con Chuột nhà mình:”

Tử Miêu! Ý của người là người bất mãn đối với cách gọi của ta!”

”

Ngọc, Ngọc Đường, ta không có a TAT!”

”

Thối Miêu, người đi chết đi !!!”

[([)]]# nói xong liền hướng Miêu đại nhân tung ra một quyền, sau đó xoay người nghênh ngang đi thẳng. Chỉ để lại Miêu đại nhân tiếp tục ở lại trong sân ôm lấy con mắt trái thâm đen, ai oán kêu:”

Ngọc Đường... QTZ ”

không nên đi a... Đinh Nguyệt Hoa thấy tình thế đối với mình có lợi, liền tiến thêm một bước, rên rỉ khi còn nóng, đi lên nói:”

Chiêu ca ca, người đừng quản ý cái khí gió gì nữa, y hiện tại tức giận, người đi tìm ngược lại sẽ càng khiến y sinh khí. “ Triển Chiêu chỉ đành phải vừa than thở, vừa hướng Đinh Nguyệt Hoa sự kiện mới rồi:”

Cũng đúng, để cho y yên tĩnh một chút cũng tốt, tránh cho y nhìn thấy ta lại... Ai, đúng rồi, người thật sự là Đinh tam tiểu thư? Sao lại cũng biến thành như vậy?!”

Chỉ thấy Đinh Nguyệt Hoa làm như đang nhớ lại chuyện gì đó thương tâm, than thở khóc lóc nói nói:”

Chiêu ca ca, người không biết. Hôm đó, khi người rơi xuống sơn nhai, thật ra thì ta cũng vậy, trúng cùng loại độc với người. Chẳng qua là thương tích trên người không có nặng. Sau khi về đến nhà độc mới phát tác, sau ta nghĩ đến người đã chết, thương tâm muốn chết. Cả ngày một người trốn trong phòng khóc, không cùng ai nói chuyện, cũng không cho người khác vào phòng của ta. Ngay cả nha hoàn của ta Tiểu Thúy Thúy cũng chỉ có thể mỗi ngày đưa cơm đến cửa khuê phòng, cho nên chuyện của ta mới không ai có thể biết được.”

Biết ta bởi vì hân mà trúng độc, Chiêu ca ca nhất định sẽ rất đau lòng đi. Triển Chiêu quả nhiên thấy nàng khóc đến đáng thương, thực sự tin lời của nàng, khuôn mặt đau lòng cùng tự trách thở dài nói:”

Nga, thì ra là như vậy. Kia Triển mỗ rất xin lỗi, làm phiền Đinh cô nương lo lắng cho ta.”

“Chiêu ca ca, người cũng đừng nói như thế. Đây đều là do Nguyệt Hoa cam tâm tình nguyện.”

Hừ, nhìn như vậy, người còn không có cảm động? Tên ngu ngốc bánh trôi nước đối với người hung dữ như vậy, ai tốt ai xấu hiện tại không phải người cũng đã thực rõ ràng hay sao?”

(Đỉnh đại tiểu thư người sai lầm rồi, Miêu đại nhân hẳn a là thích bị con chuột nhà hẳn tàn bạo như thế a...) Không ngờ Triển Chiêu thế nhưng lại hướng nàng làm động tác vái thật sâu, nói:”

Đỉnh cô nương còn dừng vì tại hạ mà phí tâm, Triển mỗ đã sớm nói rõ ràng, mình đã có người trong lòng, hai bên lại lưỡng tình tương duyệt, không dám chậm trễ tuổi thanh xuân của tiểu thư.”

”

Người kia... là Bạch Ngọc Đường sao?... Ta hiểu được. Chiêu ca ca, chúng ta kiếp này mặc dù vô duyên trở thành phu thê nhưng ít nhất làm huynh muội thì vẫn có thể a?”

Hôm nay giả huynh muội, rất có thể ngày sau đích thực là phu thê. Chỉ cần ta còn có thể ở bên cạnh người, bốn cô nương liền còn có cơ hội! (Người sẽ là không bao giờ có đâu, người ta hai người cũng đã sớm gặp nẫu thành cơm chín rồi = = ||||) ”

Cái này tự nhiên a. Sau này muội muội nếu có gì cần giúp đỡ, vi huynh nhất định toàn lực tương trợ!”

Ngọc Đường, ta chỉ là tùy tiện ứng phó với nàng thôi, người thế nhưng ngàn vạn lần không thể để ý nha... đến đây cuối cùng Đỉnh tam hài tử hoa lệ bước ra, mối quan hệ tình tay ba chính thức bắt đầu...

45. Chương 45

Tử Miêu! Người còn tới tìm ta làm cái gì?! Cút ngay đi!!! “ Bạch Ngọc Đường bên ngoài nằm nghiêng hờn dỗi, chợt nghe thấy tiếng cánh cửa mở, còn tưởng là Triển Chiêu tới tìm mình chịu nhận lỗi, cũng không thèm quay đầu lại, nắm lên cái gối ném qua. Người vừa tới nhanh chóng lắc mình một cái tránh được phi đạn gối của Bạch Ngọc Đường, tiếp theo một bước chạy lên phía trước, không chút khách khí nhéo lấy đầu của của tiểu tử, mắng:”

Người, tên chết tiệt! Người vẫn là không chịu nhìn đúng người mà tiếp tục vút nữa a, ngay cả đại tẩu của mình mà người còn dám ném! Chán sống có phải không?!!!!”

Bạch Ngọc Đường thấy mình ném sai người còn làm cho đại tẩu mình yêu thương nhất ”

kinh sợ “, lúc này không khỏi có chút chột dạ, ngượng ngùng cười nói:”

Đại, đại tẩu?! Nguyên lai người nha... ”

Khóe miệng cũng đang trong lúc lơ đãng mà thoáng lộ chút thất vọng... Cũng may đại tẩu tựa hồ bận tâm thân thể của y hiện tại, cũng không làm khó y, chẳng qua là nhìn sang cái bụng tròn vo của Bạch Ngọc Đường, tự tiểu phi tiểu nhìn y nói:”

Sao vậy? Không phải là con mèo kia làm cho người thất vọng rồi?”

Bạch Ngọc Đường bị một câu nói này đụng trúng tâm sự, quả nhiên then quá thành giận, vội vàng kêu to giải thích:”

Người nào, người nào thất vọng? Người Ngũ gia không muốn nhìn thấy nhất lúc này chính là hẳn. Tốt nhất hẳn đừng có đến. Nếu không hẳn tới một lần, Bạch gia đánh hẳn một lần!”

Mẫn Tú Tú cố nín cười toan tính, cố ý nói với giọng điệu to giả bộ không giải thích được hỏi:”

Ồ, Thì ra người không thích gặp nhất là Triển Chiêu nha? Ta còn tưởng rằng... Người không phải là muốn kéo hẳn đến đây để hảo hảo dạy dỗ một trận sao, để cho hẳn không còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt đây?”

Này tiểu gia khoa, từ nhỏ tính tình xấu nhất chính là con vịt chết mạnh miệng, nhiều năm như thế còn không có tiến bộ gì, thật là quá.. thật là quá đáng yêu o ()o ”

Ta không phải ý tứ kia! Ý của ta là... ”

Bạch Ngọc Đường còn muốn cãi tiếp, lại đột nhiên ý thức được bị đại tẩu nhà mình đùa bỡn, không khỏi vừa tức vừa giận. Đang muốn nghĩ cách nào phản bác, rồi lại bị Mẫn Tú Tú hạ một câu hoàn toàn á khẩu không thể trả lời được:

Người nhìn một cái, người nhìn một cái, người bây giờ nôn nóng cái gì? Rất giống như bị người nó trúng tâm sự mà thẹn quá hóa giận, dường như...”

”

Đại tẩu o (> <)

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn bị chọc giận, hét lên một tiếng kháng nghị. Mẫn Tú Tú nhưng lại đối với sự tức giận của Bạch Ngọc Đường làm như không thấy, ngược lại còn giả bộ bày ra bộ dạng gia trưởng, nói lời thâm thúy:

Ta nói Tiểu Ngũ a, đại tẩu này cũng nên nói với người đôi điều, người như vậy cũng có thể là người không đúng.”

Bạch Ngọc Đường khí tức còn chưa có thuận, lại nghe đại tẩu nhà mình quở trách, trong lòng không khỏi không cam lòng:

Ta làm cái gì mà không đúng?!”

Chẳng lẽ Ngũ gia ta cố tình gây sự sao, oan uổng con mèo kia có phải hay không?! (Ngũ gia người chính là ==||||) Lại thấy Mẫn Tú Tú tiếp tục vỗ lấy bả vai của y, nhẹ nhàng nói:

Nam nhân này a, người phải dùng cách dụ dỗ cũng không thể đánh mắng, chính người cũng là nam.. Ách, nam nhân (nam hài hiển nhiên là không được coi là nam nhân rồi nhưng nếu là người thì chỉ có thể miễn cưỡng coi là nam nhân thôi ==||), mới có thể hiểu được? Đây nam nhân nào là không thích thể diện của mình ôn nhu, vui vẻ, lương thiện? Người đối với hần như thế khác nào chấp tay dâng hần tặng cho nữ nhân khác chứ?”

Tiểu Thử không nghĩ tới đại tẩu thế nhưng lại không giúp huynh đệ nhà mình, ngược lại còn quở trách mình, nhất thời trong lòng ủy khuất cùng bất bình như thủy triều toàn bộ bùng phát ra ngoài, khó chịu liếc đầu quay qua hướng khác, tức giận nói:

Hừ! Hần yêu ai thì hần cứ yêu đi! Ngũ gia còn không lạ gì lạn Miêu kia! Ai! Đại tẩu người vì sao lại hướng ngoại nhân nói giúp chứ!? Người rốt cục là đại tẩu của ai chứ?!”

Thối Miêu kia đã làm chuyện sai lầm, lại còn muốn Ngũ gia phải hảo ngôn hảo ngữ cùng với bày ra khuôn mặt tươi cười mà đi dụ dỗ hần sao. Gia ta cũng không phải đời trước thiếu hần. Mẫn Tú Tú thấy lời khuyên không có hiệu quả, không khỏi lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vỗ lên ót y một cái, trách mắng:

Người tiểu tử ngốc! Đại tẩu nói như thế này là muốn tốt cho người! ”

Tiếp theo lại chỉ chỉ bụng của y, nói:

Người không biết, thời điểm như thế này, nam nhân ... thế nhưng là dễ dàng ở bên ngoài.... Năm đó, đại ca người thiếu chút nữa thừa dịp ta đang hoài thai Trân nhi thì ... 55555555... ”

Nói đến đây lại nhớ lại chuyện thương tâm cũ, cánh tay lúi ra khăn lụa chấm chấm nước mắt. Bạch Ngọc Đường vốn đang ghen khí giận, nhưng khi nhìn thấy đại tẩu y thường ngày luôn luôn hung dữ thế nhưng giờ phút này thương tâm muốn chết mà rơi lệ, nhất thời cũng quên là mình đang sinh khí, ngược lại còn giúp nàng lau đi nước mắt, khuyên lớn:

Ai, đại, đại tẩu, người khóc cái gì nha? Có gì hảo hảo nói sau... “ Mẫn Tú Tú vừa thấy có hi vọng, liền lập tức làm ra điệu bộ cố nén bi thương, tiếp tục nói:

Tiểu Ngũ a, đại tẩu là người từng trải, người nghe đại tẩu một câu khuyên đúng sai đi ”

Bạch Ngọc Đường ngày thường là chưa từng thấy nữ nhân khóc, vì vậy lúc này không dám ngỗ nghịch với đại tẩu của mình, chỉ đành biết điều một chút, rửa tai lắng nghe:”

Ân, tẩu nói phải.”

Tiếp theo liền thấy Mẫn Tú Tú bày ra bộ dạng diễm đạm đáng yêu, ghé vào vành tai bắt đầu nói điều thầm thía, truyền đạt kinh nghiệm, tuyên bố:”

Tình cảm này a, không chỉ cần có kích tình, càng cần phải dùng cái tâm của người kinh doanh, bản thân người nếu là không hảo hảo quý trọng, tương lai cũng đừng trách người khác đoạt người trong tay. Người nhìn đại ca người bây giờ đối với ta, nói gì nghe đấy, kia cũng bởi vì hần đã từng phạm sai lầm, mà thiếu ta một cái ân tình. Đó không phải là năm đó, đại tẩu người là đối với hần ôn nhu thể thiếp, khoan hồng độ lượng, không chừng cái nhà này đã sớm tan nát, Trần nhi hiện tại cũng sợ là sẽ trở thành một tiểu khả liên nhi (một bé nhóc đáng thương) thiếu cha thiếu mẹ...555555555555 Vừa nói lại còn vừa dùng khăn lụa lau hai cái trên đôi mắt đỏ au, nước mắt kia nhất thời lại như hai hàng nước lũ một lần nữa chảy như mưa (đại tẩu, người cũng thật sự là biết diễn a... =v=). ”

Đại tẩu, sao người lại khóc nữa rồi? Xin đừng thương tâm...”

Không nghĩ tới một chiều này lại có thể thực hiện thuận lợi như vậy trên người Bạch Ngọc Đường. Chỉ thấy y vừa tiểu tâm dục dục mang tay áo giúp đại tẩu lau đi nước mắt, vừa cúi đầu suy nghĩ: xem ra đại tẩu thật tâm vì chuyện của bọn ta mà lo lắng... thật ra thì ... đại tẩu nói ... cũng có chút đạo lý... Minh thật ra cũng bởi vì chuyện Triển Chiêu lừa dối mình lúc trước mà chưa nguôi cơn giận, cùng hần đi tới đây rồi, hơn nữa sau khi mình nhỏ đi, Triển Chiêu vẫn là đối với mình như thể thiếp, bao dung, tin tưởng hần sẽ không có dễ dàng thay lòng đổi dạ. mình ít nhất hần là nên cho hần cơ hội giải thích... Mắt Mẫn Tú Tú dù chưa có liếc qua nhìn y, nhưng dư quang đã sớm đem mọi biến hóa dù nhỏ nhất trên khuôn mặt của Ngọc Đường thu vào mắt, vội vàng rên sất khi còn nóng, nói:”

Người cũng không muốn hải tử trong bụng vừa mới ra đời lại thành... có phụ thân, không được phụ thân yêu thương chứ?! Thật là một tiểu oa nhi đáng thương?”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu sờ sờ bụng của mình, đôi chân mày nhăn lại, nói:”

Ngũ gia ngay cả nhi tử cũng nguyện sinh cho hần! Cái này còn chưa tính là đối tốt với hần hay sao? Hần còn muốn Ngũ gia làm như thế nào nữa!?”

Nhưng là lúc này đã không còn khí diễm như vừa rồi nữa, giọng nói cũng có chút lo lắng, bất an. Mẫn Tú Tú thấy được chuyển biến tốt, không có tiếp tục dạy dỗ y nữa, mà là sờ sờ xoa xoa cái đầu nhỏ của y, trấn an, nói:”

Đại tẩu biết Tiểu Ngũ hoài thai thực sự là không dễ dàng. Nhưng là con mèo kia cũng không có biết nha! Hơn nữa, ta xem nếu như Đinh Tam nha đầu kia có cơ hội, năng ước gì cũng có thể sinh cho Triển Chiêu mười tám hải tử đấy!”

Bạch Ngọc Đường cắn cắn môi dưới, yên lặng một hồi lâu, cuối cùng vẫn là lúng ta lúng túng nói:”

... Bọn họ muốn sinh liền để bọn họ sinh đi. Nhi tử của ta có ta là phụ thân là được rồi. Kia thối Miêu nếu là không muốn thì coi như xong.. ”

Thanh âm kia thể nhưng lại giống như lấm bầm, thanh âm cùng tiếng vo ve của muỗi không sai biệt lắm. Thật ra thì Bạch Ngọc Đường cũng biết, lấy nhân phẩm cùng tính tình của Triển Chiêu, mặc dù hần đối với mình nếu đã không còn yêu thương, cũng không thể có khả năng buông mình cùng hải tử. Huống chi hần còn không có đối với mình vong tình! Nghĩ đến chuyện hoài thai đối với một nam tử là một chuyện khó có thể tiếp nhận, cần rất nhiều dũng khí cùng quyết tâm để thừa nhận nhiều loại áp lực cực lớn này, có đúng hay không nếu đây là một nữ nhân thì chuyện này cũng là chuyện dễ chấp nhận hơn. Mặc dù trên nhục thể muốn thừa nhận loại thống khổ kinh khủng như thế này, thể nhưng đây cũng là thiên chức của các nàng, các nàng sẽ không coi đây là một nỗi nhục mà còn là một loại vinh quang thần thánh. Nếu bởi vì như vậy mà đạt được tình yêu đã chờ đợi từ lâu, dĩ nhiên là cầu còn không được nữa là, nơi nào còn tâm trí cảm thấy cực khổ nữa chứ? Huống chi mình mặc dù không phải xuất phát đã muốn mang thai đứa trẻ này, sau lại vì lưu luyến mà giữ nó lại, hoàn toàn là do bản thân cam tâm tình nguyện, mình có cái gì ủy khuất ở đây chứ..... Thật ra thì Triển Chiêu cho tới nay đều là đối với mình có thừa ôn nhu, mình thật giống như... hần là nên đối với hần ôn nhu hơn một chút mới gọi là công bằng... Lại thấy mẫn Tú Tú thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói:”

Ai, người tiểu tử này sao lại luôn cố chấp như vậy chứ, xem ra là đại tẩu khuyên cũng không thể lay chuyển được rồi. Một mình người chờ tỉnh táo lại, suy xét thật kỹ đi nha. Ta cũng sẽ không ở lại nơi này làm phiền người nữa.”

Trong lòng cũng đang cười thầm, xem ra diệu kế của ta cũng có hiệu quả... Người này con chuột này, vĩnh viễn không thể thoát khỏi ngũ chỉ sơn của đại tẩu xinh đẹp, thông tuệ này... Nga... ha ha... ha ha... Nói xong đứng dậy bước đi nhẹ nhàng, xoay người khép lại cánh cửa của căn phòng hảo hạn... Bên trong phòng, chỉ còn lại một con chuột đang một người một mình ngồi nhìn giường chiếu cùng gối đệm giường màu trắng cùng trải qua với Triền Chiêu, ngơ ngác, xuất thần:”

Thối Miêu...”

người thấy không, đây không phải là ngăn cách tuyến mà là lấp kín tường Ngoài phòng, tại một góc tối Hai bóng đen đang bàn luận xôn xao: ”

Đại tầu, sao rồi?”

“

Người yên tâm, đại tẩu đã ra tay, nơi nào không thể làm nên chuyện chứ (đại tẩu đã ra tay là gạo xay ra cám =))) Bất quá người chút nữa hãy đi vào, tránh cho Tiểu Ngũ nghi ngờ.”

“

Biết rồi. Đa ta đại tẩu đã hỗ trợ.”

46. Chương 46

Editor: Jung Tiểu Kú

... Một canh giờ sau...

Cốc cốc Triền Chiêu bưng lấy cái khay rón rén đẩy cửa vào, thấy Bạch Ngọc Đường nằm nghiêng quay lưng về phía trong tường, cũng không biết là đang ngủ hay vẫn còn đang giật dỗi. Liền thử dò xét tính gõ cửa, nghe giọng gọi "Ngọc Đường?"

Bạch Ngọc Đường đang suy tư những gì đại tẩu nói, cũng không chú ý đến Triển Chiêu đi vào, nghe thấy hắn kêu to mới phục hồi tinh thần, nhất thời không biết nên đối với hắn mở miệng như thế nào. Đang do dự liền nghe được bên tai lần nữa vang lên tiếng hỏi thăm nhẹ giọng của Triển Chiêu:” Ngọc Đường, người đã ngủ chưa?” Không biết có phải cảm thấy bản thân có lỗi hay không, cảm thấy thanh âm của Triển Chiêu mang theo vài phần gấp gáp... khản trương cùng mong đợi. (Ngũ gia, không phải là người ảo giác đâu, quả thật Miêu đại nhân diễn tốt = =bbbbbb)

nhu với hần, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao) Vì vậy, chẳng qua là đưa lưng về phía hần cúi đầu thật thấp, đáp lại một tiếng:”Ân, vậy để đẩy đi.”

Triển Chiêu thể nhưng lại cho rằng Bạch Ngọc Đường vẫn còn giận dỗi, cẩn thận đưa lưng về phía con chuột hỏi:” Ngọc Đường... Ngươi còn đang giận ta sao?”

” Không có.” Bạch Ngọc Đường hơi xoay đầu lại, thân thể thể nhưng lại không có động chủ yếu là bởi vì không thể quay bụng qua được. = = |||

Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường mặc dù không nhìn thẳng mình, cũng đã nguyên ý quay đầu lại nói chuyện rồi, Triển Chiêu thầm nghĩ trong lòng, chuyện này xem ra là có cửa rồi. Trong lòng đối với đại tẩu thầm kinh ngưỡng đã lâu nhất thời tự nhiên chỉ có tăng chứ không có giảm. Đồng thời cũng không ngừng cố gắng đưa ra đòn sát thủ của bản thân! khổ nhục kế:” Ngọc Đường, ngươi nếu như là đang còn tức giận thì cứ mắng ta đi, đánh ta một trận cũng được, chứ đừng có nhẫn nhịn, như thế đối với thân thể là không tốt đâu.”

Nhìn thấy Miêu đại nhân nhà y vì muốn làm cho y cao hứng, hết giận mà tình nguyện chịu nỗi khổ da thịt, tiểu thử quả nhiên trúng chiêu, trong lòng mơ hồ sinh ra một tia đau lòng: Miêu nhi trước khi không phải cũng rất yêu mình đó sao? Vì sao bây giờ ngay cả đánh cũng không đánh trả, mắng cũng không cãi lại? Ngay cả khi nói chuyện với mình cũng trở nên ăn nói khép nép? Chẳng lẽ thực sự bởi vì trước khi do bản thân đối với hần quá hung dữ? (Đại tẩu mạnh mẽ, đại tẩu cứng rắn a, ta bái phục ngươi ing...)

Thế là, kế tiếp trong phòng của Tứ phẩm đại đao hộ vệ Bạch Ngọc Đường xuất hiện một màn phải nói là vô cùng quỷ dị:”

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng vô cùng gian nan nhắc được thân mình ngồi dậy, ngồi nhìn Triển Chiêu.

” Miêu, Miêu nhi, ta có phải hay không... đặc biệt cố tình gây sự?”

“Ách... Không, không biết... “

” Ngươi gạt ta!” Do dự lâu như vậy mới trả lời, nhất định là gạt người!

Triển Chiêu lần này không dám do dự, lập tức đáp:” Ta không có lừa ngươi! Thật! Ta thề! Ta liền thích cái bộ dạng ngươi lúc này, đánh là hôn, mắng là yêu, không phải sao ”. Lời vừa nói vừa giơ lên ba ngón tay bày tỏ thành ý.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi cúi đầu, thấp giọng nói:” Ngươi không cần khẩu thị tâm phi như thế, ta hiểu, ta sau này... không bao giờ...nữa sẽ đáng ngươi, mắng ngươi... “

Triển Chiêu nghe nói thể nhất thời hoảng sợ vạn phần:” Cái gì?? Ngọc Đường, ngươi nói vậy là có ý tứ gì?!” Chẳng lẽ Ngọc Đường đối với mình đã tâm ý nguội lạnh?!

Bạch Ngọc Đường vẫn là kiên nhẫn giải thích:” Ân, chính là ý từ trên mặt chứ sao. Ta sau này sẽ không bao giờ... đánh ngươi, mắng ngươi nữa... ta sẽ thử... thử lấy ôn nhu để đối đãi ngươi. Ngươi không cao hứng sao?”

” Ngọc Đường, ngươi không sao chứ? Ngươi có phải có nơi nào không thoải mái không?!” Sẽ không phải là sinh khí đến nỗi hồ đồ đấy chứ?!

“Ta không có không thoải mái, ta là nói thật, lòng thích cái đẹp mọi người đều có nha, cái này ta có thể lý giải, sau này ngươi nghĩ muốn nhìn ai, muốn cùng người nào thân cận, ta cũng sẽ không nữa hỏi tới.”

“Ngọc Đường, không nên a a a a ! Ta biết sai lầm rồi, ta sau này không bao giờ ... nữa cùng Đinh Nguyệt Hoa nói chuyện, liền nhìn cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái nào nữa, ngươi liền tha thứ ta đi! TAT...” Điều này chẳng lẽ chính là diễm báo núi lửa phun trào trong truyền thuyết sao?! TAT...

“Ta không có oán ngươi, ta biết ngươi chỉ là gặp dịp thì chơi, ta sẽ không để ý, chỉ cần trong lòng ngươi có ta, này như vậy đủ rồi...” Vươn ra tiểu cánh tay mập mập trắng trắng ôm lấy cổ Triển Chiêu, cúi đầu vào trong ngực hần, ôn nhu gọi:” Ân.... Miêu... Miêu ca ca... () “

” Ngọc Đường! Người hay là cứ đánh ta đi, mắng ta đi. Người cứ như vậy so với đánh ta, mắng ta còn làm cho ta khó chịu hơn rất nhiều lần TAT...” Triển Chiêu lúc này suy nghĩ muốn chết cũng đã từng hiện ra trong đầu. Bất quá không phải là chết trong hạnh phúc, vui vẻ mà là chết vì sợ = =|||...

Ngũ gia cuối cùng cũng trong tiếng cầu khẩn của Miêu đại nhân mà không thể nhìn được nữa, khôi phục lại bản tính.” Tử Miêu, người là có ý tứ gì?! Khó có được cơ hội Ngũ gia đối với người ôn nhu thế thiếp như thế, người lại dám không coi mặt mũi của ta ra gì?! Chán sống có phải không?! () = #(#)3” (Ngũ gia, người cuối cùng cũng có thể khôi phục lại như trước, nếu không Miêu đại nhân không phải là đã bị người hù chết hay sao? thỉnh thoảng trái tim non nớt của ta cũng bị người lôi ra dìm chết a... chảy mồ hôi...)

”Hô thật tốt quá, Ngọc Đường người cuối cùng cũng khôi phục bình thường, người làm ta sợ muốn chết! Ta còn tưởng rằng... Ta còn tưởng rằng...” Ôm lấy trách yêu – ing...

” Thế thì tại sao?! Người cho là Ngũ gia ta ngu dốt lắm sao?!”

” Không phải a! Ta kia đâu dám thế! Ta cho là Ngọc Đường không còn để ý đến ta nữa, không quan tâm ta nữa. May mà không phải, may là “

“Hừ, dẫu Miêu... (~ ~) “

“Ngọc Đường... () “

“Vậy lại sao nữa?! “

“Mới vừa rồi, cái kia... Người gọi tên ta là cái gì, ta không có nghe rõ, có thể hay không... Gọi lại một lần nữa? ‘ () “

“Đầu Miêu?”

“Không phải, là câu trước câu kia. =3= “

“ ... Tử Miêu “

“Nửa trước nữa.” = =

“ ... Người đi chết?! () = #(#)3”

“Ngọc Đường TAT...”

...

= = Miêu đại nhân... Ta gì cũng không có nói người nha...

47. Chương 47

Editor: Jung Tiểu Kú

Sau chuyện này, hai vợ chồng son đại Miêu tiểu Thử vốn tưởng rằng hết thủy hỏa sóng gió đã qua rồi, bọn họ từ đó có thể hảo hảo trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc nho nhỏ, ổn định. Thế nhưng họ thực sự đã đánh giá thấp năng lực của Đinh Tam tiểu thư của chúng ra rồi.

Nửa tháng sau...

” Đại ca, người sao lại tới đây?! ”

” Đại ca, nhị ca, sao hai người lại tới đây vậy?!” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thấy trong thính đường ba vị ” hi khách ” (khách hi hữu nói tóm lại là rất ít khi nghĩ đến là sẽ đi thăm) nên không hẹn mà cùng nhau kinh ngạc thốt lên.

” Tiểu đệ, người sao lại biến thành bộ dạng như thế này?” Bạch Kim Đường nhìn thấy đệ đệ mình coi như viên ngọc quý nâng niu trên tay lại bị biến thành bộ dạng trẻ con như thế này, mặc dù gương mặt giống

như trước kia, trắng nõn, khả ái, nhưng trên bụng thể nhưng lại không thể lý giải được có một khối lớn. Không cần nghĩ cũng biết nhất định là do Triễn Chiêu tên khốn nạn này làm ra! Nếu không như thế nào lo lắng đến nỗi phải gọi mình đến để bàn chuyện gia đình?! (Bạch đại ca, ngài hiểu chuyện cũng thật đặc biệt nhanh nhạy à nha... ORZ...) Nghĩ đến đây, Bạch Kim Đường không khỏi vô cùng đau đớn, đệ đệ bảo bối thể nhưng lại chấp tay dâng cho người khác, chỉ cần bị dụ dỗ liền đi theo, thật sự là không cam lòng a!

Triễn gia hai vị huynh trưởng thể nhưng lại không chú ý đến bụng của Bạch Ngọc Đường, hai người lại có tính nóng nảy, phải đợi trong sảnh đường hồi lâu đã sớm nhịn không được, thấy Triễn Chiêu đi vào, lão đại, Triễn Diệu có chút không vui thấp giọng nói: " Tam đệ, sao lâu như vậy mới xuất hiện?" Lão nhị Triễn Huy lại càng khẩn trương nhào đến bên người Triễn Chiêu: " Tiểu Hùng, nhị ca cứ tưởng ngươi đã chết rồi chứ? (3) " (thì ra là Triễn Tiểu Hùng cái tên này là sâu xa... Nhìn trời... Như thế nói Triễn gia Tam huynh đệ chẳng phải là... Ba con gấu..... - -|||)

" Ca, người chậm! Cẩn thận!..." Bạch Ngọc Đường mắt thấy đại ca mình động tác có chút mạnh, lắc mình một cái, cẩn thận né bụng nhắc nhở.

Triễn Chiêu vốn đang đứng một bên chú ý đến tiểu Thử nhà hắc, nghe được nhị ca gọi nhất thời đen mặt mè, trên mặt là biểu tình không vui: " Nhị ca, ta không phải đã nói bên ngoài ngươi không được gọi tên nhũ danh của ta hay sao?! "

...

Sau khi hai huynh đệ trải qua một màn hàn huyên ngắn gọn, ba vị huynh trưởng thay thế trưởng bối ngồi vây quanh bàn tròn trong phủ Khai Phong, chính thức bắt đầu thảo luận về hôn nhân đại sự của hai người. Miêu Thử thể nhưng hai nhân vật chính lại đương nhiên được vớt qua một bên, nghe xử trí sau.

Hai nhà huynh đệ Triễn Bạch đều là cha mẹ mất sớm, hôn nhân đại sự của mấy vị huynh trưởng chủ yếu là do chính tự mình làm chủ, nhưng đến Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì không giống như thế. Hai người bọn họ dù sao cũng là út trong nhà. Bạch Kim Đường không còn từ nào để nói. Quả thật là người yêu thương đệ đệ như mạng, tự nhiên sẽ không thể để cho Bạch Ngọc Đường qua loa quyết định chuyện chung thân đại sự của mình. Huống chi đệ đệ nhà mình lại còn đi làm thê tử của người khác! Bạch gia nói sao thì nói ở Kim Hoa (thuộc Triết Giang, TQ) cũng có uy tín danh dự của mình, chuyện như thế này, một người cao ngạo như Bạch Kim Đường làm sao có thể tha thứ được! Mà thời điểm phụ mẫu của Triễn Chiêu qua đời, mặc dù huynh đệ bọn họ cũng đã có thể độc lập, Triễn Diệu, Triễn Huy năm xưa lại chỉ có một mình xông pha giang hồ, đối với ấu đệ này cũng không có nuôi dạy gì nhiều, nhưng hai người chỉ hạ sinh được một nữ nhi, hiện tại tất cả đều trông chờ vào đệ đệ này để kéo dài hương hỏa của gia tiên. Dĩ nhiên là càng không thể để cho hắc cưới một nam tử làm vợ được! (Miêu đại ca, Miêu nhị ca, điểm này các người là hoàn toàn không cần phải lo lắng... có đồng nghiệp nữ ở đây... hương khói Triễn gia nhất định cường thịnh... Nga... ha ha ha ha....)

Huống chi Miêu này cùng lão Thử trời sinh chính là oan gia, ca ca hai nhà lại chỉ hơn chứ không có kém. Vì vậy, trận đấu này mới bắt đầu liền nồng đậm mùi thuốc súng

" Ta tuyệt đối không đồng ý hôn sự này! Ta thể nhưng cũng chỉ có một bảo bối đệ đệ, tuyệt không thể để y ủy khuất được!"

" Ngươi đây là có ý tứ gì?! Chúng ta Triễn gia mặc dù so ra kém với nhà đại phú kinh thành nhưng cũng là thủ phủ Thường Châu, nhà chúng ta nhỏ, ách... Tam đệ không chỉ có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ mà lại còn được xưng tụng là nam hiệp, là tứ phẩm tiên hộ vệ của phủ Khai Phong! Còn có thể không xứng với Bạch gia các người sao?!"

" Bạch gia chúng ta chính là thư hương môn đệ (nhà dòng dõi Nho học), phú khả địch quốc (đại khái là giàu có nhất nước), muốn vào cửa nhà chúng ta cầu thân chính là nhiều vô kể, bằng cái gì đệ đệ nhà ta nhất định phải gả cho Triễn Chiêu một võ quan tứ phẩm trong một khu vực nhỏ bé?! "

" Thật hay các người không muốn gả, chúng ta còn không lạ gì bảo bối đệ đệ nhà các người! Tam đệ nhà chúng ta sinh thời nhất biểu nhân tài (tuần tú lịch sự, nói về tướng mạo tuần tú, phong cách lịch sự), muốn một cô nương mỹ mạo, hiền thực gả cho cũng là nhiều không đếm xuể. Chúng ta cũng không muốn hắc cưới một đứa con nít chưa mọc đủ lông, chưa dứt sữa làm vợ!"

” Đã như vậy thì thật là tốt quá. Về hôn sự này chúng ta cũng không cần bàn lại nữa!”

“Không nói sẽ không nói nữa, cáo từ!”

Thế là cứ như vậy, vòng đàm phán thứ nhất chấm dứt trong thất bại hoàn toàn...

thỉnh thoảng giữa trận đấu nghỉ ngơi chút

Trong sương phòng phía đông của phủ Khai Phong

Triển Diệu cùng Triển Huy vừa mới bước vào cửa phòng, chỉ thấy Triển Chiêu khẩn cấp xông lên hỏi: “Đại ca, nhị ca, các người nói như thế nào rồi?” Nhưng vừa thấy sắc mặt của hai vị ca ca, đáy lòng Triển Chiêu đã có dự cảm xấu.

Quả nhiên, giây tiếp theo liền nghe Triển Huy vỗ mạnh một cái lên bàn, cả giận nói: “Hừ! Còn nói cái gì mà nói?! Kia Bạch Kim Đường quả thật khinh người quá đáng! Trận chiến này cứ có tiền là giải à?! Người như vậy, chúng ta mới không cần cùng hắn kết thân!”

Triển Huy sau khi vỗ mặt bàn một cái cũng được coi là thông khoái, Miêu đại nhân thì gấp đến độ thiếu chút nữa thì khóc lên: “Kia hôn sự của ta thì phải làm như thế nào? TAT ”

Triển Diệu rốt cục cũng là đại ca, chừng chặc hơn một chút, mới vừa rồi khi Triển Huy cùng Bạch Kim Đường một phút cũng không rời nhau, hẳn thế nhưng ở ngay bên cạnh thế mà thủy chung không có nói bất cứ tiếng nào. Nhưng không nói không có nghĩa là không tức giận. Trong lòng hắn thực ra đã đem hôn sự với Bạch gia hoàn toàn hủy bỏ rồi. Cho nên mới dung túng cho đệ đệ cùng Bạch Kim Đường thần thương khẩu chiến (giờ sủng giờ đao đầu khẩu) cũng không có khuyên can bất cứ lời nào.

Lúc này phản ứng của Triển Chiêu cũng là trong sở liệu của hắn, vì vậy chẳng qua là bình tĩnh vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu, thấp giọng khuyên lơn: “Tam đệ, người yên tâm, đại ca tương lai nhất định sẽ tìm cho người một người vợ so với Bạch Ngọc Đường còn tốt hơn gấp trăm lần.”

Nhưng lời khuyên của hắn như thế nào khi được Miêu đại nhân tiếp nhận thì quả thực có thể so sánh tình thiên phích lịch còn tình thiên phích lịch hơn (sắm sết giữa trời quang, tai họa đột ngột) (này cũng được coi là từ dùng để hình dung sao = =bbb), chỉ thấy Triển Chiêu chán nản đặt mông ngồi trên ghế khóc như khóc tang, nói: “Kia hài tử trong bụng của Bạch Ngọc Đường thì phải làm như thế nào đây?::><:: “=” “=” cái=” gì?!” “=” “=” cái=” gì?!” “=” triển=” diệu,=” triển=” huy=” hi=” huynh=” đệ=” lúc=” này=” tìm=” được=” điểm=” mấu=” chốt,=” bốn=” mắt=” kinh=” ngạc=” trọn=” tròn=” miêu=” nhân=” (=” mắt=” mèo)=” nhìn=” về=” hướng=” triển=” chiêu,...=” cùng=” lúc=” đó,=” bên=” trong=” sương=” phòng=” phía=” tây=” kia=” “=” đại=” ca,=” đại=” ca,=” hai=” người=” là=” có=” ý=” gì,=” bạch=” ngọc=” đường=” thấy=” đại=” ca=” trở=” lại,=” tung=” tẩy=” hai=” đôi=” chân=” mập=” mập,=” nhỏ=” nhỏ,=” vui=” sướng=” chạy=” tới.=” người=” ca=” ca=” này=” của=” y=” từ=” nhỏ=” liền=” đối=” với=” mình=” cực=” kì=” sủng=” nịnh,=” chỉ=” cần=” là=” thứ=” y=” thích=” đại=” ca=” còn=” chưa=” có=” lần=” nào=” là=” không=” mang=” về=” cho=” y.=” tin=” tưởng=” lần=” này=” sẽ=” không=” khiến=” mình=” thất=” vọng.=” chỉ=” tiếc=” hôm=” nay=” bạch=” ngọc=” đường=” do=” vấn=” đề=” về=” chiều=” cao,=” không=” thể=” nhìn=” thấy=” nét=” mặt=” đen=” còn=” hơn=” bao=” đại=” nhân,=” “=” hừ,=” còn=” nói=” cái=” gì=” mà=” nói?!” kia=” người=” triển=” gia=” quả=” thực=” vô=” cùng=” thô=” tục!=” có=” người=” nhà=” như=” vậy=” cần=” bản=” là=” không=” xứng=” với=” đệ=” đệ=” bảo=” bối=” của=” ta.=” “=” bạch=” ngọc=” đường=” sao=” cũng=” không=” thể=” nghĩ=” tới=” chuyện=” này.=” tưởng=” rằng=” chuyện=” lần=” này=” là=” đã=” nắm=” chắc=” không=” hề=” có=” chút=” biến=” cố,=” nhất=” thời=” có=” chút=” kinh=” sợ,=” còn=” tưởng=” rằng=” ca=” ca=” cùng=” mình=” nói=” giỡn=” thể=” là=” lần=” nữa=” lại=” đi=” đến=” bên=” cạnh=” xác=” nhận.=” “=” các=” người=” thực=” sự=” không=” có=” bàn=” bạc,=” “=” thật=” không=” ngờ,=” bạch=” kim=” đường=” cuối=” cùng=” không=” nhin=” được=” đột=” nhiên=” vô=” bàn,=” lòng=” đầy=” căm=” phẫn=” nói:=” “=” đệ=” đệ=” của=” bạch=” kim=” đường=” ta,=” muốn=” loại=” người=” nào=” mà=” lại=” không=” thể=” có?=” cần=” gì=” cổ=” chấp=” với=” một=” tên=” vũ=” phu=” không=” có=” chút=” phép=” tác,=” không=” được=” nuôi=” dạy=” chứ,=” “=”

bạch=" ngọc=" đường=" thấy=" ca=" ca=" là=" thật=" sự=" giận=" dữ,=" nhất=" thời=" lo=" lảng,=" không=" thể=" buông=" tha,=" không=" thể=" chịu=" được=" khóc=" lớn=" lên,=" ta=" bắt=" kẻ!= " ta=" liền=" muốn=" con=" mèo=" kia=" thôi!= " người=" khác=" ta=" cũng=" không=" cần!:: "><:: =" bạch=" kim=" đường=" từ=" nhỏ=" đối=" với=" đệ=" đệ=" này=" là=" không=" có=" cách=" nào=" không=" chể,=" bạch=" ngọc=" đường=" cứ=" nháo=" như=" thế,=" hấn=" liền=" lập=" tức=" không=" thể=" làm=" gì=" được,=" hơn=" nữa=" con=" chuột=" nhỏ=" này=" ồn=" ào=" như=" vậy,=" thân=" thể=" cũng=" vắn=" vẹo,=" kia=" cái=" bụng=" tròn=" vo=" thỉnh=" thoảng=" lại=" cọ=" cọ=" trên=" da=" đùi=" chính=" mình=" khiến=" cho=" người=" khác=" không=" thể=" không=" chú=" ý=" được,=" bắt=" đặc=" dĩ=" nhìn=" nhìn=" cái=" bụng=" của=" bạch=" ngọc=" đường=" một=" chút,=" chỉ=" dành=" phải=" thỏa=" hiệp=" nói,=" hảo=" hảo=" hảo,=" tiểu=" đệ=" người=" đùng=" có=" nóng=" giận,=" đùng=" có=" nóng=" giận=" nha!= " chỉ=" cần=" bọn=" họ=" chủ=" động=" hướng=" ta=" xin=" lỗi,=" ta=" liền=" một=" lần=" nữa=" thảo=" luận=" với=" họ=" được=" không, "...=" thỉnh=" thoảng=" giữa=" trận=" đấu=" làm=" cái=" phân=" cách=" tuyển=" =" " người=" ra=" giá=" đi,=" " =" bạch=" gia=" nhị=" thiếu=" gia=" của=" chúng=" ta=" thành=" thân,=" sao=" có=" thể=" với=" con=" số=" này=" được=" chữ,=" " năm=" ngàn=" lượng?!=" người=" cướp=" tiền=" sao?...=" hảo,=" năm=" ngàn=" liền=" năm=" ngàn,=" ba=" ngày=" sau=" chúng=" ta=" đưa=" cho=" người,=" " vì=" đưa=" cháu=" nho=" của=" chúng=" ta,=" ta=" nhẩn...=" " =" ta=" là=" nói=" đúng=" năm=" ngàn=" lượng...hoàng=" kim=" " =" "bạch=" kim=" đường,=" người=" không=" nên=" khinh=" người=" quá=" đáng?!=" nam=" ngàn=" lượng=" hoàng=" kim=" để=" để=" tam=" đệ=" nhà=" chúng=" ta=" mua=" được=" cả=" hoàng=" cung,=" " =" người=" gọi=" triển=" chiêu=" nhà=" các=" người=" hết=" lần=" này=" đến=" lần=" khác=" muốn=" bạch=" ngọc=" đường=" nhà=" chúng=" ta=" đâu=" rồi,=" bảo=" bối=" đệ=" đệ=" của=" ta=" chính=" là=" quý=" giá=" như=" thế=" đó,=" hơn=" nữa,=" tiền=" này=" cũng=" không=" phải=" là=" cấp=" cho=" ta=" dùng,=" chúng=" ta=" bạch=" gia=" gia=" tài=" bạc=" vắn,=" cần=" bản=" không=" cần=" tiền=" của=" bọn=" người,=" chỉ=" là=" thiếu=" gia=" bạch=" gia=" chúng=" ta=" thành=" thân,=" tuyệt=" đối=" không=" thể=" thấp=" hơn=" người=" khác,=" nhất=" định=" phải=" làm=" một=" cảnh=" tượng=" hoành=" tráng,=" muốn=" kiện=" tám=" người=" khiêng,=" vắn=" người=" rước=" dâu,=" còn=" phải=" mở=" tiệc=" tròn=" ba=" ngày,=" bộ=" đồ=" ăn=" cũng=" phải=" hoàn=" toàn=" bằng=" vàng=" ròng,=" còn=" có...=" những=" thứ=" này=" mà=" đặt=" mua=" không=" khéo=" năm=" ngàn=" lượng=" hoàng=" kim=" cũng=" không=" có=" đủ,!= " năm=" ngàn=" lượng=" quá=" nhiều,=" thôi=" hai=" nghìn=" hai,=" "bốn=" ngàn=" lượng,=" "ba=" nghìn,=" "đồng=" ý,=" (= "ba=" vị=" đại=" ca...=" ta=" đây=" là=" bảo...=" orz...)= " thể=" là=" bạch=" tiểu=" thứ=" cứ=" như=" vậy=" bị=" ca=" ca=" nhà=" mình=" vì=" ba=" ngàn=" lượng=" hoàng=" kim=" mà=" bán=" đứt=" cho=" triển=" gia,=" từ=" đó=" chính=" thức=" trở=" thành=" con=" dâu=" út=" của=" miêu=" đại=" nhân...=" tung=" hoa...=" nhưng=" xú=" tiểu=" tử=" đình=" tam=" lúc=" này=" thực=" sự=" bỏ=" đi=" ý=" đồ=" của=" mình=" hay=" sao?=" đáp=" án=" hiển=" nhiên=" là...=" bí=" mật=" (= " thực=" ra=" tác=" giả=" có=" nói=" ra=" đáp=" án="))" cơ=" mà=" editor=" từng=" lên=" nên=" giấu,=" ">)

48. Chương 48

Bên trong phòng của Miêu Thử

Trên giường lớn, màn lụa che đầy, hai thân ảnh một lớn một nhỏ cứ lẩn thành một đoàn, Miêu đại nhân vui vẻ vuốt ve cái bụng tròn vo của tiểu Thử nhà mình, tiếp đó làm một trận cuồng hôn mãnh liệt, vừa hôn lại còn vừa hưng phấn mà sờ tới sờ lui phía trên." Thật là nhi tử tốt của ta! Phụ thân yêu người chết mất! Chờ người ra ngoài rồi, phụ thân nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc người!" Lần này đúng là làm phiền tới bảo

bối nhi trong bụng, ca ca hai nhà mới đồng ý hôn sự của hần, hôm nay cuối cùng cũng có thể ôm ” Tiểu mỹ nhân” trong lòng rồi. Hơn nữa, có thể mua lớn tặng nhỏ. Lần này chuyện tốt đến ngay trên đầu thế này sao có thể không khiến Miêu đại nhân kích động đến đặc ý vênh váo như thế này chứ!

” Ha ha Tử Miêu... ngươi nhẹ chút, coi chừng cục cưng!” Bạch Ngọc Đường được hần gãi ngứa không nhịn được cười khanh khách không ngừng, hai đôi chân nho nhỏ, mập mập lại muốn đem Triển Chiêu đạp xuống giường, nhưng lực đạo mềm nhũn kia rõ ràng là muốn cự nhưng lại thích ngừng.

Miêu đại nhân đối với lời nói của lão bà đương nhiên nói cái gì nghe cái đó, ôn nhu đem tiểu Thử ôm lại trong vòm ngực rộng của mình., đôi môi nhẹ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, nộn nộn, mềm mại, ôn nhu thấp giọng nói nhỏ:” Hảo, ta sẽ nhẹ nhàng.... Ngọc Đường, ta...”

Đang lúc hai người trên giường tình chàng ý thiếp, như keo như sơn, lại chợt nghe thấy nơi cửa phát ra tiếng tổng:” Các người cho ta xuống giường đi nào!”

Hai người trên giường bị một tiếng rống này làm cho sợ đến thiếu chút nữa là từ trên giường lăn xuống, nhất tề đều nhìn về phía cửa thì thấy một thân ảnh bạch y khá giống Bạch Ngọc Đường, lúc này mới nhớ tới mới vừa rồi hai người ở ngoài cửa cầu phòng nghị sự nghe lén, sau khi nghe được cái tin tốt đẹp kia, vội vàng chạy trở về, kích động như điên mà quên mất... đóng cửa?!!!! (tự gây nghiệt không thể sống...)

Triển Chiêu nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, lập tức mở miệng giải thích:” Cái kia... chúng ta không có...”

Nhưng lời còn chưa dứt, lại thấy phía sau Bạch Kim Đường lao ra hai người chạy lại phía hai người, một tay bắt lấy Triển Chiêu từ trên giường kéo xuống, nổi giận nói:” Tam đề, lúc này là lúc nào chứ?! Người thế nhưng lại không biết nặng nhẹ!”

Tên còn lại cũng tiến đến bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của hần nhẹ giọng ranh mãnh nói:” ta biết các người tuổi trẻ huyết khí phương cương, nhưng bụng của vợ người cũng đã lớn như vậy rồi, sau này còn nhiều thời gian, người liền nhịn một chút có sao đâu, chớ tổn thương đệ muội cùng hài tử.”

Thì ra ba vị huynh trưởng là chuẩn bị cùng nhau hướng tới căn phòng này của bọn họ nhằm tuyên bố kết quả thương nghị, thế nhưng không mong muốn lại nhìn thấy một màn ” Bất gian tại trần ” thật là vui nhộn này.

Khuôn mặt mèo của Triển Chiêu nhất thời đỏ bừng, đẩy y ra, quăn lên nói:” Nhị ca, ngươi là nói cái gì đây? Chúng ta không có...” (không có mới là lạ →→)

Bạch Ngọc Đường mặc dù không nghe được lời của Triển Huy (Ngũ gia nghe được thì phải biết?!) nhưng nhìn sắc mặt của Triển Chiêu cũng có thể đoán ra bảy tám phần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời cũng đỏ lên, còn chưa kịp giải thích, liền bị đại ca nhà mình một cái ôm từ trên giường xuống, làm y sợ đến cuống quýt cả lên:”Đại ca!”

Bạch Kim Đường không có để ý đến y, chẳng qua là đem lực đạo trên hai tay tăng thêm một chút, âm trầm cùng lạnh lùng nói:” Từ hôm nay trở đi, không cho hai người các người gặp mặt!”

Nếu không phải bảo bối đệ đệ của hần cố ý nói nếu hần không ” gả ” y thì sẽ vẫn đeo lấy tên kia vì gạo đã nấu thành cơm, ngay cả bụng của con nhà người ta cũng đã bị làm cho to như thế, hần nào lại vội vã cùng bắt đắc dĩ mà đáp ứng hôn sự này?! Thật ra dưới tâm nhãn của mình, hần đã không hề có hảo cảm với ” chuẩn đệ phu ” này cầu mình, lúc này lại thấy một màn này, vừa nhìn thấy bộ dạng Triển Chiêu ôm lấy đệ đệ bảo bối của mình mà xuân phong dạt dào, lửa giận kia lại càng bùng lên, quả thực hần là muốn nổ tung, thế là thâm quyết tâm:” Hừ! Người cướp đi đệ đệ của ta, ta cũng sẽ không dễ dàng để người sống dễ chịu.”

“Tại sao?!”

“Tại sao?!” Miêu Thử hai người nghe được lời của hần đồng thời quá sợ hãi! Chẳng lẽ đại ca vẫn không đồng ý hôn sự của bọn hần rồi?!

Lần này ba vị huynh trưởng hiếm khi lại đồng nhất ý kiến, ngay cả nhị ca Triển Chiêu Triển Huy cũng nghiêm trang tiến lên thay mặt nhân gia giải thích:” Trước lúc thành thân là không được gặp mặt để tránh điềm xấu, điềm này mà các người cũng không biết sao?”

Triển Diêu trên mặt không nhìn ra được biểu tình, giọng nói lại hết sức âm trầm, nghe ra là không hề vui vẻ: “Đây cũng là vì muốn tốt cho hài tử của các người, tránh các người làm ra chuyện gì nghiêm trọng hơn.”

Hai vị này cũng không phải cố ý chia rẽ uyên ương, kể từ khi trong bụng Bạch Ngọc Đường mang cốt nhục của Triển gia, bọn họ đối với người em dâu này đã xoay chuyển 180 độ, mặc dù đối với vị đại ca yêu đệ đệ quá mức kia còn chưa thể chấp nhận được, nhưng đối với Tiểu Thử này thì càng xem càng thích, ngay cả nghi ngờ về vấn đề giới tính cũng là ném ra sau đầu rồi. Chẳng qua là thân thể Bạch Ngọc Đường ngày hôm nay không phải là bình thường, gánh vác sứ mệnh trọng đại là nối dõi tông đường Triển gia, không thể có chút sơ sẩy. Vì vậy, chỉ có thể ủy khuất Tam đệ nhà mình. (Miêu đại nhân, ta vì người mà mặc niệm – |||)

Thế là dưới kiên trì cố chấp của ba vị đại ca, Miêu Thử hai người bị buộc phải tạm xa nhau ở hai phòng riêng biệt, sống cuộc sống đau khổ như Ngưu lang, Chức nữ... (Miêu đại nhân: Ngọc Đường, ta rất nhớ người a... Cẩn cẩn khăn tay khóc to... Nha: bôi mồ hôi... không cần khoa trương như vậy chứ, không phải vẫn là trong phủ Khai Phong hay sao, không phải chỉ là chia thành hai phòng thôi sao... = =bbb... Thử: Người đại HM, dù gần hay xa, cứ rời đi không thấy mặt nhau thì còn có ý nghĩa gì nữa!!!! Người nữ nhân chết bầm này, có thể so độc ác với Đinh Nguyệt Hoa còn có phần hơn a a a a a
!!!! <() (=“> <-) cùng=“ lúc=“ đó,=“ một=“ âm=“ mưu=“ cũng=“ đang=“ âm=“ thâm=“ được=“ triển=“ khai=“ =“ =“ cái=“ gì,=“ lại=“ có=“ nam=“ đồng=“ mất=“ tích=“ sao?!=“ =“ triển=“ chiêu=“ cả=“ kinh=“ nói=“ phủ=“ khai=“ phong=“ luôn=“ luôn=“ bận=“ rộn=“ sự=“ vụ,=“ nhưng=“ hôm=“ nay,=“ đối=“ với=“ mọi=“ người=“ bên=“ ngoài,=“ bạch=“ ngọc=“ đường=“ được=“ tuyên=“ là=“ đã=“ chết=“ tại=“ trùng=“ tiêu=“ lâu,=“ chủ=“ yếu=“ nhất=“ chính=“ là=“ triển=“ chiêu=“ không=“ muốn=“ lp=“ nhà=“ mình=“ phải=“ chịu=“ vất=“ vả,=“ thế=“ là=“ chủ=“ động=“ nhận=“ chức=“ vụ=“ chân=“ sai=“ vất=“ trong=“ phủ=“ luôn.=“ chỉ=“ nghe=“ nha=“ dịch=“ đường=“ hạ=“ tiếp=“ tục=“ hồi=“ bào:=“ đây=“ đã=“ là=“ lần=“ thứ=“ năm=“ xây=“ ra=“ rồi,=“ hôm=“ nay=“ trong=“ thành=“ biện=“ kinh=“ lòng=“ dân=“ hoang=“ mang,=“ nhà=“ có=“ nam=“ hài=“ cũng=“ không=“ dám=“ cho=“ ra=“ ngoài=“ đường=“ bao=“ đại=“ nhân=“ cũng=“ nhìn=“ về=“ hướng=“ hoàng=“ thành,=“ chấp=“ tay=“ nói:=“ chuyện=“ này=“ cũng=“ đã=“ kinh=“ động=“ đến=“ hoàng=“ thượng,=“ yêu=“ cầu=“ chúng=“ ta=“ trong=“ vòng=“ bảy=“ ngày=“ phải=“ phá=“ được=“ án.=“ mặc=“ dù=“ mặt=“ của=“ hắc=“ đã=“ đen=“ như=“ đáy=“ nồi=“ không=“ thể=“ nhìn=“ ra=“ nét=“ mặt=“ nhưng=“ từ=“ thanh=“ âm=“ kia=“ có=“ thể=“ nhận=“ ra=“ rằng=“ bao=“ đại=“ nhân=“ rất=“ lo=“ lắng.=“ không=“ chỉ=“ vì=“ thúc=“ giục=“ của=“ hoàng=“ thượng=“ thì=“ bao=“ đại=“ nhân=“ cũng=“ sẽ=“ điều=“ tra=“ rõ=“ ràng.=“ mà=“ cho=“ dù=“ không=“ có=“ đạo=“ thánh=“ chỉ=“ này,=“ với=“ bản=“ tính=“ yêu=“ dân=“ như=“ con=“ của=“ mình,=“ hướng=“ chỉ=“ lần=“ này=“ mất=“ tích=“ tới=“ tận=“ mấy=“ hài=“ tử=“ từ=“ ba=“ tới=“ sáu=“ tuổi,=“ lòng=“ của=“ hắc=“ cũng=“ đã=“ nóng=“ như=“ lửa=“ đốt=“ rồi?!=“ =“ bảy=“ ngày?!=“ công=“ tôn=“ sách=“ cả=“ kinh=“ nói:=“ thời=“ gian=“ như=“ thế=“ này=“ có=“ phải=“ cũng=“ quá=“ gấp=“ hay=“ không?=“ đại=“ nhân=“ đã=“ có=“ đầu=“ mối=“ gì=“ chưa?=“ lại=“ thấy=“ bao=“ đại=“ nhân=“ thờ=“ dài,=“ mang=“ theo=“ tia=“ hi=“ vọng=“ cuối=“ cùng=“ nhìn=“ về=“ phía=“ triển=“ chiêu,=“ nói:=“ triển=“ hộ=“ vệ,=“ người=“ có=“ thể=“ tra=“ ra=“ được=“ đầu=“ mối=“ gì=“ không?=“ lại=“ thấy=“ triển=“ chiêu=“ then=“ mặt,=“ cúi=“ đầu=“ chấp=“ tay:=“ mấy=“ hài=“ tử=“ này=“ cũng=“ là=“ do=“ ban=“ đêm=“ một=“ mình=“ hoặc=“ cùng=“ với=“ người=“ lớn=“ đi=“ về=“ nhà=“ mà=“ mất=“ tích,=“ hơn=“ nữa=“ nghi=“ phạm=“ hết=“ sức=“ gian=“ xảo,=“ thủ=“ pháp=“ gọn=“ gàng,=“ tất=“ cả=“ hiện=“ trường=“ phát=“ hiện=“ án=“ cũng=“ chỉ=“ lưu=“ lại=“ một=“ chiếc=“ giày=“ của=“ hài=“ đồng,=“ lại=“ không=“ có=“ bất=“ kỳ=“ dấu=“ vết=“ gì=“ cả,=“ gây=“ án=“ cùng=“ với=“ chuốc=“ thuốc=“ mê.=“ vì=“ vậy,=“ cho=“ đến=“ nay=“ còn=“ chưa=“ có=“ người=“ nào=“ nhìn=“ ra=“ được=“ tướng=“ mạo=“ của=“ hung=“ thủ.bất=“ quá,=“ theo=“ phỏng=“ đoán=“ của=“ thuộc=“ hạ,=“ có=“ thể=“ một=“ giọt=“ nước=“ cũng=“ không=“ lọt=“ như=“ thế,=“ nhất=“ định=“ không=“ chỉ=“ là=“ do=“ một=“ người=“ gây=“ nên,=“ nghi=“ phạm=“ hắc=“ là=“ một=“ nhóm=“ người=“ gây=“ nên...=“ =“ nghe=“ thấy=“ triển=“ chiêu=“ phân=“ tích,=“ công=“ tôn=“ sách=“ không=“ khỏi=“ vì=“ đại=“ nhân=“ nhà=“ mình=“

mà=" càn=" thêm=" lo=" lắg=" này=" như=" thề=" thì..."=" trong=" vòng=" bắy=" này=" liên=" phải=" phá=" án,=" hòm=" nay=" ngay=" cả=" một=" điểm=" đầu=" mối=" còn=" không=" có,=" nếu=" là=" một=" nhóm=" người=" gây=" án,=" muốn=" một=" lướì=" bắt=" hết=" cả=" đắm=" lại=" càn=" thêm=" khó=" khắn!=" "=" bao=" đại=" nhàn,=" không=" cần=" lo=" lắg,=" tiểu=" nữ=" có=" biệñ=" pháp.=" đắg=" trong=" lúc=" mọi=" người=" vì=" chuyệñ=" thúç=" thữ=" vô=" sách=" (= " bó=" tay)=" này=" mà=" lo=" lắg=" hết=" sức,=" chặť=" nghe=" từ=" bên=" ngoàì=" truyềñ=" tới=" một=" đạo=" đòg=" âm=" ngòť=" ngàò,=" non=" nớť,=" triểñ=" chiều=" lậť=" tức=" hướg=" nơi=" phắť=" ra=" thắg=" âm=" đớť=" vộť=" tới,=" giốg=" như=" bắť=" đượç=" phạò=" cứ=" mắg,=" vộì=" vắg=" dòť=" hỏì,=" biệñ=" pháp=" gì?=" nớì=" mau!=" sớť=" đĩ=" triểñ=" đại=" nhàn=" lo=" đắñ=" lo=" nướç=" như=" thề,=" so=" ra=" còn=" muốn=" vộì=" vắg=" hỏñ=" bao=" đại=" nhàn=" thực=" ra=" bớì=" vì=" trong=" lỏg=" cũg=" có=" chặť=" tữ=" tâm,=" nguyềñ=" nhàn...=" đĩ=" nhiềñ=" là=" lo=" lắg=" cho=" lp=" đại=" nhàn=" nhằ=" hắñ=" = " bắç=" tiểu=" thữ=" đắg=" mắg=" thắì=" nhằ=" hắñ=" bắy=" giờ=" cũg=" chỉ=" là=" đứầ=" trể=" bớñ=" nắm=" tuổì=" a!=" nếu=" như=" bị=" kớ=" xắủ=" kĩa=" theo=" đỏì,=" cũg=" không=" phải=" là=" gắp=" hỏặ=" lỏñ=" rỏì=" sắo!=" "=" để=" tắ=" gắả=" trắg=" thắg=" nắm=" hắì=" rỏì=" đĩ=" lắm=" mỏì=" ">

49. Chương 49

Bên trong tiểu hắc ốc âm u, ươn ướt, song song ngồi cạnh nhau là hai thân ảnh nho nhỏ một trắng, một xanh (... thanh xà, bạch xà?!) Hai người đều bị trời, có thể thấy được là bị người ta nhốt ở nơi này.

Hai người này chính là hai vị tiểu bảg hữu đến đây nội ứng Bạch Ngọc Đường và Đinh Nguyệt Hoa.

Chỉ thấy Đinh Nguyệt Hoa dịch dịch về phía tiểu Thử ngồi cách đó không xa, cẩn thận nhìn xang người bên cạnh, dùng bả vai đụng đụng y nói: "Này, Bạch Thang Viên..."

Tâm tình Bạch Ngọc Đường không tốt, căn bản không kiên nhẫn cùng nàng đáp lời, hung dữ trừng nàng một cái: "Tại sao?! Có rắm mau thả!"

Đinh Nguyệt Hoa hiếm khi không có tức giận, vẫn cứ dùng một loại ánh mắt quái dị trên dưới liếc nhìn cái bụng nhỏ tròn trịa của Bạch Ngọc Đường, nghi ngờ nói: "Người sao giống như.... So với khi bé mập hơn nhiều?" Khi trước bởi vì hai người luôn luôn bất hòa, sau khi bọn họ gặp lại cơ hồ không bao giờ nhìn mặt nhau, hơn nữa tiểu tử khi còn nhỏ luôn luôn mập mập, vì vậy nàng mới không có chú ý đến vóc người đặc biệt dị thường của y. Hôm nay, hai người cùng bị bắt giam, phải tiếp xúc gần gũi, nàng cuối cùng mới phát giác bụng Bạch Ngọc Đường có chút gì đó bất thường. Không khỏi trong bụng nghi ngờ, không nhin được đưa tay ra định sờ dò xét một chút xem bên trong bụng y rút cục là có cái gì?

Bạch Ngọc Đường còn tưởng rằng nàng phát hiện ra bí mật của mình, thẹn quá thành giận, quát: "Có quan hệ gì với người sao?!"

Nhưng bởi vì chột dạ nên không dám trực tiếp nhìn thẳng đối phương, vì vậy cũng hoàn toàn không chú ý tới động tác trên tay của nàng, cho đến khi hai tay nhỏ bé đang bị trời kia sờ lên bụng của mình...

"Này, người đừng có đụng vào ta." Bạch Ngọc Đường giống như bị điện giật, cuống quýt trốn ra sau, nhưng vẫn là chậm một bước tiểu gia khóa trong bụng dường như cũng cảm thấy ảnh hưởng tâm tình của phụ thân, đối với người sờ lên nó cũng không hề có hảo cảm, không vui nên ở bên trong bụng đạp một cước

Cảm nhận được bụng Bạch Ngọc Đường vừa động, Đinh Nguyệt Hoa nhất thời bị làm cho sợ, đầu óc mù mịt, đầu lướì cũng cũng giống như dính lại với nhau: "Người... Người... người...!"

Bạch Ngọc Đường bị nhĩ tử đạp cho một cước, đau nên sinh ra buồn bực, ôm lấy bụng hồi lâu mới bình tĩnh lại được, vộì vắg nói: "Ngô,... Người cảm miệg!"

Nhưng bây giờ đầu óc Đinh Nguyệt Hoa đang trống rỗng, căn bản không nghe được lời đe dọa của y, tiếp tục lắp bắp nói:” Người, người sẽ không phải là....?!” Lời tuy nói thế nhưng thật ra nàng vẫn chưa nghĩ ra đó chuyện gì (RZ...).

Đúng lúc ấy thì lại thấy Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên biến sắc, nhanh chóng vươn bàn tay nhỏ bé che lấy miệng nàng, thấp giọng, canhr giác nói:” Hư! Chớ có lên tiếng!”

Đinh Nguyệt Hoa mặc dù bị che không thở được, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Bạch Ngọc Đường thì biết ngay là có tình huống khác thường, vì vậy cũng ngừng thở, nghe ngóng xung quanh...

Quả nhiên không lâu sau liền nghe thấy hai tiếng bước chân dồn dập từ cửa truyền tới, tiếp theo khóa cửa sắt bên ngoài được mở ra, hai đại hán vạm vỡ đi đến.

Một người trong đó hung ác chỉ vào Đinh Nguyệt Hoa, nói:” Người, đi ra cho ta!”

Đinh Nguyệt Hoa chỉ đành làm một bộ vô tội, khiếp sợ do bị dọa, nói:” Ta, ta sao? Đại, đại hiệp tha mạng a... ” (Xin mọi người hãy tưởng tượng thanh âm của con cừu có tên là Đinh thị... =w=)

Bạch Ngọc Đường nghe thấy trên người nổi một tầng da gà, nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, đứng lên lớn tiếng nói:” Các người muốn dẫn nàng đi làm gì?!” Trong lòng thế nhưng lại thầm oán thán: Xú tiểu tử này, đây là lúc sống còn nào rồi, cũng không biết sợ, với công phu mèo ba chân của người, không phải đã bị mấy người này lột da hủy thi (diệt khẩu, hủy thân thể) rồi? Lại nói nếu như muốn giả bộ thì hãy giả bộ cho giống một chút đi, cái này không phải quá không giống sao?!

Kia hai đại hán không nghĩ tới tên oắt con này còn lớn gan, lại còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, lúc này đều nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, cười nhạo:” ôh! Tên oắt con này thật to gan, dám cùng đại gia ta nói chuyện sao? bắt quả ta khuyên người, trước nên lo lắng cho mạng của mình đi.” Nói xong đưa tay ra muốn đi qua xách Đinh Nguyệt Hoa đi.

Lại thấy Bạch Ngọc Đường rống một tiếng, chạy qua chắn trước người Đinh Nguyệt Hoa:” Không cho các người mang nàng đi!” Nếu hai người ở chung một chỗ y còn có lòng tin là có thể chế trụ được bọn người này nhưng nếu nha đầu này mà rơi vào tay của bọn chúng... vạn nhất bọn họ dùng năng để uy hiếp mình thì sao...

Nhưng hai tên này đối với tên nhóc vắt mũi chưa sạch, chưa cao đến đầu gối sẽ không để vào mắt, một người cầm lấy tay của y, hất ra, gầm lên:” Cút ngay!”

Bạch Ngọc Đường không kịp chuẩn bị tinh thần, nhất thời bị đại hán kia ném lên mặt đất, cái mông nhỏ đụng phải sàn nhà cứng, lạnh như băng, cái bụng tròn như cái trống cũng vì thế mà bị đụng mạnh, nhất thời bị đau nhức:” A !”

Cùng lúc đó, tên còn lại tiến lên, nắm lấy cổ áo của Đinh Nguyệt Hoa, xách mang đi...

” Bạch Thang Viên ?!” Tiếng kêu của Đinh Nguyệt Hoa bên tai dần dần rời xa, nhưng Bạch Ngọc Đường đứng lên cũng không thể đứng lên nổi, chỉ có thể nằm trên mặt đất bưng lấy bụng, co rút thành một đoàn, trơ mắt nhìn nàng bị mang đi, không biết vận mệnh sẽ như thế nào...

ta là tiểu phân cách tuyến đã lâu không gặp, mặc dù ta cũng biết mọi người không muốn nhìn ta lúc này

Lúc này trong phủ Khai Phong đã sớm rối loạn, nhất là Tứ phẩm đại phu hộ vệ Ngự Miêu Triển đại nhân giống như sắp phát điên, hận không thể đào ba thước đất, đem kẻ bắt cóc kia tới băm thây vạn đoạn!

“Đại nhâ, hay là để cho thuộc hạ mang một đội nhân mã đi từng nhà tiến hành lục soát, đem tên ác nhân kia ra trước vành móng ngựa! Ách, không được, không được. Vạn nhất đã thảo kinh xà, chọc giận đến gia hỏa kia, bọn chúng trực tiếp đem giết người diệt khẩu thì phải làm sao?! Không được, không được, không được! ” Ngọc Đường... Người ở đâu TAT....

Nhớ tới mấy ngày trước Đinh Nguyệt Hoa chủ động yêu cầu nữ cải trang nam đi làm mồi dụ, tất cả mọi người đều nhất trí là không đồng ý. Trước nói đến vấn đề giới tính của nàng, nếu bị bọn chúng phát hiện ra là nữ hài tử không phải là đã thảo kinh xà hay sao, khiến cho đối phương cảnh giác, sau này muốn phá án đã khó lại càng khó hơn. Thêm nữa về vấn đề an toàn, mọi người cũng không muốn để nàng mạo hiểm.

Mặc dù võ công của nàng thì không phải chổi cãi, thế nhưng hôm nay lại bị biến thành bộ dạng của một đứa trẻ, tay chân đều ngắn, đánh nhau căn bản không thể chiếm được ưu thế. Huống chi, thực lực cùng số lượng của đôi phương lại không biết. Nếu thật sự là một nhóm ác thủ gây án, để cho nàng đi làm mồi dụ, kia không khác nào đưa dê vào miệng cọp?!

Nhưng ai biết được, nàng không những không để ý đến khuyên can của mọi người mà còn chạy đến biệt viện, ngày trước vì việc để cho đôi phu phụ Miêu Thử ở riêng trước khi hôn nhân mấy ngày trước mà đặc biệt chuẩn bị, để tìm gặp Bạch Ngọc Đường nói cái gì mà muốn cùng y tranh cao thấp, xem người nào có thể phá án trước thì chứng minh người đó có thể hóa giải ưu phiền cho Chiêu ca ca và cùng là thích hợp là người của hần! Bạch Ngọc Đường bị một kích này của nàng hiển nhiên trúng chiêu. Buổi tối hôm đó, hai tiểu gia khóa liền biến mất.

Lại đúng lúc Miêu đại nhân bị ca ca của hai nhà bắt buộc phải ở riêng với tiểu Thử nên ngay cả cơ hội để ngăn cản cũng không có, ngay cả chuyện lão bà của mình biến mất cũng phải mấy ngày sau mới biết. Lúc này cũng chỉ có thể cầm lấy tờ giấy nhỏ Tiểu Thử để lại vừa ai oán nhìn vật nhớ người, vừa gấp đến độ cuống cả lên, chạy khắp nơi như kiến bò miệng chảo! Đi đi lại lại suốt ngày!

“Triển Tiểu Miêu, ngươi có thể hay không đừng đi tới đi lui như thế nữa?!” Mẫn Tú Tú không nhịn được quát lên.

” Đại tẩu TAT...” Miêu đại nhân tiếp tục ai oán....

Mẫn Tú Tú trừng:” Ta vốn là đã sắp nghĩ ra thế nhưng ngươi cứ đi đi lại lại như vậy khiến ta loạn hết cả lên.” Triển Tiểu Miêu có phải hay không là nam hiệp? Giờ như thế này là do độc tố hay là do bản chất của hần rồi?!

Miêu đại nhân vừa nghe lời này quả nhiên không hề nữa đi tới đi lui nữa, trực tiếp nhìn về phía đại tẩu:”Đại tẩu ngài có đầu mối rồi?!”

” Chỉ cần ngươi đừng phèn ta nữa, ta sẽ bắt đầu nghĩ ra cái gì đây...” (Đại tẩu, ngươi quả nhiên uy vũ a.... Ngưỡng mộ chấp tay a...)

50. Chương 50

“Đại tiểu thư, lần này chúng ta làm cũng không tệ lắm phải không?”

Trong mật thất âm u, một gã nam tử ngồi ngay ngắn ở trước bàn, phía sau còn có hai người nữa đích thực chính là thủ hạ của hần. Trong phòng tối, chỉ có một chút ánh sáng le lói của chiếc đèn dầu nhỏ, nam tử bị cái bóng che mắt chỉ biết là đang ngồi, không thấy rõ mặt mũi, chỉ có thể mơ hồ nhận ra là người này có khuôn mặt khôi ngô, từ vóc người đến tư thế ngồi đều tựa hồ là người tập võ lâu lắm. Chỉ có thể nói ngữ điệu hơi có chút quái dị, nhưng trong giọng nói không có chút cung kính nào mà ngược lại còn lộ ra chút lỗ mãng.

Trả lời hần thế nhưng lại chỉ là một đồng âm non nớt, thanh thúy:” Ân, lần này ngươi quả thật là làm không tệ. Rất gọn gàng. Chẳng qua là... Còn không mau mở trói của bốn tiểu thư?”

...

Bên trong phòng mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được hai người lúc này đều ở vì âm mưu của chính mình được như ý mà âm thầm đắc ý. Nhưng không ai chú ý cuộc nói chuyện này của bọn họ đã bị một vị khách nho nhỏ ở bên ngoài cửa sổ nghe thấy

” Cái gì? Đinh Nguyệt Hoa ngươi là một kẻ đại khôn kiếp!” Bạch Ngọc Đường oán hận cắn răng ở trong lòng thầm mắng!

Mình thế nhưng vừa rồi lại còn lo lắng cho nàng.?!?! Mình thật là một kẻ ngu ngốc!!!! Nhớ đến lúc này mình vì muốn bảo vệ nàng mà bị tên kia xô ngã trên mặt đất, động đến thai khí, may mắn chân mình ngắn,

người lại nhỏ nên không nặng lắm, té xuống cũng không phải quá nghiêm trọng. Hơn nữa, cũng có chuẩn bị trước, luôn mang thuốc an thai bên người nên kịp thời uống, mới không có ảnh hưởng đến bào thai trong bụng. Sau đó cũng chỉ đơn giản điều tức lại một chút rồi liền vội vàng theo trí nhớ mà đến đây cứu nàng. Thế nhưng không nghĩ tới là y lại thấy được một màn này, nàng thế mà lại là người chủ mưu chuyện này?! Thì ra bắt cóc hài tử là giả, muốn lừa mình tự chui đầu vào bẫy mới là thật. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường quả thật hận không thể đem Đinh Nguyệt Hoa băm thây vạn đoạn!

Bạch Ngọc Đường vì phần nộ mà chuẩn bị vọt vào giết bọn người kia đến không còn mảnh giáp phòng thân, thế nhưng bỗng nhiên nghe được bên trong truyền ra thanh âm hèn mọn của nam tử kia: “Ân, không vội nha, đại tiểu thư, nàng còn chưa nói là có đáp ứng ta hay không.” Phiến quạt kia lại làm điệu bộ ngả ngón đùa giỡn con gái nhà lành.

Đáng tiếc Đinh Tam tiểu thư không có nhận thấy nguy hiểm đang đến gần, chẳng qua chỉ là cảm thấy ngữ khí của hắn rất tà ác, không nhịn được nói: “Ta Đinh đại tiểu thư còn bạc đãi người sao? Người nói đi, vàng bạc, mỹ nữ, người muốn cái gì cứ nói ra?”

Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài đem một màn này nhìn nhất thanh nhị sở, trong lòng lại âm thầm khen ngợi. Thật là lão Thiên gia có mắt, ác giả ác báo, xem ra cái này là không cần mình động thủ rồi. Bất quá nhìn náo nhiệt một chút cũng được a.

Quả nhiên người nọ nghe xong lời nói của nàng không có kiềm chế nữa, cười *** dâng hướng Đinh Nguyệt Hoa từng bước từng bước đi đến gần: “Ta muốn...” Nói đến đây đột nhiên nhào tới, một tay nắm lấy Đinh Nguyệt Hoa bế lên: “Muốn tiểu mỹ nhân nàng!”

Thân thể bỗng nhiên bị nhấc bổng lên trời khiến cho nàng sợ hãi đến sững sờ, chờ phản ứng lại được thì đã bị người nọ quăng lên giường, lấy thân mình đè lên, nhất thời luống cuống đánh đá loạn xạ: “A A ! Cút ngay! Người muốn cái gì?!”

Đáng tiếc, Đinh Nguyệt Hoa mặc dù trong người có võ công, nhưng dù sao hai tay vẫn bị chói, rất nhanh liền bị người kia chế trụ, người nọ vội vã quay đầu bảo thủ hạ lui: “Các người cũng đi ra ngoài canh phòng cho ta! Bất luận bên trong xảy ra chuyện gì đều không được bước vào!” Đợi đến khi, hai tên thuộc hạ cuối cùng cũng ra khỏi gian phòng, liền vội vã đem miệng hương về phía Đinh Nguyệt Hoa, vừa hôn vừa thở hổn hển, hàm hồ nói: “Đại tiểu thư, ta đã ngưỡng mộ nàng nhiều năm, nhưng vẫn không có cơ hội được một mình với nàng, hôm nay cuối cùng cũng được trời rủ lòng thương, để cho ta có thể hoàn thành tâm nguyện, đại tiểu thư, ta...”

Bạch Ngọc Đường tránh thoát hai tên thủ vệ coi cửa, chuyển đến sau cửa, mắt lạnh nhìn thấy được hết thảy sự việc phát sinh bên trong phòng, người này tự xưng là thuộc hạ của Đinh Nguyệt Hoa, xem ra tám phần mười là tướng lĩnh dưới trướng cha nàng trước kia, chắc là đã thèm thường sắc đẹp của nàng đã lâu, nhưng võ nghệ lại không tinh thông nên không thể chế trụ được tiểu lạt tiêu (cây ớt) này. Hôm nay, cuối cùng cũng có cơ hội tiểu gia khỏa ngu ngốc này cũng tự động đưa tới cửa, hắn dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ. Chẳng mấy chốc cái thói Đinh gia mới có ngày hôm nay, nhưng như vậy, hắn cũng thật là ... biến thái!

Bất quá, suy nghĩ một lúc, Đinh ba nếu không có thay đổi thành như vậy, chỉ sợ hắn cũng không có thể chế trụ được nàng. Thật không rõ, ánh mắt của tên nam nhân này như thế nào? Làm sao có thể đu ciu trong một xú nữ nhân vừa không ôn nhu, lại hung hãn mà tâm địa còn độc ác như thế?! So với Miêu nhi nhà y, mặc dù những cái khác không có ưu điểm gì hơn nhưng riêng ánh mắt nhìn người lại không tệ a! (Ngũ gia, người thật là không khiêm nhường chút nào =.=)

Người nọ lời còn chưa dứt, liền bị một cú đâm vào bụng, tiếp theo liền nghe thấy tiếng Đinh Nguyệt Hoa không ngừng kêu la tức giận mắng: “Câm mồm! Lý Nghĩa Liêm!!! Ta không nghĩ người lại là con người như thế?! Khốn kiếp! buông tay ra!!A!!

Đinh Nguyệt Hoa mặc dù hai tay bị trói nhưng vẫn là không chịu ngồi yên, liều mạng giãy dụa, gào thét, thật không để cho người nọ chiếm được tiện nghi. Ngược lại còn bị nàng đánh loạn khiến trên người có nhiều chỗ ứ thương. Vì vậy cũng mất hết kiên nhẫn, dùng sức tát mạnh vào má trái của Đinh Nguyệt Hoa, phía dưới lập tức không còn tiếng động. Nhưng sau đó tựa hồ có chút đau lòng, cúi người cẩn thận hôn lên cái miệng nhỏ nhỏ của nàng, cảm thấy tiểu thân thể phía dưới khẽ cứng đờ, thế là lại hạ giọng mềm mại đe

nạt:” Đại tiểu thư, ta khuyên nàng đừng có phí sức lực vô ích, nàng cho dù gọi đến phá cỗ thì cũng không có người tới cứu đâu! Nàng thuận theo ta đi, nàng yên tâm, ta sẽ không bạc đãi nàng ”

Đinh Nguyệt Hoa mặc dù ngày thường là một người ngang ngược, càn rỡ nhưng dù sao đi nữa vẫn là nữ hài tử, nghe hắn nói trong lòng đã tuyệt vọng, cuối cùng sợ run người, khóc toáng lên:” Chiêu ca ca... 555... cứu mạng a...”

Lý Nghĩa Liêm kia thấy Đinh Nguyệt Hoa khóc dường như có chút đau lòng, dừng lại động tác, nửa như lấy lòng nửa như khuyên nhủ:” Đại tiểu thư, nàng đừng khóc a. Ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi nàng. Ta bảo đảm.”

Nhưng lúc này dù sao thì tên cũng đã lấp vào cung, hắn còn định nói nữa lại thấy Đinh Nguyệt Hoa không có phản kháng, liền đưa tay cởi y phục của nàng, chuẩn bị bắt đầu công việc, ai ngờ vừa mới giải khai vạt áo, lại bỗng phát hiện nơi cổ chợt lạnh

“Buông nàng ra...” cùng với đó là một thanh âm non nớt nhưng tràn đầy khí thế áp đảo, uy hiếp, một thân ảnh màu trắng nho nhỏ phá cửa sổ mà vào.

Đinh Nguyệt Hoa bị tiếng kính vỡ tàn tành của cửa sổ đầu tiên là sửng sốt, rồi sợ hãi sau đó khi thấy người đến thì hai mắt sáng rực lên:” Bạch Thang Viên?!”

”... ” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, trong lòng thầm mắng: nha đầu chết tiết kia, hôm nay coi như ông xui xẻo, ai kêu Bạch gia tâm địa lương thiện, không thể ngồi mà nhìn nữ nhân khóc? Trở về ta sẽ tính sổ với người sau!

Lý Nghĩa Liêm kia tuy có chút giật mình, nhưng trên mặt không thể hiện ra, liếc y một cái, cười nhạo nói:” Di, tiểu tử, người tại sao lại chạy đến đây?” Tiếp theo quay đầu căn vặn thấp giọng mắng:” Những tên khốn khiếp trong môn nó đâu rồi, ngay cả một đứa con nít vất mũi chưa sạch cũng không trông được!”

Bất quá với nhĩ lực của Bạch Ngọc Đường thì vẫn có thể nghe nhất thanh nhị sở lời của hắn, nén giận lấy khí hét:” Hừ! những tên thủ hạ ngu ngốc kia của người sao có thể là đối thủ của Bạch gia gia ta chứ?”

Lý Nghĩa Liêm mặc dù mơ hồ cũng nhận ra công lực của Bạch Ngọc Đường không tầm thường nhưng vẫn không bị một màn này dọa, tựa hồ đã định liệu trước, mà tiếp tục trêu đùa:” Hắc! Tiểu tử, còn nhỏ mà miệng không nhỏ đâu nha! Còn muốn học người ta anh hùng cứu mỹ nhân?Ta hôm nay muốn nhìn thử xem một chút, người đến tốt cùng là có khả năng như thế nào? Đến lúc bị ta đánh cho sợ đến nổi tè ra quần cũng đừng có khóc nhè nói ta khi dễ tiểu hài tử nhá.”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng hoàn toàn bị chọc giận, vung tay lên đoạt lấy một thanh đao từ trên tay một gã thủ vệ, hướng Lý Nghĩa Liêm bổ tới:” Là ai bị đánh cho sợ đến nổi tè ra quần còn chưa có nói đâu! Xem chiêu!”

Lý Nghĩa Liêm cũng nhanh chóng rút bội kiếm của hắn ra đỡ được một kích, chỉ nghe ” Phang ” một tiếng, đao kiếm đánh nhau, nhất thời tia lửa văng ra khắp nơi, cảm giác một kích của cửa y cũng không hề kiếm một người trưởng thành như hắn là mấy. Trong lòng vì thế không khỏi cả kinh, không dám lại coi thường tiểu oa nhi trước mặt nữa, sử xuất toàn lực cùng Bạch Ngọc Đường triển đấu.

Công phu Bạch Ngọc Đường vốn hơn xa Lý Nghĩa Liêm, nếu không ngại y hôm nay thân hình có chút ” nhỏ nhắn xinh xắn” lại bận tâm đến vật nhỏ trong bụng, không dám vọng động chân khí. Vì vậy trong lúc đánh nhau dường như không chiếm được bao nhiêu ưu thế. Vốn muốn tốc chiến tốc thắng, tiểu Thủ thấy hồi lâu mà vẫn không phân thắng bại, nên có chút cuồng quýt, hết lần này đến lần khác bên cạnh lại còn có một cái miệng lẩm bẩm không ngừng om sòm gây khó chịu

“A! Bạch thang viên, cẩn thận!”

“Bên trái! Ai nha là bên trái!”

“Đằng trước! Mau ngăn chặn a!”

” Hắn ở đằng trước người a! Đi qua đi!”

Cuối cùng cũng khiến cho Bạch Ngũ gia vốn luôn luôn lịch sự với những nữ hài tử cũng không nhịn được nữa, gào lên:” Xú Tử Đinh! ngươi cầm miệng ngay cho ta!”

Đinh Nguyệt Hoa chỉ đành phả im tiếng, nhưng vẫn là không nhịn được ủy khuất, nhỏ giọng nói thầm:” Người ta là muốn giúp ngươi mà Hừ hảo tâm không được đền đáp...”

Còn không có an tĩnh được lâu, chợt như nhớ ra cái gì, lại kêu lên:” Ai nha! Nguy hiểm!”

Bạch Ngọc Đường không thể nhịn được nữa, cho nàng một cái liếc mắt khinh thường:” Vừa rồi không phải...” Nhưng không đợi y nói hết câu, bỗng cảm thấy đầu óc mình như người say rượu, tứ chi vô lực. “Ách... Có chuyện gì vậy?”

Lý Nghĩa Liêm nhân cơ hội này một kiếm đánh bay đao của Bạch Ngọc Đường, thế nhưng cũng không có tiến lên một bước hạ sát thủ, mà là đùa cợt nhìn Bạch Ngọc Đường cười to khiêu khích:” Tiểu tử, như thế nào mà lại nhanh như thế? Ta còn chưa có chơi đủ đâu? Ha ha, đấu lại đi!”

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể mình lúc nhanh lúc chậm lưu chuyển, dường như không thể chống đỡ nổi cơ thể của mình nữa, nhưng là vẫn cố xuất ra khí lực toàn thân, cắn răng mắng:” Hèn hạ... vô sỉ... tiểu nhân... Ngươi cho ta... uống loại thuốc gì...?”

Lại thấy đối phương bày ra một bộ dạng không liên quan, nhún nhún vai, đưa đầu quay về hướng Đinh Nguyệt Hoa nói:” Những chuyện này không có liên quan đến ta, muốn biết phía hỏi tiểu mỹ nhân mà ngươi muốn cứu kia kìa.”

Thì ra, chắc là Đinh Nguyệt Hoa sợ y chạy trốn cho nên để người ta hạ hóa công tán y. Hóa công tán này nếu thường nhân ăn vào thì thân thể cũng sẽ không sao, thế nhưng nếu lại thúc nội lực đi ra thì độc tính liền lập tức phát tác, tuy không có nguy hiểm gì đến tính mạng, nhưng sẽ làm người ta mất hết nội lực, thần trí mơ hồ. Mà bọn người Lý Nghĩa Liêm kia xuất thân từ quân đội, chỉ có công phu quyền cước, cũng không có nội lực. Vì vậy, lúc trước khi Bạch Ngọc Đường giao đấu vì lo lắng đến bào thai trong bụng cho nên cũng không có sử dụng nội lực vậy nên vẫn bình an vô sự. Thế nhưng Lý Nghĩa Liêm biết y trúng mê dược, vì vậy mới không vội không chậm, cố ý dùng lời nói chọc giận y. Hơn nữa, Đinh Nguyệt Hoa trong lúc vô tình lại động đến chân hỏa của y, nhất thời chân khí tiết ra ngoài dẫn đến độc tính phát tác.

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Đinh Nguyệt Hoa, nàng nếu sớm biết đến sai lầm của mình sẽ tạo thành sự thể nghiêm trọng như thế này, khuôn mặt tiếc hận, bộ dạng cúi đầu, nắm lấy góc áo của mình, cắn môi dưới, hối hận nói:” Bạch...Ngũ ca ca... Ta... thật xin lỗi...”

” Đinh Nguyệt Hoa... Ngươi...” Bạch Ngọc Đường hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn là chống cự không nổi cảm giác choáng váng mẩn mê trong người, cuối cùng trước mắt tối sầm, vượt nhẹ bụng rồi chậm rãi ngã xuống.

Ở thời khắc trước khi mất đi ý thức, bên tai mơ hồ truyền đến thanh âm thất thanh hoảng sợ của Đinh Nguyệt Hoa “A ! Bạch thang viên!”

51. Chương 51

“Ngọc Đường, Ngọc Đường...” Một âm thanh quen thuộc ở bên tai không ngừng gọi tên y.

Bạch Ngọc Đường chìm trong bất tỉnh chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, trong người chỉ thấy đen đặc giống như ruột bút chì, liền động mí mắt cũng không thể có khí lực, chỉ muốn hảo hảo mà ngủ, nhưng bên tai vẫn hiện lên thanh âm không thức thời, giống như con ruồi, ong ong ong ong không dứt, để y ngủ cũng không yên thân! Nếu không phải lúc này Bạch Ngọc Đường cả người vô lực không thể động đậy, y thực sự hận không thể nhảy dựng lên đem miệng người kia bịt kín lại sau đó nén ra ngoài, hung hãn đánh một trận! Đánh cho tên đó muốn nói cũng không thể nói nên lời! (thanh âm nho nhỏ: Ngũ gia ngài không phải là muốn học cách ôn nhu sao?)

“Ngọc Đường, Ngọc Đường, người sao rồi?” Không để ý đến người...

“Ngọc Đường, Ngọc Đường người tỉnh à!” Ta nhẩn....

“Ngọc Đường, người đừng làm ta sợ! Người nếu là có chuyện gì không hay... Ta... Ngọc Đường...”

” Tử Miêu, người ầm ĩ cái gì! Ta còn chưa có chết! Người làm như thế này có phải là muốn rửa ta chết không?!” Bạch Ngọc Đường cuối cùng không nhịn được nữa, cuối cùng tức giận đến nổi sinh ra một cỗ khí lực, bỗng nhiên mở to mắt ra, lời này mặc dù có thể thấy là hữu khí vô lực, căn bản là không thể nào biểu lộ tâm trạng hiện tại của y bây giờ là tức giận tột cùng thể nhưng vẫn khiến cho người ngồi bên giường im miệng lại, bởi vì... người nọ đã sớm kích động đến nỗi không nói nên lời

Triển Chiêu mở to miệng, đôi môi khép mở một hồi lâu, kích động đến nỗi vành mắt cũng có chút đỏ hồng, nhưng mà không thể nói ra được lời nào, cuối cùng hung hãn lấy tay mạnh mẽ ôm Bạch Ngọc Đường vào ngực, cơ hồ nhu vào tận xương tủy, dường như có làm như vậy thì mới có thể xác nhận được cuối cùng bảo bối của mình thực sự là đang ở trước mặt. Cuối cùng cũng an tâm buông lỏng mình.

“Ngọc Đường... Người không có chuyện gì... Thật tốt quá...”

Cảm giác được bả vai của Triển Chiêu có chút run run, lửa giận mới vừa rồi của Bạch Ngọc Đường đã sớm biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, trong lòng ngược lại có chút kinh ngạc cùng có chút cảm động

Người này... Còn đáng về lúc trước của Ngự Miêu Triển Chiêu trong triều đình khi xưa hay không? Triển Chiêu trước kia, bề ngoài mặc dù ôn nhu, gần gũi, nội tâm bình ổn, lão luyện, xử sự khéo léo nội liêm khôn khéo, mọi việc đều để ở trong lòng để một mình gánh chịu, ngoài mặt thể nhưng lại luôn thanh thanh đạm đạm. Cho dù đối với tình cảm chân thành nhưng vẫn chỉ là hận không thể nào biểu lộ ra ngoài. Thực sự trên lưng phải đeo gánh rất nhiều, càng khiến cho tâm Bạch Ngọc Đường yêu thương không dứt, cũng không biết từ lúc nào, hắn có thể thành thực dùng ngôn ngữ và hành động để biểu đạt nội tâm đích thực của mình. Chân chân thực thực như thể thực sự là một người hoàn toàn khác!

Bất quá, nói thật, Miêu nhi hiện tại thẳng thắn, chân thật, càng khiến người ta yêu thương hơn, nhất là... Chiêu nhi chỉ thích một mình tiểu Thử...

Bạch Ngọc Đường vốn là một người có tính tình ngay thẳng, ngày thường quan hệ với người khác cũng là có chút ít thẳng thắn. Thật không thích làm chuyện bực mình là đi suy đoán tâm tư của người khác. Nhưng ai biết được, tạo hóa trêu người, hết lần này đến lần khác, lại khiến y yêu phải một người hỉ nộ ái ố kín như hũ nút.

Bạch Ngọc Đường trước kia còn vì thế mà buồn bực không biết năm nào tháng nào mới có thể cải tạo hắn, thể nhưng lại không phát hiện, thì ra trong lúc vô tình...

Loại chuyển biến này từ lúc nào thì bắt đầu vậy? Dường như... là từ sau khi hắn trúng phải hạc phản chỉ độc mà nhỏ lại, cái này nói sao thì nói, mình đúng là nên cảm tạ người đi hạ độc hắn! (Sự thật chứng minh, Boss vĩnh viễn là không có chủ ý tàn bạo, mà dùng cái này để hai người xúc tiến tình cảm a.... tác giả vạn tuế...)

Bạch Ngọc Đường tâm tư trong bụng lưu chuyển, liền ôm lấy Triển Chiêu thật chặt khiến hắn nhất thời kích động khó tả. Hai người liền yên lặng ôm lấy nhau một hồi lâu, sau đó cuối cùng.... khiến cho một đại nhân vật vô cùng trọng yếu khác vì không được để ý tới mà không nhịn được tức giận, kháng nghị

Bốp !

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy trong bụng rất đau, lực kia cũng rất lớn, sợ là ngay cả Triển Chiêu cũng có thể cảm nhận được trong bụng tự nhiên cũng hơi động một chút, cuối cùng lúc này cũng nhớ tới tiểu tổ tông trong bụng, lập tức bối rối đẩy Triển Chiêu ra, khẩn trương đưa tay hướng bụng mình sờ sờ:” Nhi tử!”

Triển Chiêu cũng cả kinh, nhanh chóng buông vòng tay ôm siết Bạch Ngọc Đường ra, vẻ mặt áy náy hồi hận, đưa tay đặt lên cái bụng nhỏ bé của y, lo lắng nhưng rất mềm nhẹ nhu nhu.

“Ngọc Đường, bụng không sao chứ? Đau lắm hả? Yên tâm, yên tâm! Cục cưng không có việc gì, người cũng không có việc gì! Các người đều bình an. Nhất định rồi sẽ bình an!” Triển Chiêu không ngừng lẩm nhẩm.

Không biết là nói cho Bạch Ngọc Đường nghe hay là nói để an ủi chính bản thân mình.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy trong lòng một cỗ nhiệt lưu tràn vào, nóng bỏng, nhất thời quên đau đớn trong bụng mình, một tay khác chậm rãi giữ lấy tay của Triển Chiêu, ấm giọng nói:” Bỏ Miêu, ta cùng cục cưng không có chuyện gì, người cũng đừng có kinh sợ.”

Triển Chiêu giận, trách Bạch Ngọc Đường một tiếng, nói:” Ta khi nào thì kinh sợ chứ? Là Bạch Ngọc Đường người vốn không chịu an phận, khiến ta lo lắng...” Nhưng cuối cùng không nỡ tránh mắt tiểu Thử yêu dấu nhà mình (Miêu đại nhân, hắn cũng không dám a = =bbbb), giọng nói thủy chung mềm mại. Nói xong còn vừa sờ vừa hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt của y.

Bạch Ngọc Đường cũng biết là mình đuối lý, y cũng không sao cả, chỉ là nghĩ đến sự lỗ mãng của mình thiếu chút nữa còn hại đến cục cưng trong bụng. Trong lòng cũng là không khỏi sợ hãi không thôi. Nhìn lại khuôn mặt Triển Chiêu lo lắng cùng đau lòng cũng là không đành lòng phản bác hắn, ngược lại có chút đau lòng, thế là nói tránh đi:” Đúng rồi! Người làm sao mà tìm được ta?”

“Ách... Không phải là ta, mà là đại tẩu...” Triển Chiêu đem chuyện trải qua cẩn thận kể lại một lần...

Thì ra người nghĩ có lẽ bọn họ bị nhốt ở chỗ đó là đại tẩu. Triển Chiêu cũng đã biết âm mưu của Đình Nguyệt Hoa. Bởi vì chỗ kia từng là nơi ở cũ của thuộc hạ lúc sinh thời của phụ thân nàng. Chẳng qua người nọ mặc dù lập được nhiều chiến công, lại đối với Đình gia trung thành hết lòng thế nhưng binh phong vẫn là không được tốt. Đình phụ vừa mới qua đời, ngay sau đó người nọ đã không muốn trở thành thuộc hạ của những vị tướng quân khác, liền lấy tiền của cùng một số thuộc hạ khác của mình quy ẩn hồi hương. Tòa nhà ở kinh thành cũng vì thế mà bị hoang phế từ đây, chỉ còn lại một người quản gia cùng mấy hạ nhân trong nom. Chẳng qua là hắn mặc dù đã từ quan nhưng dù sao cũng từng là mệnh quan triều đình, gia cảnh cũng là rất giàu có. Vì vậy, cho dù là ai cũng không nguyện tin tưởng một kẻ như thế mà lại có liên quan đến nghị phạm bất cóc trẻ em. Cho nên vẫn không có thể phá được án lần này.

Vốn là Triển Chiêu cũng không có dám tin vào chuyện này. Nhưng khi hắn dẫn quân đến tòa nhà này, liền thấy Bạch Ngọc Đường đang hôn mê bất tỉnh. Dù không muốn thì hắn cũng phải tin tưởng vào tất cả.

Bạch Ngọc Đường không biết, khi thấy y không nhúc nhích nằm trên sàn nhà lạnh như băng, sinh tử còn chưa rõ, Triển Chiêu cơ hồ muốn nổi điên luôn, hận không thể giết chết những người trong phòng. Nếu không phải Đình Nguyệt Hoa bộ dạng khi đó hết sức chật vật, thiếu chút nữa thất thân với Lý Nghĩa Liêm, sợ rằng kẻ đầu tiên khai đao có lẽ là nàng! Bất quá những chuyện này, Triển Chiêu cũng không có nói cho Bạch Ngọc Đường...

Sau này, Đình Nguyệt Hoa cũng thành khẩn thừa nhận sai lầm của mình. Nàng thật ra cũng không muốn đưa Bạch Ngọc Đường đến với đường tử chỉ là bày ra trò này muốn Lý Nghĩa Liêm phế đi võ công của y, đem y bán đến biên cương không thể trở về bên cạnh Triển Chiêu được nữa. Cho dù vậy, nhưng những điều này cũng khiến Triển Chiêu hận nàng thấu xương, quyết tâm từ nay về sau cùng với nàng ân oán nghĩa tuyệt!

Bạch Ngọc Đường nghe thấy chuyện này cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì y cũng đã sớm biết đến bảy tám phần, không biết rõ chi tiết cũng biết được tám chín phần rồi. Y cùng Đình Nguyệt Hoa quan biết nhau mười mấy năm, như thế nào không biết rõ nàng chứ? (nha: Ngũ gia ngài lại khoác lác đi. Nếu người hiểu rõ nàng thì sao lại không phát hiện ra được âm mưu của Đình tam tiểu thư chứ? Ngũ gia: tử HM người đi chế đi. Còn không phải là lỗi của người sao? Đem Ngũ gia viết thành ngu ngốc như vậy!!!!!! ()= #(#3)) Thật ra thì Đình Nguyệt Hoa cùng Bạch Ngọc Đường giống nhau, là một người bá đạo cùng ngang ngược. Nếu thích cái gì thì liền bắt buộc người khác (Bất quá điểm này thì Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm....) Chẳng qua là nàng mặc dù là một người rất đáng ghét, ngoài mặt thoạt nhìn rất lớn lối nhưng dù sao vẫn là một nữ hài tử. Thật ra thì bên trong lá gan cũng rất nhỏ, chính là lấy lá gan này bắt nàng giết người nàng cũng không dám làm. Nghĩ đến cũng chỉ là dọa mình mà thôi.

Chuyện sau đó liền rất đơn giản. Lý Chính Nghĩa kia cùng thủ hạ của hắn bị bắt giải về Khai Phong điều tra, những đứa trẻ bị bất cóc thì tất cả đều được bình an đưa trả về các gia đình. Đến Đình Nguyệt Hoa mặc dù Triển Chiêu có tâm tha nàng một lần, dù sao cũng là mình có lỗi với người ta trước, nhưng cuối cùng vì yêu cầu của LP nhà mình, lại không ngờ y thế nhưng đi xin Bao đại nhân mở một đường sống cho nàng. Nói rằng dù sao nàng cũng có thành tâm ăn năn chuyện mình làm trước kia, chuyện cũ thì nên bỏ

qua ssi. Điều này làm cho mọi người không khỏi mở rộng tầm mắt. Trước kia có thù phải trả Bạch Ngũ gia thế nhưng thay đổi rồi. Chẳng lẽ sau khi gả là vợ Triễn đại nhân thì được cải tạo trở nên hiền lành rồi sao? Bất quá lời này dĩ nhiên là không ai dám nói ra. Dù sao Bạch Ngũ gia có hay không thực sự thay đổi thành hiền lành thì cũng phải cần hảo hảo nghiên cứu, nghiên cứu thêm = = |||||...

Chẳng qua không lâu sau trên giang hồ truyền đến một lời đồn đãi. Nói là nguyên nhân thực sự Đĩnh gia Tam tiểu thư Đĩnh Nguyệt Hoa bị Ngự Miêu Triễn Chiêu của phủ Khai Phong từ hôn là Đĩnh tam tiểu thư bản tính hung hãn cùng cực, thường thường đối với phu gia thì triễn quyền cước. Triễn nam hiệp mặc dù võ công cao cường không đến nỗi bị đánh mà thương tích đầy mình nhưng như thế mãi cũng không thể nào chấp nhận được. Vì vậy, tình nguyện cả đời không lập gia đình hoặc cùng một người nam tử làm bạn cả đời chứ không tình nguyện cưới một nữ nhi như Đĩnh Nguyệt Hoa... Lời nói vừa ra, tin tưởng rằng Đĩnh tam tiểu thư sau này muốn xuất giá cũng khó có thể a... Bất quá những điều này sau này nói đi...

Bây giờ việc cấp bách nhất chính là hôn sự của hai người Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đại ca hai nhà mặc dù đã đáp ứng hôn sự nhưng vẫn là không yên tâm để cho Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở chung một phòng. Nhất là của Bạch Ngọc Đường, sao càng nhìn càng thấy Triễn Chiêu là một đại phơi đản. (Đại ca, ánh mắt ngươi thật sắc bén!!!), thủy chung không nỡ đem bảo bối đệ đệ giao cho hắn, cuối cùng cũng nghĩ đến một cái có coi là vẹn cả đôi đường

” Trừ phi Triễn Chiêu cũng phải nhỏ đi, nếu không đợi đến khi tiểu đệ trưởng thành thì mới thành hôn!”

“Cái gì, đây chẳng phải là phải chờ mấy chục năm nữa sao?” Trời ạ! Mười mấy năm tới xem chừng không thể ăn được thế thì cuộc sống của ta làm sao mà vượt qua được đây

52. Chương 52

Editor: Jung Tiểu Kú

Lại nói từ sau hôm đó, bóng ma Đĩnh Tam từ từ biến mất, Triễn Chiêu vì Bạch Ngọc Đường làm việc nghĩa mà không trừng bước, nuốt vào mấy bình hạc phản, lại biến thành bộ dạng nho nhỏ khi xưa. Bất quá chuyện này đối với mọi người lại là điều tốt. Vì vậy, cũng không có ai phản đối

Triễn gia hai vị ca ca Triễn Diệu, Triễn Huy thì không cần phải nói. Kể từ sau khi biết được Bạch Ngọc Đường có thai, đối với hôn sự này đã sớm không phản đối, cho nên đệ đệ nhà mình chỉ cần không thay đổi thành ca ca bọn họ, có nhỏ đi mấy tuổi đi chẳng nữa đối với họ căn bản là không có ảnh hưởng gì. Dù sao chỉ cần có thể an an ổn ổn sinh ra đứa nhỏ, có ủy khuất tiểu đệ nhà mình một thời gian ngắn cũng không sao = = |||||...

Bạch gia đại ca Bạch Kim Đường từ nhỏ đã đem đệ đệ duy nhất của mình cưng chiều đến vô pháp vô thiên, đối với Bạch Ngọc Đường đúng là nói gì nghe đó, tự nhiên là không có phản đối bọn họ ở chung. Chẳng qua là không bỏ được, không thể cứ ngồi nhìn, chấp tay dâng đệ đệ đưa cho người ta như thế. Hôm nay thì tốt rồi. Triễn Chiêu cũng nhỏ đi rồi. Như vậy, ít nhất vài năm nữa, hắn cũng không thể đối với Bạch Ngọc Đường làm ra chuyện gì cả. Hơn nữa, mình có thể lấy cái lí do phu phu bọn họ tuổi còn nhỏ, chiều cổ không hảo hài tử, thay bọn họ mang hài tử đi, thuận tiện có thể kéo theo cả tiểu đệ đệ, ha ha. (Bạch đại ca, ngươi là thích làm vú em sao = = bbbbbb). Hơn nữa, tiểu đệ trước đây vốn thích chạy loạn khắp nơi, một khắc cũng không rảnh rỗi, làm hại mình cả năm cũng không có thấy qua y vài lần. Sau này có vợ, nói vậy cũng sẽ an phận hơn. Mình có thể thường xuyên nhìn thấy y. Như vậy, xem ra cũng không có chuyện gì xấu. Mặc dù ban đầu thực sự cũng không có nhìn Tiểu Miêu thuận mắt, bất quá lần này vì tiểu đệ hi sinh như vậy (có sao? = =) Minh sau này sẽ tận lực cố thử yêu ai yêu cả đường đi.

Thân làm vợ người, Bạch Ngọc Đường tự nhiên là cũng ủng hộ quyết định của “phu quân” mình. Bất quá cũng không phải ngoan ngoãn nghe lời, y cũng có ý nghĩ của riêng mình: Đùa cái gì chứ?! Mình vốn vẫn là cùng con mèo kia không phân cao thấp, ở trên giường cũng không có chỗ nào thua thiệt (mới là lạ = =), nhưng hôm nay so với hắn nhỏ như vậy, chẳng phải vẫn sẽ bị hắn áp sao?! Tuyệt đối không thể!!! Nhất

định phải cùng hần nhỏ đi, cùng nhau lớn lên. Như vậy, sau này mình mới có cơ hội phản công! (Ngủ gia, ngài vĩnh viễn sẽ không có cơ hội = = +)

Thế là sau khi trải qua một chuỗi khó khăn không thể tưởng tượng được, hai người cuối cùng cùng cũng khổ tận cam lai, mọi chuyện cuối cùng cũng an tĩnh xuống. Ngày lành một tháng sau, phủ Khai Phong cùng Triển gia Thường Châu, Bạch Gia Kim Hoa, cùng tổ chức cho hai vị tiểu bằng hữu một hôn lễ long trọng. Hôn lễ ngày đó tất cả mọi thứ đều được đặt mua hết sức xa hoa, cơ hồ oanh động đến cả kinh thành. Nơi đó thật sự là khu chiêng múa trống tiếng động vang trời, pháo nổ sáng một góc, cờ đỏ bay phấp phới, người ra người vào tấp nập = =bbbb... Từ đó, Tiểu Miêu Tiểu Thử hai người chính thức kết thành phu phụ... tung hoa....

Sau ngày cưới hai người rất là ngọt ngào, cả ngày nắm tay nhau, ăn chơi nhảy múa, liếc mắt đưa tình, rất hạnh phúc. Cái gì? Người là hỏi công vụ ở Khai Phong phủ sao? Kia tự nhiên là do ba vị đại ca cùng Tứ Thử của Hãm Không đảo gánh thay chứ sao...

Lo lắng duy nhất của mọi người lúc này là bụng của Tiểu Thử ngày một to thêm, Bạch Ngọc Đường nếu không thể khôi phục nguyên trạng, lấy thân thể một tiểu oa nhi bốn năm tuổi dính thêm một cái bụng thai to như thế là rất cực khổ. Ngay cả Lư đại tẩu cũng nói thân thể Bạch Ngọc Đường lúc này là không thể chống đỡ được cho tới khi thai nhi đủ tháng, nhiều nhất bảy tháng là cực hạn rồi, phải lấy hài tử ra sớm, nếu không bụng Bạch Ngọc Đường không thể chống đỡ được nữa mà bộc phát, cũng sẽ bởi bào thai trong bụng hút lấy nhiều dinh dưỡng của y mà dẫn đến suy yếu đến chết!

Này thế nhưng lại khiến Miêu đại nhân coi áy nỡ như mạng lo sợ không thôi. Thà rằng không cần nhi tử chứ không thể để cho Tiểu Thử nhà hần có chút nguy hiểm tính mạng nào! Nếu không phải đại tẩu nói bụng của Bạch Ngọc Đường là đã quá lớn rồi, giờ nếu muốn không giữ lại đứa nhỏ cũng không còn kịp nữa thì sợ rằng hần tình nguyện cùng Bạch Ngọc Đường trở mặt chứ nhất quyết không thể giữ lại đứa nhỏ!

Cuối cùng sau khi Mẫn Tú Tú cùng Công Tôn đại nhân thương lượng, cuối cùng cũng nghĩ ra được một phương án tương đối an toàn, đáng tin cậy để cho Bạch Ngọc Đường tại thời điểm cái bụng trong người y được bảy tháng thì sẽ cho y ăn vào một loại dược vật trợ sản, để cho y trước thời hạn thì sinh. Điều này mặc dù đối với hài tử không tốt lắm nhưng cũng chỉ là phương pháp duy nhất để bảo vệ Bạch Ngọc Đường.

Mới đầu Bạch Ngọc Đường không có đồng ý. Vốn chính mình thân là nam tử nhưng lại có thai đã là không bình thường, hài tử cho dù là đủ tháng mới ra đời còn không biết có gặp phải chuyện gì hay không? Nếu mà lại sinh trước mấy tháng, vạn nhất có chuyện gì nguy hiểm thì làm sao?!

Cuối cùng là dưới sự kiên nhẫn khuyên nhủ của Miêu đại nhân, chủ yếu là được đại tẩu liên tục đảm bảo hài tử sinh ra như thế cũng không có chuyện gì nguy hiểm, cuối cùng mới vô cùng không tình nguyện mà đáp ứng.

Kế tiếp là khoảng thời gian hai người phu phụ ngọt ngào nhưng lại vừa lo lắng cùng trông mong nghênh đón sự chào đời của tiểu bảo bối...

Ngày đó, Bạch Ngọc Đường ăn xong thuốc thì nhàn nhã dạo chơi trong khu biệt viện mà Bạch ca ca mua cho y, sau lại quay về chỗ lương đình giữa hồ nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này đây bụng đã to đến dọa người. Trên người dính lấy một thân y phục nhìn như một cái bao lớn, mỗi một lần lưng đau, xương sống thất lưng mệt mỏi chuột rút, người tự nhiên cũng chảy mồ hôi ra. Trong ngày trừ bỏ ăn chính là ngủ, trừ bỏ ngủ chính là nằm ngửa ra không nhúc nhích như thế này. = = ||||, thỉnh thoảng đại tẩu thúc dục mới đành để cho Triển Tiểu Miêu đi dắt đi dạo một chút. Thế nhưng đi không được hai bước tiểu Thử lại kêu rằng đau lưng, đau chân, đau bụng, khiến cho tiểu Miêu nhi chịu không được đau lòng LP nhà mình vất vả mà chỉ có thể dừng lại ở đó.

Mà lúc này Bạch Ngọc Đường đã ăn xong dược liệu được mấy ngày, hài tử đại khái mấy ngày nữa là có thể sinh rồi. Tiểu Miêu đại nhân cũng không dám để cho y tùy ý đi lại. Vì vậy, liền tùy ý y lười như thế, bố trí thể thiếp luôn túc trực ở bên bưng trà, rót nước cẩn thận hầu hạ.

Lúc này Miêu đại nhân vừ lúc đi từ phòng bếp ra bưng theo một chén canh hạt sen ngân nhĩ vừa mới nấu, dùng hai cái chân ngăn một đường chạy tới chỗ LP đại nhân thân ái đưa lên. Đi tới nửa đường, thật xa liền nghe thấy các ca ca hai nhà đang ngồi vây quanh ven hồ trong vườn hoa " giao lưu tình cảm", cũng không

tiến lên quấy rầy, trực tiếp hướng đến bên chòi nghỉ mát chạy đến. Vẫn là việc để lão bà cùng nhi tử âm mưu vẫn trọng yếu hơn.

“Ngọc Đường, Ngọc Đường, canh hạt sen tới!” Tiểu Miêu vừa chạy vừa khoan khoái nói.

Bạch Ngọc Đường dùng tiểu móng chuột thịt thịt xoa lấy đôi mắt lim dim, vênh cái miệng nhỏ nhắn có chút tức giận hỏi:” Các ca ca đang nói cái gì thế? Ầm ỉ quá! Hại ta không thể ngủ được!”

Triển Chiêu quay đầu về hướng phát ra tiếng huyên náo kia nhìn nhìn sau đó lại quay đầu lại, một tay xoa xoa vuốt vuốt cái bụng tròn tròn giống như trái dưa hấu, cười hắc hắc nói:” Ha hã, hình như là thảo luận chuyện đặt tên nhi tử của chúng ta. Các ca ca cũng thật là hảo tâm a. Ngọc Đường người cùng đừng vì bọn họ mà sinh khí, thân thể quan trọng hơn a. Mau nhân lúc cháo còn nóng uống đi.” Nói liền đem chén cháo đẩy đến phía trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy cái chén kia từ từ nếm từng chút một, cảm thấy ngọt nhạt, nóng lạnh đều vừa phải, không khỏi hài lòng trát trát miệng, nói:” Ân, ta biết là bọn họ hảo tâm, nhưng sao ngày nào cũng nói đi nói lại, ồn ào tranh cãi, đối với việc dưỡng thai không tốt có khi còn hù đến cực cùng!” Nghĩ đến đây còn có chút khản trương. Để cái miệng xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng. Cực cùng đại khái là có thể bị làm ồn không thể chịu được, lúc này cũng động càng thêm mạnh.

“Cũng đúng. Vậy để chúng ta cách xa bọn họ một chút.” LG (ta nghĩ là lão gia – nghĩa là người chồng thôi:-j) Tiểu Miêu cũng biết điều mà đồng ý gật đầu, tiếp theo một tay đỡ lấy thắt lưng LP đại nhân, một tay giúp y đỡ cái bụng khổng lồ, dìu y trở về phòng. (Miêu: Ngọc Đường nhà ta nói đi hướng đông ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, hướng bắc hay hướng nam =w=) Đồng thời lại không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua nói:” Bất quá Ngọc Đường a, người không cảm thấy tình cảm của các ca ca rất tốt sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng thấy rất đúng, gật đầu nói:” Đúng vậy a. Ta trước kia còn lo lắng bọn họ sẽ không hợp nhau chút. Nhưng bây giờ nhìn bọn họ ngày ngày sống chung một chỗ cũng không có chút gì không hợp nhau, thật tình cảm rất tốt nha!”

....

Thế nhưng chúng ta cùng nhau đem ống kính zoom vào gần hơn, để xem tình cảm ca ca hai nhà đến tốt cùng là có bao nhiêu tốt đẹp

Đại Bạch:” Ta mới khinh thường cùng tranh luận với những con người thô kệch như các người. Tóm lại nhi tử của đệ đệ ta, nhất định phải mang họ Bạch của chúng ta! Tên ta cũng lấy tốt lắm, gọi là Bạch...”

Triển Nhị Hùng:” Bạch Kim Đường người không cần khinh người quá đáng nha. Bằng cái gì nhi tử Triển gia chúng ta lại mang họ Bạch của các người?!”

Đại Bạch:” Là do Bạch Ngọc Đường nhà chúng ta sinh, sao có thể là nhi tử Triển gia nhà các người được. Hửn là nhi tử của Bạch gia chúng ta!”

Triển Đại Hùng:” Bạch đại công tử, lời này của người là vô lý rồi. Người có từng nghe nói nhà ai có nhi tử mang họ của mẫu thân chưa? Lời này của người nói ra không sợ sẽ bị người đời nhạo báng sao?”

Đại Bạch:” Tiểu đệ nhà ta chính là cha của hài tử!”

Triển Nhị Hùng:” Vậy thì còn buồn cười hơi, nào có ai bắt hài tử phải gọi là cha đâu?! Ha ha ha, cười chết người rồi!”

Đại Bạch:” Triển Diệu, Triển Huy! Các người là muốn bị đánh có phải hay không?! Nếu không phải lấy thân phận thông gia thì ta Bạch Kim Đường đã cùng các người trở mặt rồi!”

Triển Nhị Hùng:” Ô, Bạch đại gia, ngài không phải là công tử văn nhã, khí độ bất phàm sao? Ngài sao là một người nho nhã lại cùng chúng ta những thô nhân chấp nhặt a?”

Đại Bạch:” các người ! Hừ! Hảo! Ta không cùng các người chấp nhặt nữa! Nghĩ rằng Triển Tiểu Miêu nhà các người là một bộ dạng uất ức sợ vợ, cũng không dám không nghe theo lời của tiểu đệ nhà ta. Đến cuối cùng thì hài tử vẫn là theo họ của Bạch gia ta thôi, không tin chúng ta cùng đi xem xem!”

Triển Nhị hùng:” Đi, xem thì xem! Ai sợ ai chứ! Bạch Kim Đường, người không phải là muốn đánh nhau sao? Ta phụng bồi! Người nào thắng thì hài tử sẽ theo họ của người đó!”

Đại Bạch:” Hảo! Một lời đã định! Xem chiêu!”

Dao quang kiếm ảnh – ing....

(Thế là... ta than trời. Miêu đại nhân, Bạch Ngũ gia... Tình cảm quả nhiên là cùng người khác bất đồng a... QRZ)

Bên này bởi vì thân hình Bạch Ngọc Đường bất tiện, đang cùng con rùa so tốc độ đi về phía phòng của hai người Miêu Thử thì thấy các ca ca suất khí đánh nhau. Tiểu Miêu đại nhân không khỏi không sợ hãi than:” Ngọc Đường, người nhìn xem, người nhìn xem. Các ca ca lại còn bàn luận võ công nữa a!”

Bạch Ngọc Đường cũng hưng phấn mà vỗ nhẹ lấy bụng, đối nhĩ tử nói:” Đúng vậy a. Hảo, hảo. Nhĩ tử, Nhĩ tử mau nhìn! Đây đều là tuyệt học của thúc thúc của ngươi.” Lúc này vẫn không quên nắm chặt cơ hội dưỡng thai! Thầm nghĩ nếu không phải mình đang mang theo một cái bụng khổng lồ như thế này, bản thân có thể dạy nhĩ tử võ công a! (Ngũ gia, nếu không có cái bao quần áo như thế này thì người dạy cho ai a = = ||||) Bất quá võ công của mình tất cả đều do ca ca dạy, hấn truyền đích thực sẽ không tòi a.

Tiểu Miêu tự nhiên đối với lời của lão bà tuyệt đối là nghe theo, tiểu Thử nói như thế, hấn ở bên cạnh cũng sờ sờ nhĩ tử nói theo:” Đúng nha, đúng nha! Hảo nhĩ tử! Nhanh một chút học đi! Tương lai nhất định phải vượt qua phụ thân cùng các thúc thúc nha!”

Thế là hai vị phụ thân lần dưỡng thai này cuối cùng lại biến thành

“A Miêu, Miêu nhĩ... Gặp...” Nhĩ tử rất nghe lời mà luyện tập. Hơn nữa, còn cảm thấy chỗ này không đủ lớn phải ra khỏi mà luyện...

“Ngọc... Ngọc Đường...? Ngọc Đường! A !!!! Không xong a! Đại ca nhĩ ca đại ca, các người mau tới nha! Ngọc Đường muốn sinh a a a a a !!!!!”

53. Chương 53

Trong phòng sinh

Bạch Ngọc Đường đau đến chết đi sống lại. Đôi chân nhỏ mập mập giơ lên thẳng đứng. Nếu không phải bụng y to đến mức không thể cực mình được thì chỉ sợ y lúc này đã lăn lộn trên giường. Trong miệng còn không ngừng lẩm to:” Thối Miêu, tử Miêu, lạn Miêu... Bồn Miêu, một mao Miêu (Miêu không có lông =)))... Đây là lỗi của ngươi... Hại chết Bạch gia gia ta... A a a đau chết ta !!! Ta không sinh nữa... Hồn dẫn Miêu...”

Đôi tay nhỏ bé của tiểu Miêu đại nhân cũng bị tiểu Thử bầm đến một mảng xanh tím, không dám kêu đau, nhìn con chuột mắng lầy mắng để thật giống như rất phí sức, thanh âm càng ngày càng suy yếu, cuối cùng không thể la hét được nữa, chỉ còn biết khóc thút thít nước nỡ, cũng đau lòng muốn chết. Không đợi Bạch Ngọc Đường tiếp tục rơi nước mắt, hấn cũng hai hàng nước cũng rơi xuống, vừa khóc vừa khuyên:” 555... Ngọc Đường người, người trước đừng mắng ta, tiết kiệm thêm chút khí tức, chờ người sinh xong thì một ngày mắng ta ba lần cũng được mà... 555... Người tiết kiệm chút sức lực đi... “

Tiểu Thử vốn là đau muốn chết, bị hấn vừa khóc vừa hoảng hốt như thế, cắn răng tiếp tục mắng:” Tử Miêu... Người khóc, khóc cái gì?... Bạch gia gia... còn chưa có chết mà.... A !”

Triển Chiêu nhìn thấy y đau đến ngay cả nói cũng nói không xong, há mồm cũng là rất đau, trong lòng lại càng lo lắng, liền hướng Lư đại tẩu vừa vặn mới bước vào, cầu cứu:” Đại tẩu, Ngọc Đường lúc nào mới có thể sinh a? Có thể hay không sinh nhanh một chút được không? Ngọc Đường rất đau... “ Vừa mới quay đầu nhìn về phía đại tẩu, nhưng không nhìn còn tốt hơn. Vừa nhìn thiếu chút nữa đem hấn hù cho ngất đi:” Đại tẩu, người người người người muốn làm gì?!!!!”

Chỉ thấy phía sau một thân ảnh hắc sắc tay cầm một thanh đao sắt, cười lạnh đang từng bước từng bước hướng bọn họ đi tới (Thật ra thì chẳng qua đây chỉ là chủ thủ (đoản kiếm, đao găm =))) thôi... Đây là trong mắt Miêu đại nhân khoa trương lên thành như vậy...). Hơn nữa bởi vì người nọ đứng ngược sáng, nên cũng không thấy rõ mặt mũi, khung cảnh tối đen như mực lại càng nổi bật cây đao cùng hàn quang nó tỏa ra, âm trầm mà lạnh thấu xương!

Tiểu Miêu nhi nhìn thấy thân ảnh tà ác đen tối kia chỉ cảm thấy sau lưng một trận gió lạnh thổi qua, tóc gáy cả người nhất thời dựng đứng lên hết, thân thể không khỏi run run một chút, tiếp theo lại thấy thanh âm lạnh như băng truyền đến:” Đương nhiên là... Hừ hừ... “ Đại tẩu không có nói câu tiếp theo mà lấy tay làm thành động tác “chém xuống”!

Động tác này nhất thời làm cho Miêu đại nhân sợ tới mức chân tay mềm nhũn, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, đầu lưỡi cũng lú rú:” Thật ta, thật to... đại tẩu... không thể, không thể dùng phương pháp bình thường... phương pháp a.....?”

Mẫn Tú Tú cuối cùng cũng từ trong bóng đen đi ra, mắt nhìn xuống hắc, khiêu mi nói:” Có thể a... “ Tiểu Miêu Miêu dinh hoan hô nhưng lập tức bị câu nói tiếp theo của đại tẩu dả kích nghiêm trọng, trong nháy mắt lại ngã xuống đáy cốc:” Lấy chỗ nào để sinh a?”

Tiểu Miêu đại nhân mặc dù chưa gặp qua nữ nhân sinh con nhưng cấu tạo cơ thể những người này cùng nam tử là bất đồng. Ngọc Đường căn bản là không có dùng chỗ kia của nữ nhân để sinh con. Mặc dù hắc rất muốn nói từ nơi nào đi ra thì cứ từ nói đó mà ra, nhưng muốn là muốn thế thôi chứ không có dám nói. Cho dù là nhi tử chưa có đủ tháng đã sinh nhưng sao cũng khẳng định so với tiểu đệ đệ của mình cũng chỉ lớn hơn chút đỉnh mà thôi =| | | | (=)), Ngọc Đường nơi đó chặt như vậy, nếu bây giờ không xử lý tốt thì sau này mình phải làm sao?! (Miêu đại nhân đột nhiên trong lúc này lại nghĩ đến chuyện như vậy sao?!!!!!! QRZ...) ta ngắt =.= lo cho tương lai đại sự của chính mình a =))

Nhưng tiểu Miêu đại nhân vẫn là không yên lòng, run rẩy thanh âm hỏi:” Kia, kia Ngọc Đường sẽ không có, không có gặp nguy hiểm chứ?” Nghĩ đến Lư đại nhân là đại tẩu của Ngọc Đường, sẽ không hại y, sẽ không hại y, sẽ không hại y đúng không? (đây là suy nghĩ của Miêu nhi không phải tác giả nghĩ mà lắm nhầm như thế này =.=)

Hắc lẽ mề dài dòng như thế cũng khiến cho đại tẩu không thể nhịn được mà rống lên:” Ai nha, người còn nói nhầm nhiều nữa, lão bà của ngươi sẽ đau chết luôn!”

Trên giường tiểu Thử mới vừa bị một trận đau bụng, cũng không có nghe rõ hai người nói chuyện, lúc này mới hơi dừng lại, nhìn thấy đại tẩu tựa như thấy cứu tinh, bỗng nhiên có khí lực, hét to lên:” Các người còn sống sờ như thế làm gì... nghĩ ra biện pháp gì đi... nhanh một chút đem nó lấy ra.... đại tẩu... đau.... muốn chết... “ Bất quá kêu được nhưng thanh âm vẫn hết sức yếu ớt vô lực, lại cộng thêm bị đau khiến cho nước mắt nhanh chóng trào ra như mưa, đôi tiểu lông mày kia cũng chau lại thật sâu, giống như làm nũng, tổ khổ, thật khiến người ta thương tiếc không thôi mà.

Lư đại tẩu nhìn thấy tiểu bộ dạng vô cùng đáng thương như thế không đành lòng, một tay gầy gầy đẩy Triển Chiêu qua một bên, ngồi xuống giường đem tiểu Thử nửa ôm vào lòng, lấy ra một viên thuốc màu đỏ ụy cho y uống, cũng không lâu lắm sau đó thì y bất tỉnh nhân sự...

...

Bạch Ngưu sau đó tỉnh lại, còn chưa có mở mắt, liền cảm giác được cái bụng tròn vo như bọc quần áo mấy tháng này tự nhiên không còn đè nặng lên người mình nữa, dễ dàng hơn chút rất nhiều. Chẳng qua là trên bụng tựa như có vết thương ẩn ẩn đau, nhưng nếu so với việc đau bụng sinh thì không quá khó nhịn, cảm giác trên người chưa thích ứng kịp, đầu óc lại nhất thời không kịp phản ứng.

Lại bỗng nhiên cảm thấy bên người tựa hồ có cái gì đó mềm nhũn, nóng đang cựa quậy, mở to mắt ra liền thấy

“ Đây là cái gì?” Tiểu Thử đưa tay chọt chọt vào cái bọc mềm mềm kia, đây là con mình sinh ra sao?

Vẫn canh giữ bên giường, tiểu Miêu đại nhân thấy y vừa tỉnh, vui vẻ vô cùng, kích động cầm lấy bàn tay nhỏ bé của y:” Đây là cục cưng của chúng ta. Là một nhi tử! Ngọc Đường ngươi thật giỏi!” Nói xong còn

ôm tròn lấy tiểu Thử, hôn nhẹ lên trán y, hỏi thăm y cực khổ.

Tiểu Thử mờ mịt nhìn hấn, lại nhìn một chút nhi tử, vật nhỏ kia đang ngủ rất say, bởi vì chưa đủ tháng nên thân thể vừa gầy vừa nhỏ, lộ ra bên ngoài hai tiểu cánh tay nhỏ nhỏ. Trong giấc mộng còn hơi run run một cái, tay chân lằng khằng như chiếc đũa, cả người hồng hồng, còn có một tầng nhàn nhạt lông tơ, đầu thì hơi to, lứa thưa tóc, ngũ quan cũng nhắn nhó, ánh mắt còn chưa có mở ra, nhiều nếp nhăn thật giống như một tiểu lão đầu!

Nghĩ tới Bạch Ngũ gia ngọc thụ lâm phong, con mèo kia dù không có tướng mạo đẹp như mình nhưng cũng là anh tuấn tiêu sái, sao lại có thể sinh được một tiểu oa nhi xấu như thế nào? Chẳng lẽ bởi vì mình lấy thân là nam nhi mà lại hoài thai cho nên mới sinh ra quái thai sao?

Tiểu Thử càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, nước mắt bất tri bất giác liền rơi xuống, chính y cũng không có phát hiện nhưng Tiểu Miêu đại nhân bên cạnh lại hết sức lo lắng:” Ngọc Đường, người là xảy ra chuyện gì thế? Người chỗ nào không thoải mái? Có phải vết thương còn đau hay không? Ai nha Ngọc Đường, người đừng có khóc nha”

Nhìn Miêu nhi luống cuống tay chân dùng tay áo chính mình bôi bôi trên mặt mình, tiểu Thử mới ý thức được hóa ra mình khóc. Thấy con mèo kia chẳng những là lo lắng cho mình mà không hề bày ra bộ dạng khổ sở, không khỏi có chút kỳ quái hỏi:” Miêu nhi, ta sinh ra một quái thai xấu xí như thế? Người không có khổ sở sao? Còn bày ra bộ dạng thật cao hứng nữa chứ?”

Tiểu Miêu lúc này mới biết được nguyên do vì sao LP nhà mình khóc, yên lòng, hiểu ý cười mồm tiếng, đôi tay nhỏ bé vỗ nhẹ nhẹ sau ót của y, an ủi:” Đứa ngốc, ai nói nhi tử của chúng ta xấu. Tiểu oa nhi nào mới sinh cũng sẽ như vậy. Hơn nữa bé lại chưa có đủ tháng, tự nhiên hơi gầy một chút. Chờ thêm mấy tháng nữa nhất định bé sẽ rất dễ nhìn. Hơn nữa, nhi tử của chúng ta làm sao mà xấu được chứ? Tương lai nhất định là cùng Ngọc Đường là mỹ nam tử!”

Mặc dù nhìn nhi tử gầy yếu vẫn có chút đau lòng. Bất quá nghe Miêu nhi nói như thế hơn nữa nhìn bộ dạng của hấn cũng thật cao hướng khoáng trá, nên cũng coi đây cũng không là vấn đề lớn gì, Bạch Ngọc Đường lúc này mới khẽ thở ra.

Vì cảm tạ Bạch Ngọc Đường cực khổ sinh hạ bảo bối nhi, Triển Chiêu quyết định cho nhi tử mang họ Bạch. Hơn nữa vì kỷ niệm tình yêu ngọt ngào của hai người bọn họ, hấn còn để tên hai người chung một chỗ, cho bé có cái tên rất vang dội Bạch Triển Đường! (Bạch đại ca V5, người thật sự là tiên đoán như thần a!!!)

Bạch Ngọc Đường đối với cái tên này cũng rất là hài lòng, cho nên khi Triển gia đại ca phản đối sao, hài tử cũng không phải là bọn họ sinh, phản đối không có hiệu quả! Bất quá Bạch Kim Đường cũng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo cuối cùng cũng bày ra bộ dạng nhượng bộ, đáp ứng Tiểu Triển Đường, nếu sau này có hài tử thì con trai lớn sẽ mang họ Triển, những hài tử khác cứ theo số lượng cùng giới tính mà phân cho hai nhà mỗi nhà một nữa. Nếu là số lẻ, nhỏ nhất thì cũng mang họ Triển (= = || || Tính kế thật nhỏ mọn, nhiệm vụ của hài tử thật khổ a....)

Kế tiếp chính là vấn đề danh phận của Bạch Triển Đường. Ở hôn lễ của hai vị bằng hữu mặc dù là oanh động toàn thành thế nhưng vẫn chưa thực sự là lấy danh tính của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Người trong giang hồ đều biết là Miêu Thử hai người đều đã chết. Vì vậy, khi tuyên bố với mọi người hai tiểu gia khóa hai nhà vì thương nhớ đệ đệ nhà mình mà nhận nuôi hai đứa trẻ cô nhi, đổi tên cho chúng là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Vừa vắn tình cảm hai đứa cũng rất tốt liền như nguyện vọng khi còn sống của hai người mà cho bọn trẻ thành phu thê.

Nhưng hai bé trai thành thân đã là chuyện kinh hãi thế tục rồi. Hôm nay thành thân còn chưa đến một tháng, liền sinh ra tiểu oa nhi. Không nói đến vấn đề mặt mũi của hai nhà Triển Bạch, riêng chuyện bé Triển Đường sinh ra do chính Bạch Ngọc Đường sinh, nói ra cũng sợ là không được ai tin tưởng. Mặc dù có tin cũng sẽ đem y cùng với hài tử thành yêu quái mà đối xử! Vì vậy, để tránh cho phiên toái không cần thiết, liền nói hài tử là do đôi tân phu phu thu dưỡng. Mặc dù tiểu Triển Đường thoát nhìn không nhỏ hơn hai vị phụ thân của bé là mấy, nhưng vẫn phải gọi 2 người là cha và gọi ca ca hai nhà là thúc thúc.

Chẳng qua là lừa gạt thì một ngày nào đó cũng sẽ bị vạch trần, chuyện này cũng không ngoại lệ. Bất quá cũng là chuyện tình của nhiều năm về sau. Nhắc đến cũng kỳ lạ. Vốn là mọi người đều nghĩ rằng chuyện

xưa đến đây là chấm dứt rồi, ngay cả hai người trong cuộc là Tiểu Thử, Tiểu Miêu cũng cho là như thế. Nhưng không ngờ mười năm sau phát sinh một chuyện khiến cho mọi người lại mang chuyện xưa một lần nữa nói lại. Đó chính là sau thời gian lại bỗng nhiên nhiều ra một tiểu oa nhi nữa. Nếu nói đứa trẻ này là do bọn họ thu dưỡng thì cũng miễn cưỡng cho mọi người tin được. Thế nhưng sau đó lại lần lượt xuất hiện thêm tiểu oa nhi nữa. Điều này cũng làm mọi người trong lòng phát sinh hoài nghi.

Hơn nữa mỗi lần nhà bọn họ “thu dưỡng” thêm lại tử thì Bạch Ngọc Đường nhất định phải bị một trận bệnh nặng, mấy tháng đóng cửa không ra, trừ người bạn tri thân còn lại đều không có tiếp khách. Nhưng kì quái nhất khiến cho mọi người nghi ngờ cũng không phải những thứ này, mà là những hài tử kia sau này lớn lên mặc dù không có rõ ràng nhưng mọi người đều có thể nhìn ra mấy phần phong vận của Miêu Thử hai người. Bé nào sinh ra cũng tướng mạo xuất chúng, thiên tư thông minh nhất là lão đại Bạch Triển Đường. Hàng xóm nhìn thấy đứa trẻ này cùng lớn lên với hai vị phụ thân của bé, khác biệt rõ ràng nhất đó là tiểu gia khóa này cơ hồ là sự kết hợp tất cả ưu điểm của hai người mà chỉ hơn chứ không có kém. Đúng chung một chỗ, người nào tinh tế vừa nhìn cũng biết ngay là người một nhà!

Này làm người ta không khỏi muốn bát quái (bói toán, xem quẻ) một chút. Nhà ai lại có thể đem bỏ hài tử tốt như thế để người khác nuôi chứ? Hơn nữa còn vừa vận lớn lên giống nhau như đúc. Càng nói càng đau lòng. Hai người thực sự là vận khí tốt quá, những chuyện tình tốt như thế này sao lại không đụng tới người nhà họ chứ.

qt: Một nhóm ký hiệu mang ý nghĩa tượng trưng ở thời Cổ đại. Gồm 8 quẻ: Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn, Cấn, Tốn, Đoài. Sử dụng 1 vạch ngang – để đại diện cho mặt trời, 2 vạch — tượng trưng cho mặt trăng. Dùng 3 ký hiệu hai loại vạch trên tổ hợp thành 8 nhóm, gọi là bát quái. Mỗi quái tượng trưng cho 1 sự vật nhất định. Bát quái lại phối hợp nhau tạo thành 64 quái, dùng tượng trưng cho các loại hiện tượng tự nhiên và hiện tượng nhân gian. Về sau dùng để chiêm bói, bói toán.

Thế là trên giang hồ lại có một tin đồn

Triển Bạch hai người mặc dù anh niên tảo thệ (chết khi còn trẻ =))) nhưng bọn họ khi còn sống hành hiệp trượng nghĩa, vì dân trừ hại, đã làm rất nhiều việc tốt, trời xanh cũng thương họ sau này không có hậu bối, không đành lòng nhìn huyết mạch ưu tú như thế đoạn tuyệt thế là phái xuống hai vị thần tiên đắc đạo lấy huyết mạch của bọn họ hạ phàm thay thế hay người nói dối tông đường, cũng là muốn cho hương khói hai nhà cường thịnh, sinh sôi không ngừng...

Bất quá Miêu Thử hai người đối với tin đồn của giang hồ cũng không quá để ý, nghe được cũng không có lấy làm kỳ lạ. Hai người lại là những người kiên định, quả cảm, nên quyết định ở chung một chỗ chính là cả đời hứa hẹn. Chỉ cần bọn họ hai người ở cùng một chỗ thì tất sẽ không sợ miệng lưỡi thế nhân. Huống chi tin đồn nghe ra là tán dương hai người. Hơn nữa, sau này hai người có cả đời để gần gũi nhau, đời người là ngắn ngủi. Thế nên hai người tay nắm tay du sơn ngoạn thủy, thuận tiện trừ bạo giúp kẻ yếu. Trong lúc đó tiện thể có thêm nhiều con cháu hậu hạ. Mười mấy năm tựa hồ trôi qua rất nhanh, nháo nháo nhiệt nhiệt cũng quá vô cùng mau. Thế nên mỗi sáng sớm khi mở mắt ra, bên gối người yêu đã liên tóc trắng, bất quá bọn họ tin tưởng tình yêu kiên định đích thức, ngọt ngào của hai người sẽ trường tồn mãi mãi... bởi vì cả đời này, đôi bàn tay trái ấm áp của y sẽ luôn nắm chặt trong đôi tay phải kiên định của hắn, thâm tình trong mắt hắn cũng chỉ có nụ cười ngọt ngào của y...

toàn văn hoàn

Cuối cùng cũng kết thúc tung hoa... không có tàn bao dựng phu (người con trai mang bầu) bởi vì Tiểu Bạch quá đáng yêu không thể hạ bút được...

Cũng không có song bào thai, bởi vì tiểu Thử còn nhỏ, nghi rằng nếu song thai thì sẽ rất cực khổ... Bất quá sau đó lại sẽ có thật nhiều.... a mi ha ha ha ha ha ha.... hmm....

Hai bé cũng không có biến trở về hình dạng cũ... bởi vì không phải theo như tựa đề sao... nhìn trời... Trở nên to lớn cũng không có còn nhỏ nhỏ Miêu lang quân nữa a... Để cho tiểu Thử một người trở lại lớn lại càng không có khả năng.... Như vậy Miêu đại nhân không phải là địa vị phu quân sẽ khó giữ sao =)))...

Thật ra thì đoạn này đã sớm viết xong (thật ra đoạn này đã sớm edit xong =.= =))) lại không có ưng ý lắm với phần cuối cho nên vẫn giữ lại cuối cùng vẫn là viết theo kết thúc buồn nôn của ngôn tình bất quá

nếu là ngọt văn mà phần cuối ác liệt thì mọi người có thể chịu được không... Từ trước sáng tác cũng không có mở đầu và kết thúc tràn đầy nước mắt nha....

Đoạn sau cắt bỏ vì tác giả làm nhầm quá.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-dong-nhan-nho-nho-mieu-lang-quan>